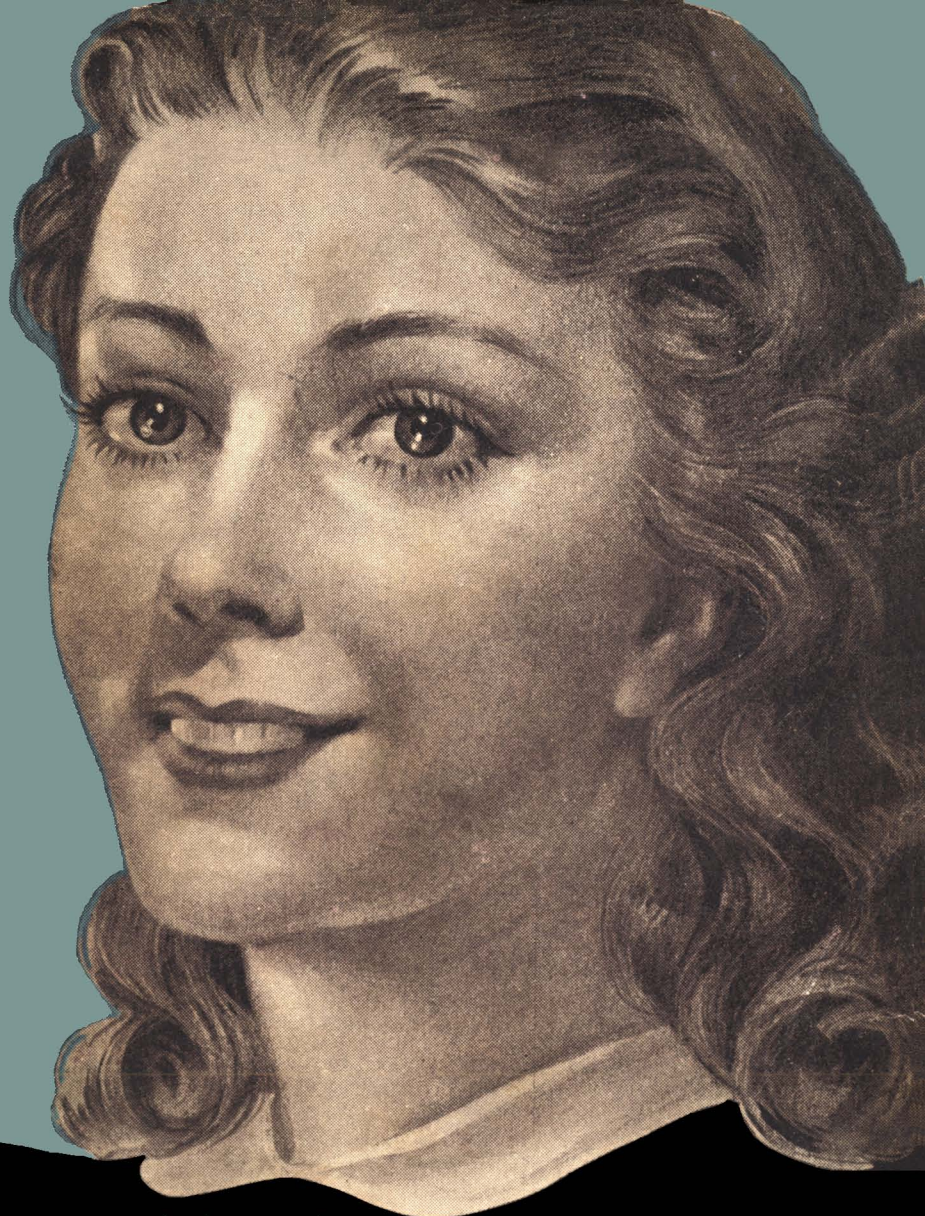

GAUSZ TIBOR S.J.

RAGYOGÓ SZEMEK

KORDA R.T. KIADÁSA BUDAPEST

RAGYOGÓ SZEMEK

IRTA:
GAUSZ TIBOR S. J.

BUDAPEST, 1940 -
KORDA R. T. KIADÁSA

Nr. 806/1939. Imprimi potest. Budapestini, die 17. Nov. 1939.
P. Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hungariae. — Nihil obstat.
P. Joannes Hemm S. J. censor dioecesanus. Nr. 8519/1939. Impri-
matur. Strigonii, die 22. Novembris 1939. Dr. Michael Török
vicarius generalis subst.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest, VIII., Csepregy-u. 2.

Csaba Margit, Gerely Jolán, Stadler Frida pompás iratai után ismét egy újabb könyv a leányok részére. Nincs abban semmi túlzás, hogy éppen a leányvilág jut válogatottabbnál-válogatottabb szellemi táplálékhoz. Bár az Actio Catholicában dinamikussá vált magyar katolicizmus jobbnál-jobb művekkel elégíti ki úgyszólván minden társadalmi réteg lelki szükségletét, különösen öröndetes, hogy a leányok, a női világ virágos kertje kapja a legízesebb darabokat.

Nincs igazuk azoknak, akik lebecsülik az ú. n. női pasztorációt. Ellenkezőleg, éppen a női világ igényli a legalaposabb, a leghivatottabb szellemi lelki gondozást. A sokat sürgetett férfi pasztoráció csak úgy oldhatja meg a társadalom újra keresztény nyé tételét, ha a férfi mellett a nő is elindul a „montes Dei” felé.

A nő lelki szintje egész korok sorsa. Ha csak „Évák” maradnak, állandósul az ösztönök durva korszaka. Ha Mária mellett nézik szívdobogva, hogy Krisztus az egeket hasította meg előttük, akkor beköszönt az ideálokból élő emberek kora.

Ne engedjük, hogy a nő, a leány próbababa maradjon, kalitkában ápolt díszmadár, dédelgetett szobanövény, vagy művészi dobozban rejtegetett ékszer. Ne legyen a csábítás eszköze, sem tragédiákkal játszó démon vagy cigarettázó, kijózanodott kamasz.

Leányok, nők kellenek, kikből a megistenesült élet teljessége árad, kik körül az atmoszféra olyan, mint a tiszta mennyország.

*Adjuk azért leányaink kezébe e könyvet, hadd ismerjék meg belőle igazi értéküket, hadd varázsolja át őket a szeretet tündéreivé. Segítsünk, hogy összefogjanak azok a leányok, kiknek szeméből az isten-
gyermekség csillaga ragyog, s hogy megszervezzék minél több helyen a szeretet tündérképző iskoláját.*

M i h a l o v i c s Z s i g m o n d

A S Z E R Z Ő E L Ő S Z A V A

A modern leánynevelés, mint általában a nevelés, lélektani és így tárgyiagos. Mint tudjuk, nem volt ez mindig így. Különböző áramlatok sodorták magukkal a nevelést is. Az irányt és az eszményt nem a belső lélektan szabta meg, hanem egy-egy kornak a külsőségeken alapuló felfogása. A huszadik század, hála Istennek, a lelket figyeli és a lelki adottságokból vonja le nevelési elveit.

Jelen könyv is ezt a modern célt szolgálja. Maguknak a leányoknak nyilatkozataiból állapítja meg a leánylélek legjellegzetesebb értékét: a szeretetet. Nem elégszik meg avval, hogy felszínre hozza, hanem egyszersmind be is mutatja szépségét, bájosságát, mégpedig a legtisztább leány-elgondolásban. Mivel pedig a könyv gyakorlati, nem elméleti, azonnal rá is mutat a szeretet megnyilatkozására, illetve elfojtására a legváltozatosabb életviszonyokban.

Mi sem természetesebb tehát, mint hogy a felserdült leányok minden osztálya, minden csoportja (sőt két fejezetben a kislányok is) megszólal ebben a könyvben. Bemutatkoznak, hogy ők miben látják a leány-értéket. Nyilatkoznak is azonnal, hogy ezt az értéket hogyan tudták saját körükben megvalósítani, illetve hogyan nem juttatták eddig érvényre. És itt bámulatos egyöntetűségekre bukkanunk. Akárki is az a nagyleány, bármilyen osztályhoz is tartozzék — lelkük egy, vágyuk egy, akaratuk egy: szeretni, szeretetben magukat feláldozni. És ha ezt nem találták meg, lelkük felsír annak bizonyására, hogy szeretet nélkül nem lehetnek boldogok. Érdekes megfigyelni még a szeretet gyakorlásánál fölmerülő nehézségeiket is és azt a lelkesedést,

mellyel lelkük vágyát, az önfeláldozó szeretetet sajátjukká akarják tenni.

Elsősorban tehát a felserdült leányoknak szól ez a könyv, és pedig minden magyar leánynak, társadalmi különbség nélkül. Hiszen a leánylelket tükrözi vissza. De szól ez a nevelőknek is, akik ennek a könyvnek segítségével még közelebb jutnak neveltjeikhez, még jobban bepillanthatnak lelkületükbe, életkörülményeikbe, nehézségeikbe, vágyaikba. Sok példát és esetet külön is felhasználhatnak. Szól végül a leányegyesületeknek is, melyek e könyvben segédeszközt találhatnak az egyesületi élet vezetéséhez és leányaik eredményes neveléséhez.

Útjára indítom tehát a könyvet. Hiszem, hogy közvetlenül is és a magyar pedagógusok által közvetve is sok világosságot és még több szeretet visz a magyar leányszívekbe. Adja meg ezt a legjóságosabb Szív! Az Úr szent Szíve.

A SZERZŐ.

Kedves kis Húgom!

Végre írhatok Neked! Már oly régen készültem rá, hogy el sem hiszed. Pedig igaz. Már évek óta tervezgettem, számítottam, hogy egyszer mégis eljön a nap, amikor elküldöm hozzád leveletem.

Közben sokszor magam előtt láttalak. Nem felejtettelek el, kis húgom! Láttalak üdén, ragyogó szemmel, mosolygósan. Ilyenkor mindig elgondolkoztam, mint is írnak neked, az én kis húgomnak. Valami olyat, ami szép is és meg is ragadja szívedet. Ami érdekes is és hasznos is. Amit mindig szívesen veszel tőlem, és amit másoknak is biztosan elujságolsz. — Mondom, sokat gondolkoztam. Azután gondolataimat lejegyeztem.

Mikor más leányokkal találkoztam, velük beszélgettem, akkor is mindig rád gondoltam. Ami szépet, jót ellestem tőlük, számodra összegyűjtöttem, hogy neked, kis húgom, minél szebb, tartalmasabb, hasznosabb levelet írhaszak.

Múltak az évek. Egy, kettő, négy, hat, nyolc... igen, ez már a nyolcadik éve! Közben te nagylány lettél — az idő hogy eljár...! És nem is sejtetted, nem is tudtad, hogy valaki rád gondol. Valaki sokat foglalkozik veled — gondolatban. Mikor beszél és beszélget, amikor lelkigyakorlatot ad, amikor szakértőkkel, tanárnőkkel tárgyal, amikor könyvet könyv után olvas, utána mindig jegyezz, jegyezz — érted. Még a leányok leveleit is összegyűjti. Sok-sok száz levél van nálam. Sőt talán te is írtál. És bár tudtad, hogy fölhasználok, — hiszen engedélyt is adtál rá — nem gondoltad, hogy így visszaírok sok mindent! Itt, most mondok köszönetet neked és

mindenkinek az őszinteségért és bizalomért. Ezek nélkül nem tudtam volna így írni.

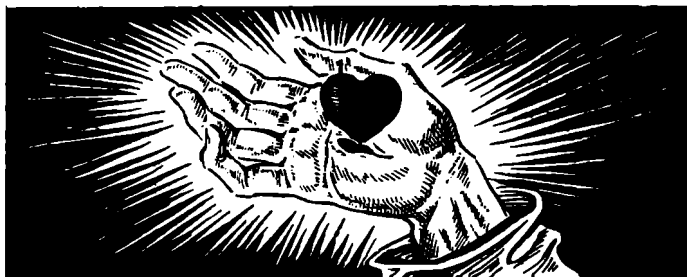
Viszont azt is be kell vallanom, hogy levelem nagyon hosszú lesz. Oly hosszú, hogy könyv lett belőle. Megmondom! Azért írtam ilyen hosszán, mert úgy gondoltam, hogy te is szeretnél ragyogó szemű, értékes leány lenni. Egészen ragyogó és egészen értékes! És én ebben akartalak segíteni. Hogy minél ragyogóbb szemű és minél értékesebb légy. Hogy büszke lehessék rád. Hogy öröme teljék benned mindenkinek! Hogy te boldog légy. Ha pedig ez utóbbit — a te boldogságodat — csak egy kicsit is előmozdítottam, akkor nem sajnálom sem az időmet, sem a fáradságot, semmit! Csak te légy boldog, ragyogó szemű, értékes leány!

Olvasd hát el ezt a könyvet figyelmesen, elgondolkozva rajta! Úgy írtam, hogy ha akarsz, akkor egészen ragyogó szemű, egészen értékes leány lehess!

Ezt kívánom is igaz szeretettel Krisztusban bátyád

a Péter.

AZ ÉRTÉKES LEÁNY!

„SZERETNÉK OLYAN LENNI...”

Valahol lelkigyakorlatot adtam. Úgy gondolom, te is végeztél már legalább egyszer lelkigyakorlatot. Így tudod, hogy ott a legszebb gondolatok tárulnak a leányok elé: a jó Isten jóságáról, a mennyei boldogságról, a leányideálról, a bűnök gonoszságáról stb. stb.

Magam elé képzelek egy ilyen lelkigyakorlatot. Magam elé képzelem az igazságot szomjazó, a boldogságot kereső leányokat. Azokat a figyelmes arcokat, szemeket. Az imára kulcsolódó kezeket! Mennyi jóakarát, mennyi törekvés! Mennyi lelkesedés!

Magam elé képzelem azt a leányt is, aki föl-tette a kérdést:

„Kedves Péter! A legközelebbi beszéd alkalmával tessék szíves lenni kifejtteni, hogy milyen a női ideál. Én eddig ilyennel nem találkoztam! Pedig én is szeretnék olyan leány lenni, akit mindenki szeret!”

Milyen a női ideál?

Én is szeretnék olyan leány lenni!

Olyan, akit mindenki szeret!

Nemde, ezek olyan kérdések, kis húgom, olyan mondatok, melyek talán a te ajkaidat is elhagyták már, vagy legalább is megfordultak bájos ki fejcskédben. Talán nem egyszer meg akartál te is valakit kérdezni: Milyen az értékes leány? Milyen a ragyogó szemű leány? Ki az, akit mindenki szeret? Mit tegyek, hogy mindenki szeressen? Mert én szeretnék olyan lenni...!

Nos, kedves kis húgom, mivel tudom, hogy ilyesmi néha-néha téged is érdekel, hát megmondom, megírom neked e kérdésre a feleletet. Hiszen minden vágyam az, hogy megismertessem veled az értékes leány tulajdonságait. Hogy megmutassam, milyen a női ideál. Hogy megértsd, milyen a mosolygós szemű, értékes leány! Hogy te is olyan légy, akit mindenki szeret!

Mert lásd, aki mosolygós és értékes, azt szereti is mindenki. Az a kislány, aki ezt a kérdést föltette, az tudta, hogy az ideális, az értékes leányt nem is lehet nem szeretni! Amint az aranyat, gyémántot sem lehet hidegen ott hagyni! — Így az értékes leányt sem. — Érték és értékelés, értékes leány és szeretet — összetartozik.

„EGÉSZ ÉJTSZAKÁN ÁT GONDOLKOZTAM!”

Ha most neked tenném fel a kérdést, kedves húgom, hogy ki is az értékes leány, akkor nem tudom, tudnál-e feleletet adni. Mert bizony nagyon sok leány zavarba jött, amikor ezt megkérdeztem tőle. Pedig nagyon sok leánytól megkérdeztem már. Ilyenkor nem is egy előbb tudni szeretne volna, hogy vajjon mit is gondolok én... Mert ez a kérdés nagyon, de nagyon nehéz!

Elhittem. Nagyon nehéz kérdés. Hiszen én is nagyon sokat gondolkoztam rajta. Én is figyeltem a lányok életét. Figyeltem magukat a lányokat is! Vajjon ez a leány értékes? Van ebben értékes

vonás? Vagy talán teljesen értéktelen? De milyen is tulajdonképpen az értékes leány?

Figyeld csak, mit ír egyik:

„Kedves Péter, én eddig mindig azt hittem, hogy mennyire értékes vagyok, csak másokat gondoltam értékteleneknek. Most egy éjszakai gondolkodás után rájöttem, hogy én is értéktelen voltam...”

Vagy egy másik:

„Most, amikor arra a kérdésre kellene megfelelnem, hogy mikor voltam én értékes, megáll a tudományom és nagy bölcsen hallgatok. Én még komolyan sohasem néztem azzal a szándékkal a szívembe és lelkembe, hogy vajjon én értékes vagyok-e vagy sem. Azonban e két napon volt időm kicsit gondolkozni azon, hogy voltam-e értékes és miben nyilvánult az meg!”

Ezekből már láthatod, hogy nem kis dolgot kérsz tőlem. És én sem várok könnyű feleletet tőled. Nagyon nehéz kérdés ez! Kire mondhatjuk rá, hogy értékes leány?

És vajjon te értékes vagy-e, kis húgom?

Lehet, hogy talán te is azt gondolod magadról és felelsz is azonnal: Igen! Értékes vagyok! Eddig mindig annak tartottam magam. — Lehet, hogy igazad is van. Bár valóban úgy lennel! Mennyi örömet okoznál nekem, ha megtudnám, hogy te már régesrégén mosolygós szemű, értékes hűgocskám vagy!

Lehet az is, hogy egy másik leánnyal azt mondd: Bennem nincs semmi érték! Én értéktelen vagyok!

Ezt azonban nem hiszem el. Hogy miért nem, arra mindjárt rátérek.

Lehet, hogy hirtelen azt válaszolod: Én még komolyan sohasem néztem a szívembe avval a szándékkal, hogy vajjon értékes vagyok-e vagy sem.

Nos, kedves kis húgom, most nagyon szeretném, hogy ezt megtegyed! Ne sajnáld rá az időt. Gondolkozzál, vajjon értékes leány voltál-e eddig... vagy talán értéktelen? Hidd el, nem bánod meg. Mégha egész éjtszakán át is foglalkozol evvel a kérdéssel.

Sőt nagyon hálás leszel érte!

Olyan hálás, mint sok más kislány. Megmondták, megírták, hogy nagyon örülnek. Legalább egyszer megtudták, hogy kik is ők. Megtudták, hogy milyen az értékes leány, ... hogy ők miképpen lehetnek értékesek! Ezért voltak hálásak.

De beszéljenek ők:

„Ha a kedves Páter nem jött volna és nem tette volna fel ezt a kérdést, talán csak akkor ébredtem volna rá, hogy milyen is vagyok, amikor már késő lett volna ... Hálámat életemmel fogom bebizonyítani!”

Lásd, ezért érdemes evvel a kérdéssel foglalkozni!

Nehogy akkor ébredj tudtára, hogy értéktelen vagy, amikor már nagyon is késő van! Kár volna!

És ezért is érdemes, amit más leány írt:

„Köszönöm, Páter, hogy feltette ezt a kérdést, mert ezentúl kétszeres erővel azon leszek, hogy értékes lehessenek.”

Neked is így kell tenned, húgocskám! Amint megismerted, hogy milyen az értékes leány, amint megismerted önmagad, azonnal hozzá kell látnod a munkához! Kétszeres erővel, nagyon nagy buzgósággal, hogy te is mosolygós szemű, értékes leány légy! Minél mosolygósabb, minél értékesebb, minél boldogabb!

„Tehát elgondolkozom ezen a kérdésen... Lelkem választát várom... Várom, hogy megszólaljon bennem egy hang... a lélek hangja... Értékes vagyok-e vagy értéktelen-e?”

„EGÉSZEN ÉRTÉKTELEN VOLTAM!”

Nem egy leány vallotta ezt be magáról. Nem egy mondotta ki a szörnyű mondatot: Nincs bennem semmi jó, egészen értéktelen vagyok! — És hiába is magyaráztam nekik. Megkötötték magukat először. „Én ismerem magam. Én egészen értéktelen vagyok!” Vagy így nyilatkozott: „Lehet, hogy van bennem értékes vonás... de én még nem vettem észre.”

Egy nagyon értékes kislányra gondolok. Váltig azt bizonyította, hogy értéktelen. Hogy ennyi és annyi hibája van. Hogy ilyen és olyan rossz. — Pedig értékes volt. A végén mégiscsak engednie kellett. Kézzelfoghatóan bebizonyítottam neki értékes vonásait.

Vagy olvasd csak ezt a részletet: „Én valahogy nagyon oktalan, vagy nem is tudom, hogy milyen voltam. Nem mertem szembenézni jótulajdonságaimmal. De miért? Talán azért, mert félttem, hogy elbizakodom. Most látom, hogy helytelenül jártam el. Nem lett volna jobb tudomást venni róla és tervszerűen, tudatosan gyarapítani?”

De igen! Ez sokkal jobb lett volna! Százszor, ezerszer jobb!

És neked is sokkal jobb lesz így, kedves húgom.

Látod, mennyit lehet tanulni más lányoktól! És szeretném, ha sokat tanulnál tőlük. Hogy te valahogy ne légy értéktelen. Ne kelljen egyszer magadról bevallanod: Péter, én eddig valahogy nagyon oktalan voltam! Nem mertem szembenézni jótulajdonságaimmal! — Igen, hát csak nézz szembe velük. Födözd föl önmagad. Döbbenj rá, hogy értékes vagy. Nem vagy értéktelen. Akárhogy is mondd. Egészen biztos, hogy vannak értékeid. Van benned értékes vonás. Nem is egy. Csak ismerd meg őket!

Hogy miért?

Hát azért, hogy tervszerűen, tudatosan gyarapítsad!

Azért, hogy ragyogó gyémántszem légy! És nem elrejtett, föl nem födözött, félreismert, nyers arany.

Azért, hogy te is mosolygó virág lehess az értékes magyar leánykoszorúban!

Nézzünk be tehát a lelkedbe! Lássuk meg a te jótulajdonságaidat is! Nem azért, hogy elbizakodjál! Nem azért. Azért sem, hogy túl büszkén hordozzad szőszke fejedet! Nem! Mert akkor mindjárt veszítesz értékedből. Hiszen azt már sejtetted, hogy az értékes leány nem lehet büszke és hiú!

Keress meg értékes vonásaidat, értékeidet azért, hogy a jó Isten akarata szerint virágba bontsod, hogy teljes szépségben ragyoghass Istennek és az embereknek nagy örömére.

A Szűzanya is így tett! Neked is így kell tenned!

„MINDEN LÁNYBAN VAN ÉRTÉK!”

Nem akarok igazságtalan lenni! És főképen azokkal nem, akik bizalommal fordultak hozzám. Nos, igazságtalan lennék, ha az előbb idézett kislány további nyilatkozatát nem írnám meg neked, kedves kis húgom. Mert az, aki nem mert szembenézni jótulajdonságaival, az világosan látta, hogy értékes. Tudta, hogy az. Csak eddig talán senki sem vetette föl előtte a kérdést.

Ő nagyon okosan írt. Többek között ezt is:

„Minden emberben, minden leányban van valami érték. Érthető is. Hiszen a jó Isten saját szépségéből, értékéből és nagyságából rejtett, kellett, hogy elrejtessen valamit az ember szívébe! Csak néha nagyon alul marad az. Néha túl emberek

vagyunk, s így azt hisszük, hogy nincs is jó bennünk!”

Nos! Ugy-e, most mindjárt más véleményed van erről a leányról. Gondolkozik. És rájön, hogy minden leány értékes. Sőt arra is rámutat, hogy miért kell minden leánynak értékesnek lennie. Azt is meglátja, miért nem gondoljátok magatokat értékeseknek.

Olvasd csak el mégegyszer mélyenjáró gondolatait! Be kell ismerned: Igazat írt!

Igaz, hogy minden leány értékes!

Igaz, hogy Isten minden leány szívébe elrejtett valami értéket!

Igaz, hogy a jó Isten önmagából adott valamit mindenkinek!

Igaz, hogy amit Isten adott, csak értékes lehet!

Igaz, hogy néha (sőt sokszor!) nagyon alul marad ez az érték!

Igaz, hogy néha (nagyon sokszor!) túl emberek vagyunk! Túlságosan is!

Igaz, hogy ezért hisszük azt, hogy nincs is jó bennünk!

Pedig van!

Pedig értékesek vagytok!

Az Isten akart értékesé tenni és tett is!

Tudom, kíváncsi vagy, hogy mi ez az érték bennetek!

„ANNYIRA ÉRTÉK, HOGY...”

Úgy örültem, hogy a leányok mind maguktól jöttek rá a leányértékekre. Tudom, te is örülsz, hogy nem is annyira tőlem, mint inkább nővéreidtől hallod meg a leány jótulajdonságait. Nos, hát feleljenek ők neked!

„A leány, mert Isten teremtménye, és mivel

lelke van — érték. Érték még akkor is, ha nincs a megszentelő kegyelem állapotában. Annyira érték, hogy az Istenember szenvedett és meghalt érte és egyetlen lélekért is képes lett volna a megváltás művét elvégezni. Ha érték Isten előtt, kell, hogy embertársai előtt is érték legyen, amennyiben nem szabad semmi fáradságot kímélni felebarátunk lelkének megmentéséért!" — Én hozzáteszem: Ha érték Isten és emberek előtt, kell, hogy önmaga előtt is érték legyen, amennyiben önmagát megbecsüli és semmit nem kímél, hogy lelkét megmentse!

Büszke lehetsz nővéredre! Lám, mily okosak vagytok, ti leányok! Ugy-e te is, kis húgom!

Tehát itt az első felelet a kérdésedre.

A leány, minden leány érték, mert Isten teremtménye és mert lelke van. Mind a kettő nagyon fontos! Ha az ebéd jó, mert édesanyám készítette, ha a ruhám szép, mert a legjobb varrónő készítette, ha Raffael képe értékes, mert a nagy festő festette, akkor a leány lelke nagyon szép, nagyon jó, nagyon értékes, mert maga a mindenható Isten, a legnagyobb művész teremtette. Ugy-e ez természetes.

Lélek nélkül is értékes lenne a leány. Csupán azért, mert Isten alkotta. Ehhez járul még az, hogy lelke van. Halhatatlan lelke. Ez a lélek annyira értékes, hogy maga az édes Jézus ezért a lélekért lejtött a földre. Ezért a lélekért lett szegény... Ezért a lélekért istállóban született... Ezért a lélekért dolgozott 33 évig... Ezért a lélekért elviselte az ostorozást, a fájó ostorozást... Ezért a lélekért a keresztre feszíttette magát... Ezért a lélekért meg is halt.

Elképzelheted, drága húgom, hogy milyen értékes a te lelked is, hogy az édes Jézus érted ennyit szenvedett! Láthatod most már, milyen értékes minden leány lelke! Még a pogányoké is! Megértheted, miért nem kímélnek valóban fáradságot a misszionáriusok a pogány lelkek megmentéséért!

Most tudnod kell egyúttal, hogy mennyi áldozatot kell hoznod a saját lelked megmentéséért!

Gondolkoztál már ezen?

Tettél már a lelkedért valamit?

Tartottad annyira értékesnek, hogy érte nagy áldozatokat is hozzá?

Fölékesítetted már, hogy még értékesebb legyen?

Vagy talán — alig merem megkérdezni — fölsírsz, mint egy leány?

„Értéktelen voltam... A világban az életnek rózsás oldalait kerestem. Egyik nap a másik után: színház, tánc, multság... Ha bűnös úton is, de meg kellett lennie! Azt hittem, barátnőm és ismerőseim szemében annál nagyobb, annál értékesebb vagyok, minél több átmulatott éjszakával tudok dicsekedni. Gúnyos mosolyuk még jobban megvadított. Lélek? Hogy az is van? És az is lehet szép? Erre én nem is gondoltam... Ki tudja, hová süllyedek, ha az isteni jó Pásztor ki nem szabadít a tövisek közül?”

Ugy-e, milyen szomorú! Hogy is lehet egy pár sorba ennyi fájdalmat, keserőséget belevinn! És miért mindez? Mert elfelejtette, hogy lelke is van! Hogy a lelke sokkal értékesebb, mint a teste! Hogy a lélek a legértékesebb!

Ugy-e kedves kis húgom, ezután te egészen különös gondot fordítasz a lelkedre. Hogy üde, tiszta, mosolygós legyen! Nem is hiszed, mily fontos ez!

Tehát: értékes vagy, mert istené vagy! Értékes vagy, mert lelked van!

AZ ÉRTÉKTELEN ÉRTÉK.

Mert lelked lehet értéktelen érték is!

Hát ez miképpen lehet? — Kérdezed csodálkozó, tágranyílt szemmel. Nem ellentmondás ez: érték-

telen érték? És ha a lélkem valóban érték és Isten teremtménye, akkor hogyan lehet mégis értéktelen?

Nos, nagyon egyszerű!

Lelked értékes és azért gondozást igényel. Az értékes rózsát is gondozni, ápolni kell. Az értékes házat is rendben kell tartani... mert különben egyszer összedől. Így a lélek is, ha nem gondozod, elveszti értékét...

Annyira elveszítheti értékét lelked, hogy a jó Isten is értéktelennek ítélné az utolsó ítéleten, sőt még előtte a magán ítéleten, hogy a tűzre veti, a pokolnak kínos tüzébe. „Ott lesz sírás és fogak csikorgatása!”

Tehát számodra mit sem használ, ha értékes lelked van ugyan, de avval te semmit sem törődnél. Vagy csak édeskeveset! Ha nem törödsz magaddal, ha nem gondozod a lelkedet, értéktelen vagy.

Egyik leány egynéhány lépéssel továbbment és így fejezte ki gondolatát: „Mivel az embereket tetteik alapján ítéljük meg, és azonkívül gondolataik és érzéseik szerint; azért, ha azt akarom vizsgálni, hogy voltam, és mikor voltam értékes leány, tulajdonképpen azt vizsgálom, mikor voltak értékes gondolataim, érzelmeim és cselekedeteim...”

Igen!

Teljesen igaz van!

Nem elég az értékes lélek önmagában!

Kellenek még értékes gondolatok, érzelmek és tettek.

És ez olyan természetes! Oly magától értetődő!

A rózsátó értékes. De a kiszáradt nem. Az elsőt gondozzák, ápolják. A másikat kidobják és tűzre vetik. És mi a jel, hogy a rózsátó értékes? Az, hogy virágbontó tavaszkor hajtani kezd és virágzik. Épp így a leánynál is. Hiába van lelke, ha az nem borul erény-özönbe, ha az erény rózsáit sem tudja belőle kicsalni... Értéktelen, tűzre való.

És így lesz a leány „értéktelen érték”.

Ha föl nem ébred értéktelenségéből, ha meg nem tér, ha nem hagyja el a bűn útját, akkor még — mint egyszer mondtam már — a jó Isten is eldobja magától az örök tűzbe. „Ott lesz sírás és fogak csikorgatása!”

Lám, kedves húgom, mily komoly ponthoz értünk.

És épp ez a nagyon komoly dolog az, ami miatt évek óta rád gondolkok. Ez a nagyon komoly dolog az, amiért semmi fáradságot nem kíméltem. Ez a nagyon komoly dolog az, amiért neked írok. Írok szeretettel. Írok komolyan.

Szeretném lelkedet szépnek látni, értékesnek.

Szeretnélek téged az Úr Jézus karjaiban látni... és nem tőle eltaszítva.

Szeretném, ha boldog lennél!

Szeretném, ha ragyogó szemű, értékes leány lennél mindig... mindig... örökké!

AZ ERÉNYEK ÉRTÉKE.

Ismét levelet veszek a kezembe! Így szól egyik része:

„Az erények teszik a leányt értékesé. Minél több erény díszíti a leányt, annál értékesebb. A Páternek majd bemutatom lelkem csokrának virágait!”

Ugy-e, fölismered, kis húgom, ebben a levélrészletben előbbi gondolatunkat. A lélek értéke egyedül nem elég még. Erények is kellenek. Az értékes léleknek hajtása, levele, virága: a sok-sok erény. Vagyis a magában véve értékes lélek között az az igazán értékes kifelé is, Isten és ember előtt, amely lélek telve van erény-reménnyel, erény-bimbóval, erény-virággal. Vagyis: ki-

felé az erények teszik értékké a leányt. Minél több erény díszíti a leányt, annál értékeesebb. Az erényeknek igen nagy az értékük!

Minden erénynek nagy, igen nagy az értéke!

Annak az erénynek is, amit mint katolikus leánynak kell gyakorolnod.

Annak az erénynek is, amit mint magyar leánynak kell megvalósítanod.

Annak az erénynek is, amelynek mint leánynak kell birtokában lenned.

Másszóval, minél több jótulajdonságod van, annál értékeesebb vagy. Minél jóságosabb, kedvesebb, türelmesebb, szorgalmasabb, engedelmesebb, szerényebb, tisztább, képzetesebb, ügyesebb, sokoldalúbb vagy, annál értékeesebbnek mondanak majd.

Itt szeretném egy régi írónőnek, Beniczky Irmának gondolatát reád alkalmazni. Olvasd csak figyelmesen:

A leány „főfeladata az, hogy mint az ügyes kertész, minden igénynek megfelelhessen. Kertjének minden növénye folytonosan nem viríthat, de azért valamennyinek készenlétben kell lennie. Mert ez a vevő pompás kaméliát, amaz szerény ibolyát, az egyik büszke tulipánt, a másik díszes rózsát, a harmadik gyöngéd, édes illatú rezedát kíván, s ha nem is nyílik, azért valamennyi ott legyen, hadd lelje meg mindenki azt, amelyet legjobban szeret. ...Egyszerűen mondva: sokoldalúság, általános műveltség, minden szépnek, jónak, tudnivalónak ismerése és megértése!” — Ez az, amit az értékes leánytól várunk!

Gondolkozzál rajta! Meglátod, mennyire igaza van. Mennyire fontos, hogy te, az én kis húgom, ki különben már nagylány vagy, minél több dologhoz érts, minél több erény ragyogjon szemedben, minél értékeesebb légy! És mindez csupán földi, majdnem azt mondhatnám, pusztán önző szempontból

is! Csupán azért is, hogy itt a földön jobban menjen a dolgod. Hogy gyorsabban megtaláljon, értékeljen az, akit az Isten neked szánt.

Hát hogyha még a túlvilági célokat is meggondolod! Hogy mindezért milyen jutalmat kapsz! Az erényekért! Akkor belátod, hogy érdemes magad fölékesítened velük.

Ha pedig kilépsz önmagadból. És szeretetből édes magyar hazánk iránt értékes akarsz lenni. Ha jót akarsz tenni avval az országgal, mely neked mindent adott: otthont, biztonságot, kenyeret. Ha magyar vagy! Akkor igenis értékes leszel! Akkor az erényeket, az ügyességeket egymás után elsajátítod!

KÉT SZÉP LEVÉL.

Két levelet közlök most veled. Egymást kiegészítik.

„Értékes vagyok talán azért, mert nagyon szeretem társaimat, különösen a kisebbeket. Mindenben segítségükre igyekszem lenni... Értékes vagyok, mert érték az irodalomhoz, nagyon szeretem a zenét... Értékes vagyok, mert anyukámnak nem okozok gondot, bánatot. A ruhámat magam veszem. — Mert gyűlölöm az intrikát, a családi pletykát, mint az ilyenek rendbehozója szerepelek a családban. Kongreganista vagyok és öt éve minden ünnepnapon és vasárnapon a szentáldozáshoz járulok. Értékes vagyok, mert rá tudtam venni anyukámat arra, hogy közel húsz év után végre a szentáldozáshoz járult. Ez valóban nagy érdmem, mert családi viszonyaink folytán anyu minket is el akart tiltani vallásunk gyakorlásától!” — És ez a leány még szerény is. Kimondta: azért nem tartom magam egészen értékesnek. — Pedig biztos az értékesek közé tartozik!

Itt a másik levél.

„Leányideálom az a lány, akiben elsősorban csak annyi hiúság van, amennyi egy leányban kell, hogy legyen, aki nem kendőzi magát, nem kacérkodik, nem flörtöl, hanem a kendőzés helyett sokat időzik szabadban, kacérkodás és flört helyett pedig tanul és sokat dolgozik. Istent, hazáját és embertársait nem hanyagolja el.

Istent úgy, hogy a parancsolatokat pontosan betartja és minden héten, vagy minden hónapban a szentáldozáshoz járul.

Hazáját és hazája nyelvét a legtisztább alakjában beszéli, az idegenből jövő szokásokat, még ha ruha is, kikapcsolja életéből. Ha hazája nagyobb áldozatot kíván tőle, nem zúgolódik azok ellen, hanem mindig a haza érdekeit szolgálja.

Embertársait úgy, hogy nem múlik el nap a nélkül, hogy valakivel jót ne tett volna. Akár anyagilag segített volna valakin, akár jó szóval, akár tanáccsal, imával stb. hozzá ne járult volna boldogulásához. Ha látja, hogy embertársa rossz útra tévedt, ismét visszasegíti a helyes útra. Ezek mellett barátságos, művelt, tisztelettudó és a divatot nem viszi túlzásba. De azért nem jár ódivatú ruhákban sem. Szerény, csendes — ha kell. Viszont a társaságban annakidején vidám és beszédes is, de nem beszél felesleges dolgokat. Egyszóval, fölkészül női hivatására.

Ilyen leány szeretnék lenni, de sajnos, még nem vagyok.”

Ilyen légy te is, kis húgom, — ha még el nem érted ezt a szép ideált.

Minden erényben gazdag!

Igy vagy értékes!

ISTEN-ADTA ÉRTÉKEK...

Sok leány az Istentől kapott jutulajdonságait nem tartja értékes vonásnak. Mintha az arany nem lehetne értékes, mert Isten aranyak teremtettel Sajnálta szegénykéket. Értékesek, de nem ismerték fel értékeiket.

„... Mindenesetre, ha értéknek lehet nevezni a jó tanulási eredményt, hát az megvan. De mégsem lehet érték, mert az Isten adott jó ésszt és játszva tanulok. Azt sem számítom értéknek, amit belém neveltek, amit kötelességből teszek vagy ambícióból...”

„... A folyóban úsztunk és nővérem fulladozni kezdett. Odaúsztam és míg a másik társam mentő-kért kiáltott és azok megérkeztek, fenntartottam a vizen. De nem kellett ezt feltétlenül megtennem?”

„Valahányszor valamelyik cselekedetemről úgy gondolom, hogy értékes volt, rögtön az jut eszembe: vajjon nem tette volna meg ugyanezt bárki más a helyemben... Már arra is gondoltam, hogy ez nem helyes dolog, hogy így nem tudom majd a „komoly” életben sem a magam, sem a más tetteit helyesen megbírálani. De nem tudom, így van-e?”

Igy van. Ez a gondolkozás nem helyes!

Ha jutulajdonságod van, akár a jó Isten adta, akár jó szüleid, nevelőid nevelték beléd, akár magad fáradságos munkával szerezted — értékes vagy. Az mindegy, hogy honnan van. Fő, hogy van. — Fő, hogy értékesítsd mások javára. Fő, hogy ne rejtisd a véka alá!

SZERZETT ÉRTÉKEK...

Mégis, valamit helyesen megéreztek a fönti levelek írói. Csak nem tudták megfejteni, meglátni, kimondani. Amint írja is egyik: „... azt hiszem,

hogy értékesen cselekedtem, de utána ott van a „de”, amit nem tudok megfejtteni.”

Nos, a megfejtés ez:

Értékes, amit Istentől kaptál. — De értékes az is, amit magad szereztél!

Értékes, ami kezedbe hullott. — De értékesebb, amit fáradsággal magad gyűjtöttéttél!

Értékes, amit kötelességből teszel. — De értékesebb, amit önként vállalsz!

Értékes az, amit „kell” tenned. — De még értékesebb, amit szeretetből is teszel, mégha egyúttal kell is megtenned!

Mindez olyan világos, hiszen olyan természetes! Értékes a gyémánt önmagában is. Még értékesebb, ha kicsiszolták, ha ragyog! A legértékesebb lenne, ha öntudattal gyönyörködtetne másokat, ha öntudattal hozna hasznát másoknak, ha akarattal még több értéket gyűjtene magának, hogy hasznosabb legyen.

Igy van nálad is. Értékes vagy, mert leány vagy. Még értékesebb vagy, ha jótulajdonságaid vannak, akárhonnán is. De a legértékesebb akkor vagy, ha öntudatosan, mindig, fáradhatatlanul sok-sok erényt, jótulajdonságot szerzel, hogy így mással sok jót tehess!

Nagyon szeretném, drága húgocskám, ha ezt nagyon, de nagyon megjegyyeznéd! Értékessé az erények tesznek, a jótulajdonságok! Annál értékesebb vagy, minél több a jótulajdonságod!

Ha tehát vannak jótulajdonságaid, erényeid, akkor ne nézd, honnan vannak, hanem öntudatosan, szeretetből fejleszd, használd fel őket! Tégy jót velök! Értékesítsd értékeidet. Ha kevés jótulajdonságod van, láss hozzá, sajátíts el minél többet! Így értékesebb leszel!

Előre tehát!

Ölelj magadhoz sok-sok jótulajdonságot!

A LEGNAGYOBB ÉRTÉK!

Szinte hallom, kis húgom, szomorú kérdésedet. Péter, oly szép, amit ír. Szeretnék értékes leány lenni. De azt sem tudom, hol kezdjem. Annyi erény közül mit ragadjak ki? Mit tegyek először?

Vagy volna egy erény, mely mindent összefoglalna?

Volna egy aranyzalag, mely minden erényt csokorba kötne?

Volna valami varázsige, mely egycsapásra értékessé tenne?

Volna valami, ami homlokon csókolva továbbragadna engem?

Volna valami, ami a szívemet állandóan lelkesítené, melegítené?

„A Péternek tudnia kell! Hiszen annyi leánnyal találkozott már! Annyira ismeri a leányszíveket! Úgy belelát a lelkünkbe!”

Nos, kis húgom, kérdésedre kedvező választ tudok adni! Mert van valami, ami majd teljesen betölt! Van valami, ami mindig fölmelegíti szívedet. Megmondom, mi az, ami szinte varázsígeként hat. Ami szinte homlokon csókoll

Csak figyelj ide nagyon!

Emeld fel rám okos két szemedet!

Nyisd ki egészen szerető szívedet!

Igy!

Most megmondom!

Az a valami, a „minden”:

Az önfeláldozó szeretet!

A SZERETET KIS TÜNDÉRE!

„ÁRADJON BELŐLE A SZERETET!”

Kedves kis húgom, elérkeztünk a könyv egyik legszebb részéhez. Szeretném, ha imádságos lélekkel olvasnád e sorokat. Csöndben... Ne zavarjon senki sem.

Szeretném, hogy — mint a nyári eső — lassan és melegen hulljon szivecskédbe minden szavam, hogy ott a legszebb erényt csókolhassa életre: az áldozatos szeretetet! Hogy utána áradjon belőled a szeretet édes illata!

Mert ez a leánynak, a nőnek a legszebb erénye!

A szeretet!

Az áldozatos szeretet!

Az önzetlen, önfeláldozó szeretet!

„Milyennek kell lennie az értékes katolikus leánynak?” — Teszi fel a kérdést önmagának egy leány. És felel is mindjárt:

„Amilyennek Isten képzelte, mikor a leány-lelket megalkotta. Tisztának, üdének. Áradjon belőle a szeretet, bájos, halk, finom szépség. Legyen nap-sugár, hogy nyomába mindenütt tiszta öröm, kedves-ség járjon. Virág legyen, de legmodernebb kertben

is mosolygó, fehér! Legyen a Krisztus Szívéből vett világosság!"

Aranyszavak ezek, húgocskám. Mindegyik egy-egy illatos virág, melyből a fáradhatatlan méhecskével együtt ki kell szívunk az édes mézet!

Milyen az értékes leány?

„Amilyennek Isten képzelte!"

Jóságosnak, kedvesnek, segítőtársnak!

„Tisztának és üdének!"

Ragyogó szemű értékesnek!

„Áradjon belőle a szeretet!"

A tiszta, önzetlen, önfeláldozó szeretet!

„Bájos, halk, finom szépség!"

Az igazi, az utolérhetetlen szépség!

„Legyen napsugár!"

Mely mindent fölmelegít!

„Nyomában mindenütt tiszta öröm, kedvesség járjon!"

Mindenütt!

„Virág legyen!"

Mely mosolyra fakaszt, felüdít!

„A legmodernebb kertben is mosolygó!"

Mindíg mosolygó!

„Mindíg fehér!"

Sohasem mocskos, sohasem bűnös!

„Legyen Krisztus Szívéből vett világosság!"

Mely nem más, mint a szeretet!

Milyen az értékes leány?

Oly szerető szívű, mint az édes Jézus: Ki körüljárt jót tével

Oly szeretetreméltó, mint az Úr Jézus Szíve: Ki mindent magához vonz!

Kedves kis húgom! Nem akarnál te is ilyen szeretetreméltó lenni?

„...HOGY SZEBB LEGYEN A FÖLD!”

Az előbbi levél írója így fejezi be levelét:

„Szeressen nagyon. Hivatása pedig legyen, mint a nagy papköltő, Mécs László mondja: „Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

Milyen szép hivatás ez!

Mily magasztos földadat!

Vadócba rózsát oltani, hogy szebb legyen a föld!

A vadóc-emberszívekbe szeretetet lehelni, hogy boldogabb legyen a föld!

Mily más lenne az élet, ha minden leány mosolyogna!

Mily más lenne az élet, ha minden leány szeretne!

Mily más lenne az élet, ha minden leány az önfeláldozásban ragyogna!

Valahogy úgy, mint ez a leány írja:

„Páter! Lelkemnek kiemelkedő vonása az áldozatos, tetteiben nyilvánuló szeretet! Ha én nem érzem mindennap, hogy valakiért vagyok, hogy adhatok és adtam is valakinek, beteg vagyok. De a szó legszorosabb értelmében így van: fizikai fájdalmat érzek...”

Ha minden leány így érezne!

Ha minden leány így gondolkodna!

Ha minden leány önzetlenül szeretne!

Ha minden leány érezné, hogy valakiért van!

Ha minden leánynak fájna a jótett hiánya!

Istenem!

Milyen szép lenne a föld!

EZT MINDEN LEÁNY TUDJA!

És az a vigasztaló, kedves kis húgom, hogy ezt minden leány megteheti.

Szeretni — minden leány tud és akar!

Szeretni önfeláldozóan — minden leány titkos vágya!

Az önfeláldozó szeretet a legértékesebb vonása lesz a szép és kevésbé csinos leánynak is!

Az önfeláldozó szeretet jól illik szegényhez és gazdaghoz is!

Az önfeláldozó szeretetet gyakorolhatja egészséges is, beteg is!

Az önfeláldozó szeretetre alkalma van a kislánynak és a nagymamának is!

Az önfeláldozó szeretet az, amit a jó Isten a leány szívében elrejtett!

Száz és száz levél tanúskodik arról, hogy a szeretet a leány legértékesebb vonása. Száz és száz leány ezt vallotta értékének. Nagyon sok esetet hozok még, mégis ide szeretnék egy párat iktatni. Lásd, hogyan nyilatkoztak leánytestvéreid.

„Legfőbb értékem a szeretet. Erre nagyon sok alkalom adódik a leány életében. Szeretem, nagyon szeretem szüleimet, ismerőseimet, még ellenségeimre sem tudok haragudni.”

„A leány lelkének erényei között a szeretet a legjelentősebb.”

„Mi érték a leány lelkében? Az önfeláldozó szeretet!”

„Egy van bennem: Másnak örömet szerezni! Örülök, ha más boldognak látok!”

„Kiemelkedő erényem az áldozatos, tettekben nyilvánuló szeretet!”

„Úgy érzem, egyetlen értékem van, a nagyon nagy szeretet. Úgy érzem, mindenkit szeretek és szeretnék is mindenkit boldoggá tenni. Szerintem szeretettel minden akadályt le lehet küzdeni és el lehet érni minden célt. Ezt tapasztaltam. Szeretem azokat is, akiket mások megvetnek!”

Kis húgom!

Legyen ezután a te legnagyobb értéked is —
az áldozatos szeretet!

Legyen szíved-lelked drágagyöngye az önfel-
áldozó szeretet!

Legyen szemed ragyogó! Ragyogjon ki belőle:
a tiszta, önzetlen szeretet!

EL IS VÁRJÁK A LEÁNYTÓL.

Ezt a leányok is érzik!

Tudják, hogy mindenki szeretetet kér!

Ugy-e, te is érezted már, kis húgom?!

Csak, sajnos, nagyon sokszor előfordul, hogy a
legfontosabb hiányzik a leányokból. Melegség he-
lyett hidegek. Szeretet helyett szívtelenek. Áldo-
zatosság helyett önzően kicsinyesek!

Pedig szeretetet vár tőled mindenki!

Várják, hogy jóságod csillogjon, mint a gyé-
mánt!

„Oh! A leánytól azt várják, hogy csillogjon,
mint a gyémánt — a jóságtól ragyogjon a szeme —
és sajnos, be kell vallani, hogy talán semmi és senki
nem lehet olyan értéktelen, olyan szeretetlen, mint
a leány! De természetesen akkor, ha félredobja
leányi mivoltával járó finomságát, vallásos meg-
győződését, közvetlenségét, szeretetét... Mert ami-
ilyen értékes kincs az arany az ékszerek között,
olyan értékes a leány a földi teremtmények között.
Kerüljön az arany sárba, szemétbe, senki sem veszi
észre, elvesz az értéke. Ugyanígy a leány is! Ha
a bűnök fertőjébe esik... elvesz minden értéke...”

Vagy olvasd el ezt a levelet!

„A leánylélek alapvonása a szeretet lévén, leg-
értéktelenebb az a vonás, amivel a szívébe az Isten-
től kapott szeretet ellen vét. Ilyen az áldozathozás,
lemondás kerülése, a könnyű, szórakozással telt

élet keresése. A házimunkák megvetése. Túlságos hódolás a hiúságnak és a tetszésváagnak. A testkultusznak a lélek elé helyezése. Az anyaságtól való félelem. A gyermekkel járó gond, fáradtság, lekötöttség, valamint a velejáró költség nem vállalása ..."

Folytatásként ide illik ez a levél is:

„Értéktelenségen értem azt, amivel az önzetlen szeretet ellen véték ... ha nem vagyok engedelmes, ha túl érzékeny vagyok ... ha felületes munkát végzek, ha önző vagy nyalakodó vagyok, ha nem vagyok pontos, vagy szabadidőm nem használok jól fel ..."

Ez mind értéktelen vonás!

Mert, kis húgom, akiben a szeretet hiányzik, azt a hibák ellepik. Akiben nincs meg az áldozatos szeretet, az munkakerülő, engedetlen, finnyás, veszekedő, lusta, nyalánk, hiú, álmodozó, mindig a könnyebbet keresi, kiállhatatlan lesz ... és lassan minden hiba „kiüt” rajta, mint a legkellemetlenebb betegség! Sőt a szeretetlenség maga a legártalmasabb betegség!

Úgy-e, kis húgom, te nem leszel ilyen?

Te a szeretet kis tündére leszel.

Ezt elvárjuk tőled!

„A HÁZ KIS TUNDÉREI”

„Páter, én nagyon szeretem szüleimet. Ők is szeretnek engem. Hiszen én vagyok „a ház kis tündére”. Elsimítom a gond redőit apuka homlokáról, mosolyt csalog anyuka arcára. Fáradtságot nem ismerve, az „Én”-t feledve mindent megteszek, hogy megkönnyítsem munkájukat. Én nem akarok sohasem könnyet látni szüleim szemében ... boldog vagyok és boldogok enyéim is!”

Nos, kis húgom, ez az első, a legelső hely,

ahol a szeretetet kell gyakorolnod — ha értékes akarsz lenni! Neked is elsősorban „a ház kis tündérévé” kell válnod!

Kis tündérré, akinek szeme ragyog a jóságtól.

Kis tündérré, aki láthatatlanul jót tesz.

Kis tündérré, aki a gond redőit elsimitja.

Kis tündérré, aki a könnyeket fölszárítja.

Kis tündérré, aki mosolyt csal minden arcra.

Kis tündérré, aki maga a derű és mindenkit felderít!

Sok-sok leány erre nem gondol! Otthon kényelmeskedni szeret. (Majd ilyen példákat is bemutatok. De csak később.) Amint hazamegy akár az iskolából, akár a hivatalból, üzletből, gyárból, földekről, mindjárt önzővé lesz. Ott eleget dolgoztam. Ott kifáradtam. Itt hagyjanak békét! Nem volt elég egész nap a munkából?...

Sok leány ilyenkor még csak mosolyogni sem tud! Még csak kedves sem tud lenni. Azaz tudna, csak nem akar!

Pedig milyen helytelen ez! Mennyire nem tudják ezek, hogy ha még így is a ház kis tündére lenne, akkor lenne igazán boldog. És nem is kerül olyan sokba. Csak mosolyba. Egy pár jó szóba! Kis kedveskedésbe! És az egész otthon mindjárt ott-honná változik! És nem idegen, kiállhatatlan helyé!

És azt is gondold meg, húgocskám, hogy mi lesz akkor, amikor neked egy pár esztendő után a házhoz, saját kis otthonodhoz kell valakit lebilincselned. Mikor valakit a korcsmákból vagy a kaszinóból haza kell vonzanod... Jaj, ha most nem tudsz az otthon, a ház kis tündére lenni, hogy akarsz akkor azzá válni, amikor pedig a boldogságod függ ettől! Ha most egy kis baj, munka után oly „kiállhatatlan”, oly „önző” vagy, mi lesz akkor, amikor még sokkal nehezebb lesz az élet, és amikor minden a te üde, mosolygó arcocskádtól függ és a te önfeláldozó, nagyon jó szívedtől!

Ó ha tudnád, hogy a ház kis tündére mit jelent számodra is!

Ó ha tudnád, hogy önmagad is mily boldog lennél, ha kis tündérke lennél!

Kísérelj meg, kis húgom!

Légy mától kezdve a ház kis tündére!

Akkor azt írhatod te is nekem:

„Boldog vagyok és boldogok enyéim is!”

Úgy-e így lesz?

„ILYEN AZ ÉN NŐVÉREM!”

„A leány legszebb értéke az odaadó, önfeláldozó szeretet! A magát odaadó, magáról teljesen elfeledkezni tudó szeretet. Lemondani minden apró kedvtelésről a másik kedvéért, adni, adni folyton a lélekből, szeretetből, értékekből. Ilyen az én nővérem, aki éveken, évtizedeken át mindenét: szeretetét, kényelmét, keresetét adja a családnak... Nélküle semmik, de semmik nem lennének. A mellett kedves, csupa derű, csupa humor és azonfelül ő vigasztal, ha kell, ha elkeseredett hangulatban vagyunk... De ilyen az a tanítónő, aki az édesapját, öccsét, annak feleségét és gyermekét támogatja. Mondhatni, az ő fizetéséből élnek, de úgy, hogy jaj, csak észre ne vegyék, hogy ez könyöradomány. Valami csodálatos és megfoghatatlan a női lélek!”

A ház új két tündére!

Két szív, két önzetlen szeretetben égő szív!

Közel vannak már az önfeláldozó Istenember drága Szívéhez!

Ó Jézusnak édes Szíve! Gyujtsd lángra a leányszíveket! Hogy tudjanak szeretni! Tudjanak égni! Tudjanak magukról elfeledkezve jót tenni! Sok jót, rengeteg jót! Oly szeretettel, oly önfeláldozóan, ahogyan Te példát adtál nekünk!

Jézusnak édes Szíve! Gyujtsd lángra a leányszíveket!

Jézusnak édes Szíve! Gyujtsd lángra az én itt olvasó kis húgocskám szívét is! Amen.

A SZEGÉNYEKNEK IS JUSSON!

Az igazán értékes lány nemcsak otthon jószágos és nemcsak ismerősei között, hanem másokkal szemben is. És főképen a nála szegényebbel szemben. A legtöbb leány erre hajlik is.

„A leányt a jó Isten több szeretettel áldotta meg. Azért, hogy másoknak, a szegényeknek és elhagyatottaknak is juttasson ebből a szeretetből. Minden leány könnyeket szárítson...

A szociális problémák megoldásához szükség van anyagiakra is, de anyagi segítség soha nem fogja megszüntetni az osztályok közti gyűlöletet. Szeretet kell! Sok-sok szeretet! A hideg alamizsna sohasem hozza annyira közelebb a szegényt a jó módúhoz, mint a megértő, részvevő segítség!”

Ismét a szeretet fontossága!

Ismét a szeretet mindenhatósága!

Egy újabb terület, ahol jót tehetsz!

Újabb beláthatatlan alkalom a szeretet gyakorlására!

Összekovácsolni a szíveket, a magyar szíveket. Hogyha szegények is vagyunk, de azért legyünk boldogok is! A szegénységgel ne párosítsuk a boldogtalanságot, az önzést, egymás lenézését, megvetését, a fukarságot, kicsinyességet! Csak ezt ne, kis húgom! Szeressük egymást nagyon! Szeretetből legyünk egymáshoz nagyon jók, szelídek, önfeláldozók! Így valósul meg nálunk is az igazság: ahol szeretet van, ott — ha mégoly nagy is a szegénység — boldogság van!

Nem szeretnél, kis húgom, a szegények kis tündérévé válni?

Nem szeretnél az Úr Jézus példájára a szegények közt jót tenni?

Mily szép volna!

Mily boldogító!

„A szegényeket nagyon szeretem és hacsak tudok, mindig segítek is, és ilyenkor még boldogabb vagyok, mint az, akinek valamit adtam!”

Akarsz ilyen boldog lenni?

Légy a szeretet kis tündére — a szegények között is!

Hacsak jó szóval is, hacsak mosollyal is!...

De légy ragyogó szemű, jóságot mosolygó, értékes kis húgocskám!

AZ ANYAI SZERETET!

Erre is gondolnod kell!

Az édesanyai szeretetre!

Lásd, ez az anyai és a hitvesi kapcsolat az, amiért a jó Isten a szívedbe oly nagyon nagy szeretetet helyezett! Nemcsak ezért. De ezért is!

És ezért is a legnagyobb érték a nőben az önfeláldozó szeretet!

Ez a szeretet egyedülálló!

Ezt a fiúk nem értik úgy, mint ahogyan ti, kis húgom! Ez a leányok titka! A leányok boldogsága. Vigyázzatok rá, mint egyik legnagyobb kincsetekre! Mégegyszer mondom, a szeretet kivirágzása: az édesanyai szeretet!

„Kimeríthetetlen kincsestára a szeretetnek az anyai szeretet! Az anyák hősök! Szentek! Mártírok! Az én saját édesanyámról nem szólok, mert kevés a szó, a betű, szegényes a kifejezés vagy gondolat, amellyel megközelíthetném szeretetének vázolását.

Olyan nincs több, csak egy volt. Sajnos, csak volt! Hanem elmondom az egyszerű mosónőnek anyai szívéről, amit tudok. Leánya érdekében elment nővéremhez, s úgy felkefélte a parkettet, hogy majd kitörtük aznap a nyakunkat. Kitakarította lakását, mint a kápolnát. S mikor láttam görnyedni, izzadni, loholni, az jutott eszembe: Ime, az áldozatos anyaszív!"

Az édesanyák valóban hősök!

De nem ám a félvilági nők!

Nem! Hanem az édesanyák!

Kis húgom, hős édesanya légy! Aki magát föláldozza — gyermekéért! Aki nem önző, mint a mai felpogányok! Hanem aki szeret! Aki magát föláldozza! Föláldozza mindenét! Föláldozza, ha kell, életét is! És nem hoz holmi kis, önző mentségeket: Jaj, mi lesz a szépségemmel? ... Mit mondanak az emberek? ... Miből adok neki enni? ...

Hát megvonom magamtól! Hát föláldozom magam! Emberekkel nem törődöm! Szépségemet is föláldozom! Gyermekeimre lehellem! Így szeretem mind, akiket az Isten ad majd! És annyit, amennyit ad!

Mert én értékes leány vagyok!

Én nem vagyok önző!

Az áldozatos szeretet kiragyg szememből a gyermekekre is!

Én a szeretet tündére leszek a gyermekszobában is!

SEGÍTŐTÁRSA A FÉRFINAK!

Még egy hivatás.

Gyönyörű szép hivatás!

„A nőnek ismernie kell magasztos hivatását!
A nőt azért is teremtette a jó Isten, hogy buzdítsa,

bátorítsa, sarkalja, szeretetével erőre segítse a férfit. A nő sorsa a lemondás, alkalmazkodás, áldozathozás. A nőnek napsugarassá kell tennie az otthont a férfi számára. A munkától fáradt férfi gondterhes homlokáról le kell simítania a ráncokat, még akkor is, ha az övét is mély barázdák szántják! Legyen nőies, szerető, megértő, gondos édesanyja — még a férfinak is! Legyen jóságos, tiszta, szűzmáriás szeretetben égő, mely szeretet tiszteletet szerez női mivoltának és amely a férfiakat megjavítja, meg-nemesíti, magához emeli!"

Mily szép, mily magasztos hivatás!

De hadd beszéljen itt egy értékes lány!

„Sok kérdésre kaptam feleletet és nincs egyetlenegy olyan gondolatom, ami előttem ne állna tisztán, reálisan, úgy, ahogyan lennie kell!

Tudom és mindig tudatában leszek annak, hogy nekem tiszta szeretettel kell küzdenem addig, amíg ő az enyém lesz. Azonban a tiszta szeretet ad nekem erőt legyőzni a vágyakat, amit. sajnos, sokszor erősen érzek.

Magamban érzem és szem előtt tartom nagy, magasztos leányhivatásomat. Akarok lenni értékes, igazi katolikus, modern leány! Akarok egy édes, meleg, boldog, puha családi otthon igazi édesanyja lenni. Akarok talpig becsületes, szerető, önfeláldozó élettárs, hitves lenni!

Tudom, amíg ezt elérem, addig éppen én vagyok hivatva arra, hogy rengeteget küzdjek testi-lel, lelkileg. De megteszem! Nemcsak az én boldogságomért, hanem elsősorban azért a férfiért, akit én olyan nagyon szeretek és leendő édes, aranyos, mosolygó kicsikéimért. Ha most meg tudom tagadni magamat és tudok küzdeni, akkor majd a nagy és göröngyös életben is könnyebben állom meg a helyemet!

Főtisztelendő Péter! Magasra emelt homlokkal viselem azt a tiszta, ragyogó koronát, amelyet

jóságos Atyám leányi voltomnál fogva a homlokomra rakott. Kaptam olyan szívet, amellyel mosolyogni tudok „rózsafára-keresztfára”! Mosolyogni tudok még akkor is, ha szenvedni fogok. Amikor úgy fogom érezni övele az akadályokat, hogy ezt tovább nem lehet így bírni. Számomra örök gondolat lesz és mindig azon leszek, hogy tudjak mosolyogni és boldogítani, akit csak lehet és akit csak tudok.

Köszönöm főtisztelendő Páternek, hogy felvilágosított. Olyan nagy jót kaptam, amelyet egész életemben elfelejteni nem tudok. Nyitott szemmel járom a világot, okos szívvel, nagy szeretettel szeretem a mellém rendelt férfit. Követni fogom Páter szavait és ha az eredménye az lesz, hogy nem lehet az enyém, akkor nagyon fog fájni az én buta kis szívem. Azonban azt fogom mondani, amit a Páter: „Hála Istennek!”

Köszönöm... és kívánom, hogy még számos ilyen forrón dobogó leányszívet találjanak azok, akik az igazi, a tartós boldogságot keresik!”

Kis húgom, nem akarnál te is egy lenni a sok közül?

Tudom, hogy igen!

Akkor az áldozatos szeretet ragyogjon ki szemedből — a férfira is!

AKÁR A CSALÁDBAN — AKÁR AZON KIVÜL!

Talán feltűnt, hogy ez a leány le tudna mondani szerelméről!

Talán csodálkoztál! Talán nagyon is!

Csodálatos is — és mégsem csodálatos!

Csak tudnod kell, hogy mi is a leány legeslegelső hivatása.

Jót tenni! Szeretni! És ezáltal üdvözülni, a mennyországba jutni!

Igaz, a jó Isten a legtöbb leányt a család boldog kis úrnőjévé akarja tenni, de mégsem ez a legfontosabb. Hanem az, hogy jót téve a mennyországba jusson. Hogy szeretve az örök boldogságot elnyerje.

Tehát a legfőbb feladatod:

Mindíg csak jót tenni! Ott, ahol vagy!

„A lányt a jó Isten sok szeretettel áldotta meg! ... Minden leánynak, akár a családba helyezi a jó Isten, akár azon kívül éli le életét, az kell, hogy legyen a hivatása, hogy könnyeket szárít fel. A családban a férje és gyermekei életét ragyogja be meleg szeretettel. Ha családon kívüli hivatást kap, legyen a szegények, árvák, elhagyatottak jó anyala!”

Vagy ahogy egy másik leány írta:

„Minden lány tanulja meg és vigye bele az életébe a nagy Prohászka szavait: „Lelkem mécses, tehát világít; szívem tűzhely, tehát melegít. Jót teszek másokkal, nemesítve, javítva, biztatva, segítve hatok rájuk. Mindenki, aki úgy él, higgye, hogy ő a „világ világossága”. Higgye! Krisztus mondta!”

Ez a nő legszebb, legmagasztosabb hivatása:

Lelke mécses, tehát világít!

Szíve tűzhely, tehát melegít!

Jót tesz másokkal!

Nemesít, javít, biztat, segítve hat rájuk!

Igy a világ világossága!

És mindezt azért... Csupán azért... Mert jó szíve van! Mert szeret! Mert az a vágya, hogy mindenki boldog legyen... Mert az a kívánsága, hogy „szebb legyen a föld”... Mert az a mindene, hogy a Szűzanyát és a szerető szívű Jézust minél jobban követhesse!

Oly szép ez!

Oly gyönyörű hivatás!

Nem csodálom több leánynak fölkiáltását:

„Eddig sokszor gondoltam arra, hogy miért is nem vagyok fiú. Szabadok, egyedül mehetnek mindenhová. A hazát védhetik. Irigyeltem őket! Azt hiszem, mikor ilyen gondolatokkal foglalkoztam, nem érdemeltem meg azt a nagy kitüntetést, hogy leány lehessek... Most egészen másképp gondolkodom. Megtanultam, hogy a nő egyenrangú a férfival, a hivatása szent! Hálát adok Istennek, hogy én is leány vagyok!”

Kis húgom! Te is kulcsold most imára kezedet!

Adj hálát, hogy leány lettél!

Adj hálát, hogy szeretetet szórhatsz a világba!

Adj hálát, hogy a szeretet kis tündére, angyala lehetsz!

Adj hálát, hogy lelked tűzhely, szíved mécses!

Adj hálát, hogy szebbé, boldogabbá teheted a földet!

Adj hálát, nagy hálát!

És tégy ígéretet! Nagy, szent ígéretet!

Azt, hogy a szeretetnek leszel áldozata!

Légy ragyogó szemű, értékes leány!

Igy mindenki szeretni fog, drága kis húgom!

„BEARANYOZNI AZ EGÉSZ ORSZÁGOT!”

És ne félj, kis húgom, az áldozattól!

A szeretet mindent megkönnyít!

Igazat írt egy leány: „A szeretet a legfontosabb... Minél többet részesít szeretetében a leány, annál többet juttat majd neki az Isten! A leánynak csak legyen mindig mosoly az ajkán! Mert ha mosolyog, besüt a nap a családi életbe és bearanyozza sugaraival az egész országot!”

De a családban téged is ér a nap!

Az országban téged is bearanyoz a napsugár!
És nincs nagyobb boldogság, mint mást boldoggá tennil

Ne riadj vissza tehát semmitől!

Kövesd azt a lányt is, aki ezt írta:

„A katolikus leány menjen mindig ezen az úton, mely Krisztushoz, az örök boldogsághoz vezet, és ne törődjék az úgynevezett „felvilágosodottak” ellenvéleményével!”

Mert ezek nem felvilágosodottak!

Hanem önzők, kicsinyesek, szeretetlenek!

Te ezekkel ne törődj!

Te menj előre azon az úton, amelyet mutattam!

Te menj előre azon az úton, amelyen Jézus is járt!

Jézus az önzetlen szeretet útját járta. Nem önmagát kereste! Nem! És még a jót is oly finoman tette, oly észrevétlenül! Óróla elmélkedve írhatta ezt valaki:

„A leány ereje a szeretet. Nem az a szeretet, amely hízeleg, hogy minél többet kapjon, hanem az, amely mindig ad, akár áldozatok árán is. Ad, ha saját örömébe kerül is. De nem tudatos fitogtatással, nem mártír arccal! Sőt! Inkább rejtve, mosolyogva, könnyedén, szinte könnyelműen. Úgy ad, hogy más ne érezze a lekötelezettség kellemetlen érzését, hanem tudjon erőt meríteni: erre számíthatok! Ez a szeretet ötletes! Tudja, hogy adott esetben mire van másnak szüksége, amiről gondoskodni már nem tudott!”

Ezt te is követheted!

Sőt! Követned is kell!

Hogy bearanyozhasd mosolyoddal, szeretetteddel, áldozatoddal az egész országot!

„MINDIG, AMI HELYES!”

A szeretet szóval sokszor visszaélnék, kis húgom! A szeretet gyönyörű szavát a pogányok is használják! Pedig sokszor a legrosszabbat értik rajta. Mert van bűnös szeretet is!

Erre nagyon vigyázz!

Nehogy a szeretet szavával visszaéljenek nálad!

Vagy te magad a szeretet ürügye alatt bűnt kövess el!

Mert az igazi szeretet mindig azt cselekszi, ami igazán helyes! „Akiket szeret a leány, azokkal szemben is megtartja azt a szabályt: mindig azt cselekedje, ami helyes! Hiszen ez az igazi szeretet! Sohase adja fel a nő meggyőződését, egyéniségét, vallásának parancsait! Minél jobban szereti vőlegényét vagy urát, — annál kevésbbé!”

Ismétlem e levélrészletet: „Minél jobban szereti vőlegényét... annál kevésbbé adja föl egyéniségét... annál inkább megtartja azt, ami helyes... amit az Isten szeretete, a vallás diktál!”

Vigyázz!

Emlékezz szavamra!

A szeretet ürügye alatt bűnre csábítanak! Légy erős! Gondolj erre: Az igazi szeretet mindig azt teszi, ami helyes. Annál inkább, minél jobban szeret!

Ha tehát szeretetedre hivatkozva: „Ha szeretsz...” kérnek tőled valami bűnt, vagy valamit, ami nem méltó fehér lelkedhez, mondd bátran: „Épp azért, mert igazán szeretem, ezt nem teszem!”

Vigyázz! Előre megmondtam, hogy erős, nagyon erős légy!

A TISZTA SZERETET!

Tudom, kis húgom, hogy ti leányok nagyon szerettek egymás között versenyezni! Kinek van

szebb ruhája, szebb haja, szebb kalapja, stb., stb. Amint egyik leány, nem is egy, hanem több már bevallotta, hogy ők nem is azért iparkodnak mindig csinosabban megjelenni, hogy így a fiúknak tessenek, hanem elsősorban azért, hogy legyőzzék társnőjüket, nehogy az szebb, előkelőbb, modernebb legyen.

Nos, ez helytelen, üres, értéktelen verseny. Értéktelen lélekre vall!

De valamiért versenyezhettek...

A tiszta szeretetért!

A katolikus szeretetért!

Mert szeretet és szeretet között nagyon nagy különbség van! Tegyük föl, valaki alamizsnát ad. Kifelé ez szeretetgyakorlás. Kifelé! Mint azé a farizeusé, aki azért adott, hogy mindenki lássa az ő tettét. De befelé ez üres, értéktelen! Isten előtt önzés, hiúság! Mert szándéka rossz!

Mennyire különbözik ettől magyarországi Szent Erzsébet! Az ő szelíd jósága! Tiszta szándéka! Lásd, milyen fontos a szándék!

Jót tenni, tiszta szeretetből!

Minél többet, minél tisztább szándékból!

Itt versenyezzetek!

Még egyet! A szeretetet gyakorolhatja olyan leány is, akinek halálos bűn van a lelkén. És olyan is, aki tiszta lelkű. Akinek a lelkén ott ragyog a megszentelő kegyelem. Az előbbi jót tesz ugyan, de — mivel bűn éktelenkedik rajta és hiányzik is róla a leányról nélkülözhetetlen ruha: a megszentelő kegyelem — nem használ neki sokat ez a jócselekedet. Az Isten megkönyörülhet rajta. Adhat neki bánatot, de csak irgalomból, mert míg a halálos bűn ott van, addig nem lesz érdemszerző számára a jótette. De épp azért, hogy Isten irgalmazzon, hogy a bűnbánatot megadja, a bűnben levő leány is tegyen jót, sok jót!

Hogy miért nem értékes a halálos bűnben levő

leány jótette? Azért, mert a jótettel együtt a bűn is ott van a lelkén, amitől még nem akar megszabadulni. És a jó Isten annak a leánynak a jótettét nem számíthatja be érdemnek, aki ugyanakkor nem akar megtérni, ugyanakkor a sátáné, ugyanakkor a bűnben él. Ez a cselekedet kifelé, látszatra, földi szempontból szép, jó, de befelé, valójában, mennyei szempontból, Isten előtt nem ér sokat!

Ezért oly fontos a tökéletes bánat. A halálos bűn után minden lánynak azonnal fel kell indítania a tökéletes bánatot, lélekben elhatározni, hogy megjavul, meggyónik. — És akkor minden jótette, szeretetgyakorlata érdemszerző lesz, nagyon értékes lesz a mennyország számára!

Ügy-e, kis húgom, erre mindig ügyelsz ezután?

Hogy mindig tiszta legyen a szíved!

Tiszta szívvel, tiszta, jó szándékból szórod a szeretetet!

Igy míg másokkal jót teszel, magadnak is érdekeket gyűjtesz!

ISTEN- ÉS EMBERSZERETET!

Amit az előbbi fejezetben elmondtam, azt költőiesen és nem egészen kifejtve írja Szent Pál a korintusiaknak. Azok is viszálykodtak. És Szent Pál így ír nekik:

„Törekedjete azonban a jobb adományokkal! De még kiválóbb utat mutatok nektek!

Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretetem nincsen, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És legyen bár prófétáló tehetségem, és ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretetem nincsen, semmi sem vagyok. És osszam el bár egész vagyonomat a szegények táplálására és

adjam bár át testemet úgy, hogy elégjek: ha szeretetem nincsen, semmit sem használ nekem!"

Ennek értelme ez:

Isten szeretete nélkül az emberszeretet értéktelen!

Halálos bűnben a jócselekedet semmit sem ér! Úgy kell szeretni az embert, hogy Isten parancsait ne lépd át!

Igy az isten- és emberszeretet együtt a legfontosabb — a minden!

Szeretném, kis húgom, hogy ezt is mélyen szívedbe vésd! Nem értékes az a lány, aki úgy szereti az embert, hogy ugyanakkor Istent megbántja! Nem értékes az a lány, aki bűnt bűnre halmoz és kifelé adja a jót! Nem értékes az a leány, aki nem hallgat Krisztus Jézusra és Egyházára, de ugyanakkor azt hazudja az embereknek, hogy a szeretet ott honol a szívében! Az ilyen lány nem igazán értékes. Csak látszatra!

Te légy igazán értékes. Úgy szeresd az embereket, hogy az Isten parancsait el ne felejtsd. Úgy szeresd viszont a jó Istent, hogy az emberszeretetről meg ne feledkezzél! Isten- és emberszeretet egészen összetartozik! A két szeretet tulajdonképpen egy szeretet!

Ezért mondta az édes Jézus:

„Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb és első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! E két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták!"

Evvel le is zárom ezt a fejezetet kis húgom!

Úgy hiszem, megértettél.

Tudom, hogy ezután a szeretet kis tündére leszell!

Szórni fogod a szeretetet!

Mindenütt: otthon és otthonon kívül!

Mindíg úgy, hogy lelked büntelen maradjon és
a szeretetgyakorlat még ragyogóbbá tegye!

Igy vagy ragyogó szemű, értékes leány!

Igy olvasd mégegyszer a Szentírás szavát:

„Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretetem nincsen, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És legyen bár prófétáló tehetségem, és ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, és legyen bár olyan teljes hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretetem nincsen, semmi sem vagyok. És osszam el bár egész vagyonomat a szegények táplálására, és adjam bár át testemet úgy, hogy elégjek: ha szeretetem nincsen, semmit sem használ nekem!”

Jelszavad legyen: A szeretet lesz a mindenem!

A szeretet kis tündére leszek!

Igérem!

Igéretem megtartom!

Örökre!

TÜNDÉRJÁRÁS – KÖNNYFAKASZTÁS

Kedves kis Húgom!

Az előbbieken bemutatam neked az értékes leány tulajdonságait. Most ebben a fejezetben bemutatom, hogy hogyan és hol lehet az önfeláldozó szeretetet gyakorolni. Igaz, sok mindenre nem térhetek ki. De legalább megmutatom az utat: körülbelül ezeket kell neked is megtenned!

Mellékelem azokat a leveleket is, melyek szeretetlenségről számoltak be. Így egymás mellett láthatod, milyen nagy a különbség az áldozatos jóság és a rút önzés között!

Szeretném, ha nagyon figyelmesen olvasnád! A méhecske még a mérges virágról is tud édes mézet gyűjteni. Ne ítéld el a hibázókat, akik elbotlottak az áldozatos szeretet útján! Te is botlottál már. Csak ezután vigyázz, hogy többet elő ne forduljon!

Kövesd a jót!

Kerüld a rosszat!

Igy leszel értékes, ragyogó szemű kislány!

ÉDESAPA-ÉDESANYA

ÉDESAPA ARCA FELDERÜL!

Olvasd csak milyen szép:

„Felszárítom Anyuka könnyeit. Elsímítom a redőket Apuka homlokáról. Kibékítem testvéreimet. Békét varázsolok mindenütt. Boldoggá teszem azt, akit csak lehet. Némán viszem az élet keresztjét a vállamon. Szenvedek másokért!”

„Édesapám nem úgy bánik édesanyámmal, mint kellene. Én segítek édesanyámnak a szenvedéseket elviselni. Igyekszem őt mosolyra bírni.”

„Míg édesanyám beteg volt, a háztartást én vezettem. Tíz napig éjjel-nappal ápoltam, habár ezt úgy éreztem, hogy kötelességem.”

„Édesapám meghalt, és bár nekem fájt talán legjobban az Ő halála, mégis én vigasztaltam édesanyámat és segítettem neki a temetést és hivatalos dolgokat elintézni.”

„Amikor egy nagyon érdekes könyvet olvastam és anyuka hívott, hogy segítsék neki, szó nélkül mentem.”

„Anyukámat vigasztaltam, buzdítottam. Iparkodtam rávenni, hogy bízson Isten jóságában! Tudom, hogy sokszor nem sikerült, de sokszor igen, és ez már megérte a fáradságot. Érzem, hogy ezért engem szeret legjobban, de én is végtelen szeretem sokat szenvedő édesanyámat. Ugy-e Páter, ez érték!”

Igen kis húgom, ez érték!

Csak mindig ilyen maradj!

„Édesanyámon volt egy csúnya nagy kelés. Éjtszakákat átsírt, annyira fájt neki. Orvoshoz nem mert menni, mert félt, hogy a kelést, mely diónagyságú lehetett, kivágja. A kelés egyre jobban gyúlt és gyúlt s növekedtek édesanyám kínjai. A meleg-

vízzel való lemosás enyhítette fájdalmait, de a házban senki sem vállalkozott rá. Nem nézhettem tovább édesanyám kínjait, undoromat legyőzve mosogattam s kinyomtam a kelést!”

Ugy-e, milyen szép győzelem!

De a jó szülők lelkéről sem feledkeztek meg!

„Értékes voltam, mikor szüleimet rábírtam arra, hogy végezzék el húsvéti szentgyónásukat!”

„... Most megláttam, hogy vissza kell tartanom édesanyámat olyan elhatározástól, amivel tudom, hogy örök boldogságát játszaná el. És ott van még édesapám is. Őt is meg kell mentenem a biztos haláltól. Ha ez sikerül, azt hiszem az Úr Jézus meg lesz velem elégedve és az utolsó ítéletkor így fog hozzánk szólni: „Jertek Atyám áldottai és bírátok a kezdettől fogva nektek készített országot!”

Nem csodálom, ha ilyen kislányok így írhatnak:

„... Édesapám arca mindig felderül, ha rám néz, azt mondja, hogy üres a ház, ha nem vagyok otthon. Igyekszem is édesanyámnak segíteni, már amenyire saját feladatomban engedi... Édesanyám a klinikán volt. Hogy ne kerüljön olyan sokba, elvállaltam, hogy én fogok takarítani és csak az ebédet hozasuk. Édesanyám nem akarta, de én addig könyörgtem, míg megengedte. Bizony, kicsit nehéz korán felkelni, önállóan takarítani. — Édesapám látta, hogy milyen álmos és fáradt vagyok. 15-én bejárót akart fogadni. Jól megszidtam magam, hogy miként akarok nagyobb dolgokat végbevinni, ha ilyen kis dologban sem tudok kitartó lenni. Azóta szorgalmasan takarítok, mert tudom, hogy nemcsak jó szüleimnek szerzek vele örömet, de a jó Isten is szívesen veszi. Hisz úgyis arra törekszem, hogy mindig azt tegyem, ami Neki tetszik.”

És ennek a kislánynak fél 8-kor már el kellett mennie hazulról!

Ugy-e hős volt!

A szeretet kis tündére!
Nélküle valóban üres lehetett a ház!
És nélkülöd?
Légy, maradj te is ilyen, kis húgom! Jó!

EZÉRT SZOMORÚAN NÉZETT RÁM . . .

És most lásd az ellenkezőjét!

„Mikor édesanyámnak segíthettem volna, nem tettem meg. Még ha ő kért, akkor sem. Azt mondtam, dolgom van, pedig nem volt, hanem valami (eddig azt gondoltam) jó, szerelmes regényt olvastam. Ha pedig éppen segitettem is, durcás arccal s nem jó kedvvel tettem. Természetes, hogy édesanyámat evvel nagyon megbántottam.”

„Tanulás ürügye alatt nem segitettem anyukáknak!”

„Mikor édesanyám dolgozott, fáradt, lelkiismeretfurdalás nélkül néztem munkáját s kelletlenül, duzzogva álltam föl, ha valamiért elküldött!”

„Egy álmatlan éjszaka után rájöttem, mennyit megszorítottam szüleimet és előljáróimat dacossággal és engedetlenségemmel. Hiába volt szüleimnek és előljáróimnak minden könyörgése, csak nem akartam engedelmeskedni, mindig mást csináltam, mint amit mondtak!”

Vagy milyen fájó lehetett ez az eset!

„Ősz volt. Este a kemencében pattogott a rőzse. Apám a munkából jött haza fáradtan. Édesanyám a vacsorát készítette és én az állatokat csuktam be. Édesapám azt mondta:

— Hozz be lányom egy kis vizet a mosdótálba: hadd mossam meg a kezem.

Én azt feleltem:

— Hozzon be maga!

És tovább mentem dunnyogva!

Akkor eszembe jutott az, hogy ha én édesanya leszek és a gyermekemnek parancsolok valamit és nem teszi meg, milyen érzéssel tölt az majd ell! És bocsánatot kértem!"

Vagy olvasd ezt!

„Dacossággal megbántottam az édes Jézust és szüleimet! Most látom csak, mennyire fájhatott ez nekik. Nagyon szerettem volna, ha szüleim minden kívánságomat teljesítik. Az édesanyám szomorúan nézett rám, ha olyankor dacoskodni látott. Nekem az anyai szemnek ez a szomorú nézése nagyon-nagyon fájt. Egyideig csak nézte dacos kislányát. Úgy hiszem, megsokallta a sok dacoskodást, mert egy este megmondta nekem szomorúan, hogy én milyen dacos vagyok. Ez nekem nagyon fájt... — most nagyon figyelj kis húgom — és az esti imánál elhatároztam, hogy többé nem leszek dacos. Sokat imádkoztam, hogy a jó Szűzanya és az édes Jézus meghallgasson. És leszoktam erről a hibámról. Igaz, hogy még néha dacosságra hajtom a fejem, de aztán ez nem soká tart, mert egy hang a belsőmben mintha mondaná: „Mit ígértél?” És én ilyenkor felhagyok a dacossággal. Most, már nem látom az édesanyámnak szomorú, átható tekintetét!”

Tudom, te is kitépsz szívedből minden szeretetlenséget!

Mennyi bajt, bánatot, könnyet okoznál vele szüleidnek!

De még magadnak is!

ANYU GYŐZELME

A dacos, engedetlen leányokkal az édesanyák sokszor nem tudják, mit kezdjenek... Mennyi gond, mennyi bánat... De jósággal, türelemmel, szeretettel mégis megszelidítik a kis vadvirágot! A követ-

kező kisleány önzését is csak türelemmel tudta legyőzni. Mily szomorú kép:

„... Különösen dacosságommal és önfejűségemmel voltam a legértéktelenebb. És ezt leginkább szüleimmel szemben tanúsítottam. Ha valami jóra figyelmeztettek, vagy valamit kívántak tőlem, akkor csak azért sem tettem. Emlékszem, mennyit szomorodott e miatt édesanyám. Sokszor már azt sem tudta, hogy mit csináljon velem, de azért türelmét nem vesztette el. Egyszer azonban mégis azt mondta, hogy ezzel a makacssággal fogom az ő életét megrovidíteni, mert sokszor annyira vittem, hogy képes voltam nem enni, nem szólni és csapkodni a legcsekélyebb dolgokért és figyelmeztetésekért is... Édesanyámnak ezt a szavát nagyon szívemre vettem, mert ő a mindenem. Most már leszoktam róla, habár nehezen ment.”

Itt egy másik kegyetlen eset az édesanyával szemben!

De itt figyeld meg, hogy győzi le az édesanya durcás kisleányát. Lásd, ez a keresztény szeretet... A rosszat jóval viszonzni. Mindig. Még akkor is, ha ő nem érdemli meg! Csupán azért, mert mi keresztények, Jézus tanítványai vagyunk, mert nemes a szívünk! A Szűzanya is hasonlóképpen tette volna!...

„Kora tavasz volt akkor és olyan ibolyás a hangulat. Harmadik polgárista voltam. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna. Vasárnap reggel volt és sietve öltöztem. Akkor húztam fel először egy csinos lakkcipőt, amit előző délután vett az apukám. Már teljesen készen voltam, elő akartam venni az imakönyvet a szekrényből, de nem találtam. Kerestem mindenütt, de nem volt sehol. Izgultam, hogy elkésem és „mérges voltam kegyetlenül”. Mikor benyitok a konyhába, anyuka kezében ott van a könyv és szent nyugalommal olvas belőle. — Oda-rohantam, kikaptam a kezéből és földhöz vágтам. — Forró és forgó fejjel hagytam el a házat és úgy

éreztem, szédülök és lázas vagyok. Az ajtóból hátrapillantottam, és amit láttam, nem felejttem el soha. Az édesanyám ott állt, a lábánál volt az imakönyv. Összekulcsolta a kezét és utánam nézett olyan bánatosan, hogy sem azelőtt, sem azóta nem láttam úgy nézni és bánatos szeméből két könnycsepp futott végig az arcán. Akkor úgy éreztem, hogy nálamnál nagyobb bűnös, rosszabb ember nincs a világon. Szinte megundorodtam magamtól és még a tükörbe sem mertem nézni aznap, nem is akartam látni magam. Teljesen értéktelen voltam. Nemcsak önmagam, de azt hiszem, anyukám előtt is. Aztán hazajöttem a templomból és egy új esőköpeny várt rám. Mikor az anyukám átadta, nem bírtam tovább. Hozzá szaladtam, átöleltem a nyakát és keservesen sírtam. Így kértem könnyek közt bocsánatot!"

Kis húgom, ha valaha ilyen értéktelen voltál, hullass te is könnyeket! A bánat könnyeit! Gondold meg, mennyi bánatot okoztál! És ígérd meg az édes Jézusnak és a jó Szűzanyának, hogy ezután bánatot nem okozol senkinek!

Azután, ha édes anyuska leszel, áldozatos szeretettel győzd le mások szeretetlenségét, mint ahogy ez az édesanya tette!

AZ ÉDES TESTVÉREK!

„NE HALJ MEG, JÓ LESZEK!”

Van testvéred, kis húgom?

Nagyon örülnék neki! A testvéri szeretet példáit itt lesheted el!

„Van egy kis húgom, akiért az életemet is feláldoznám, úgy szeretem!”

„Testvéreimet a szabadidőben gondozom. Evvel nagy örömet szereztem nővéremnek, akire rábíztak bennünket.”

„Értékes voltam, mikor egyszer anyukáék nem voltak otthon. Én elmehettem volna moziba, de maradtam, hogy vigyázzak kisebb testvéremrel”

„Húgom ruháit megvarrtam, holott csak egy évvel fiatalabb nálam, tehát maga is megtehetné!”

„Otthon sokat segítettam kis húgomnak a tanulásban és különösen a zongorázásban. Ez bizony nagy türelmet igényelt. De amikor a kicsi jól tudta az órán a leckéjét, azt hiszem, én még boldogabb voltam, mint ő!”

„... Szerettem ellentmondani, vitatkozni. Kétségbe vontam: Van-e Isten? Van-e túlvilág? Van-e lélek? ... Elég zárkózott természetem van. Arról sem beszéltem senkinek, hogy igazán kételkedem. Nővérem — akivel jó barátságban vagyok — észrevette ezt a nagy lelki harcomat. Megkérdezte egyszer:

— Te nem hiszed Istent?

— Dehogysem, én hiszek, feleltem.

Ő azonban észrevette, hogy nem szívből válaszoltam. Leült mellém. Elmondta, hogy egyszer neki is voltak ilyen gondolatai. Sokat foglalkozott ő is ezekkel a kérdésekkel. És megtalálta ő is végül a megoldást, a helyes utat. Addig, addig beszélt, míg azt vettem észre, hogy én is azon a helyes úton járok vele, kézenfogva, Istenre szegzett tekintettel! — Milyen nagy áldás, ha az embernek van egy jó nővérel!”

Bizony áldás!

Milyen nagy áldás!

A fiúra, leányra vigyázó aranyos kis testvér!

Nézd, hogy milyen önfeláldozó tud lenni egy kislány, és milyen szép a jutalom!

„Mikor édesanyám meghalt, két évig maradtunk árván hárman, kicsi testvéreimmel. Az édesapám bányában dolgozott. Én az éjjelemet nappallá tettem, minden háztartási munkát elvégeztem

és beteg testvérkémet is ápoltam. Néha úgy kifáradtam, hogy ott, ahol dolgoztam, elaludtam. Egyszer arra ébredtem fel, hogy a kis testvérem csókolgat és azt mondogatja sírva:

— Ne halj meg édes, én igazán jó leszek! — Most tudom, hogy akkor értékes leány voltam, mert föl tudtam magam áldozni testvérkémért!"

Nem elragadó példa ez?

Gyönyörű jelenet!

A szeretet áldozata — és a jutalom!

Kis húgom, nincs ehhez semmi szavad?

„KERÍTÉSHEZ LOKTEM . . .”

Ilyen is előfordul!

„Testvérkém játékot vett el tőlem. Elszaladt és én utána futottam. Utolértem. El akartam tőle venni a játékot. Nem adta. Akkor én odalöktem a kerítéshez erősen, indulatosan, durván. Térdét fölkarcolta a kerítés . . . folyt a vére. — Megrendülve álltam ott . . . Nagyon furcsán éreztem magam. Kisebbnek, mint eddig. Értéktelen voltam!"

„Segíteni kellett volna testvéreimnek . . . Csak egy jó szót szólni, előzékenynek, türelmesnek lenni . . . és nem tettem, erős belső ösztönzés ellenére sem. Mert áldozatokba került volna!"

„Testvérem kért, sokszor könyörgött, hogy tegyek meg valamit és én olyankor dacosan hátravettem a fejemet és dühösen mondtam: Hagyj békét! Később mardosott a lelkiismeretem . . . tudtam, ezért számot kell adnom a jó Istennél, de azért a világért sem mutattam volna bánatot!"

„Otthon én voltam a központ! Azt akartam, hogy hasonló ellenszolgáltatás nélkül, mindenki csak velem tegyen jót!"

„Lett volna alkalmam testvéreimet jópéldával nevelni, de sohasem tettem! Három fiú között nőtem fel. Ismertem minden hibájukat, természetüket, mindent! Azt is tudtam, hogy mint leányra, hallgattak volna. E helyett én alakultam át teljesen az ő kívánságaik szerint. Pedig sokszor fordultak hozzám kényesebb lányügyekben. Így gyakran lett volna alkalmam segíteni, ha valamit nem értettek egészen jól, vagy ha a nőkről nem a legjobb dolgokat mondták, — de nem tettem . . .”

Erre is gondolj, kis húgom!

A lányok érdekében is sokat tehetsz testvéreidnél. De ők is nemesebbek lesznek, ha a lányokról jól gondolkoznak!

Kis húgom, — voltál már irigy?

„Sokszor irigyeltem nővéreimet, igazságtalanul szeretetlen voltam vele szemben, mert — ő olyan szép, kedves és szeretik! Ez az, ami nekem a legjobban hiányzott: a szeretet! Tudom már, hogy ennek én vagyok az oka. Ha én megváltozom, remélem, megváltozik a környezetem is!”

Igy van!

Ha te szeretsz, szeretnek téged is!

A következő kislány is érezte ezt:

„A szeretet, a keresztény szeretet, az áldozatos, önmagát odaadó, önfeláldozó szeretet szelleme hiányzik énbelőlem. Pedig értéket csak ez ad: a szeretet! Sajnos, bennem vajmi kevés az áldozatos szeretet. Eddig futottam az áldozat elől, de hála a jó Istennek, legalább most megláttam, hogy ha az áldozatra, hősiességre képes nem vagyok, sohasem leszek értékes. De nem . . . nem! Elindulok legalább most, az áldozatos szeretet útján. Be akarom bizonyítani tényekkel és életemmel, hogy megadom az édes Jézusnak azt, amit tőlem kíván!”

Valóban, ez az egyetlen út!

Elindulni az áldozatos szeretet útján!

Bármibe kerül!

Hisz ragyogó szemű, értékes leány akarsz lenni!

AZ ELFELEJTETT KIS ALKALMAZOTT!

A SZERETET GYŐZ!

A kis alkalmazottat nagyon sokszor elfelejtik a család leányai. Nem is gondolnak arra, hogy mennyire segíthetnének rajta! — Igaz, néha kényelmeskedtek is. — Pedig mindketten nagylányok vagytok. Mindketten magyarok, az édes Jézus leányai! Csak épp a külső keret más. A mennyországban ebben sem különböztök majd! Milyen szép lenne, ha egymást szeretnétek!

Hála Istennek, nem egy leány vallja be: Többször szoktam otthon az alkalmazottnak segíteni." — „Ő oly helyes, igazi kis barátnőmmé fogadtam!" — „Átérzem, mily nehéz a helyzete!" — „Szeretem." — „A kisasszony olyan jó hozzám, hogy érte mindenre képes vagyok!" stb., stb.

De van sok szomorú önvallomás is!

„Mikor sok volt a munka a háztartásban, én a felszólításra is csak immel-ámmal segítettem annyit, hogy megterítettem. Nem akartam elhinni és belátni, hogy mennyire szüksége van erre Annusnak, alkalmazottunknak. Sokat összevesztem vele e miatt és csak később, amikor ő kisegített engem, akkor változtam meg. Akkor jöttem rá, hogy a szeretetlenség és az önzés nem lehet a katolikus leány érénye."

Megint a keresztény szeretet!

A legnemesebb útítárs a földi élet útján.

Ez a szeretet győzelemre vezet!

NEM VOLT SZÉP!

„Értéktelen voltam otthon, amikor nyugodtan, tétlenül néztem alkalmazottunk munkáját. Nagyon ritkán jutott eszembe, hogy kezembe vegyem a por-

törlőt. Viszont szívesen vettem, ha engem kiszolgált!”

„Összevesztünk a kisasszonnyal. Szólt, hogy mossam meg a savanyúságot.

— Mindjárt, — feleltem — csak a mosogatást elvégzem, mert sürgős, utána megmosom.

Erre ő hozzáfogott és közben leszidott. Elmondott mindenféle lustának. Én meg azt mondtam, hogy nem lenne jó gazdasszony. Senki sem tenné meg azt, amit kíván.”

Nos, kis húgom, illik ez hozzátok?

Nem volna szebb, ha szeretnétek egymást?

Ha megértenétek egymást?

Mert ez igazán nem szép!

Segítsétek egymást! Így vagytok szépek!

A MUNKÁBAN

UNFELÁLDOZÓ VOLT!

Tanyán voltam vendég. Forró napsütésben mentem ki a szőlőn keresztül. Két nagylány is kötötte a szőlőt. Egyik a házhoz tartozott, másik alkalmazott volt. Figyeltem őket. Mindkettő becsületesen dolgozott. Pedig a sok hajlásba, a nap meleg mosolyának fogadásába — belefáradtak. — Jelt adtak az ebédre. Mind a két nagylány azonnal, a nélkül, hogy felszólították volna őket, segítettek... vizet húztak stb., stb. Aztán közösen a konyhába mentek a gazdasszonynak segíteni. Nem voltak kényelmeskedők, lusták.

Jött az ebéd. Fáradt volt mindenki. És éhes. Hiszen jól dolgoztak egész nap. — És a kis alkalmazott is leült az asztalhoz, — még jó régi magyar szokás szerint, ő is családtag volt! — neki is telemérték tányérját. Csakhogy ő a kis fiút vette az

ölébe. — Azt kellett etetnie. Figyeltem. Önfeláldozó lesz-e? Vagy a kisiú, az idegen kisiú lesz-e a második?

És önfeláldozó volt. Már mindenki megette a levest. Már mindenki enyhítette éhségét. Ő még mindig a kisiút etette! És csak amikor a megfelelő levest apránként szájacskájába vitte, amikor nagynehezen kielégítette a kicsit, csak akkor nyelte le az első kanál levest. — Pedig közben szájához emelte a kanalat, hogy nem túl meleg-e. De nem evett. Önfeláldozó volt! Önzetlen volt! Nagyon tetszett nekem!

De ezek is tetszettek:

„Mindíg szót fogadtam anyámnak a házimunkában. És anyámnak nem kis meglepetésére még máshova is mentem dolgozni, hogy megkeressem a ruházatra a pénzt!”

„Munkaadómmal szemben mindig hű voltam. Nem vagyok durva, veszekedő! Mindíg arra gondolkodok, amit a kedves Péter mondott: A jövőre kell gondolni, és úgy dolgozni, hogy az a hely igazi otthon, csendes, békés, meleg otthon legyen. Ha most munkahelyünkön nem ebbe éljük be magunkat, akkor a saját otthonunkban sem tudjuk ezt megvalósítani. Pedig én úgy tudom, amelyik családban nincs meg a hit, a remény, a szeretet, ott nincs meg a béke és az egyetértés sem. Ezért dolgozom most így munkahelyemen.”

Ugy-e ez így neked is tetszik!

És meg is valósítod magad is!

SZÉP JUTALOM!

„A munka igen széppé és értékesé lesz, ha megtanulunk jól munkálkodni! Már itt a földön is nagy kamatot hoz! Egy eset a sok közül:

Éveken át hivatalban irodai munkát végeztem. A hivatalvezető mellett titkár-féle is voltam. Távollétében az irodai ügyeket önállóan intéztem. Soha reklamáció, hiba nem volt. Ezt a munkát a hivatalban mindenki becsülte. Évek múlva a hivatalvezető elkerült tőlünk és súlyosan megbetegedett. Nyári szabadságomra indulva felkerestem. Szánalmas volt a külseje is. Fiatalember — munkaképtelen. És a lelke még szomorúbb. Az orvosi kezelés, évek munkájával sem tudta meggyógyítani. Csak a lelkét szeretők volna megmenteni. Katolikus papot vitt hozzá a rokonság, család... minden eredmény nélkül. S akkor én is küldtem... és a kedvemért elfogadta! A második látogatásnál már meggyónt, a harmadiknál megáldozott. A kilencedik napon Istennel megbékélve már a ravatalon feküdt. A jóságos pap a család lelkiatyja lett. És az eredmény? Az édesanya napi, felnőtt fiai heti áldozók, a leány boldog szerzetesnő. Négy évi hivatalbeli becsületes munka eredménye: négy boldog lélek! Legalább is a boldogságukhoz hozzájárultam!"

Szép jutalma ez a munkának!

És még sokat mesélhetnék arról a gyári leányról, aki azért dolgozik, hogy utána a kis gyermekekkel jól tegyen. Arról a paprikahasogatóról, aki nagy szorgalommal a vezetők között van és Jézus szentséges Szívéért apostolkodik! Arról a fodrászlányról, aki szabad idejében gazdája kis gyermekét a kis Jézuskához vezeti! És még sok-sok leányról, akik nagy lélekkel, szeretettel végzik munkájukat.

Szeretettel mindent legyőzni!

Szeretettel nem robot — a robot sem!

A szeretetért nagy jutalom jár!

„LÉLEK NÉLKÜL...”

Sok lány a kötelességét lélek nélkül teljesíti, csak felületesen, kedvetlenül. Az eredmény, hogy a munka kétszeresen nehéz... és még más, sok baj.

„Egyszer bezúgtam németből a magam hibájából. A tanárnő igen meglepődött. Én azt mondtam, hogy azért nem tudok felelni, mert igen félek. Ő megsajnált, de én úgy ültem le, mint akit keményen összeszidtak. A lelkiismeretem megszólalt: látod, tegnap megtanulhattad volna a leckét, de nem, te olvastál. — Utána napokig úgy, de úgy szégyeltem magam és olyan igazán értéktelennek éreztem magam. De még akkor sem készültem. Megint felhívtak. Megint nem tudtam. Most már megfogadtam, hogyha semmit, de a németet megtanulom. De a büntetés nem maradt el. Azóta hiába tanulok, azt hiszi a tanárnőnk, hogy tényleg semmit sem tudok. A félévi hármas elkeserített. Beismerem, igazságos volt, de attól félek, hogy nem tudom kijavítani.”

„Ürnőm mondta, hogy így csináljam, és én dacosan dobáltam előtte mindent.”

„Eddig nem is gondoltam arra, hogy minden kicsi munkát tökéletesen kell elvégezni, felületes voltam!”

„Értéktelen vagyok akkor, amikor munka helyett ábrándozom — bizony elég gyakran. És olyan makacs vagyok némely esetben, hogy egy „csacsi” hozzám képest semmi!”

„Felületes munka miatt már volt kellemetlenségem. Ilyenkor nemigen szólnak, inkább kijavítják szó nélkül. Ezért nagyon szégyeltem magam és máskor jobban igyekszem!”

Lám, megint a szeretet győzi!

„Dolgoztam, de úgy, mint egy robotember, lélek és tartalom nélkül. Nem panaszkodtam senkinek, de éreztem, hogy valami nagyon, nagyon hiányzik és végtelen üresség volt szívemben.”

Mit gondolsz, mi hiányzott ennek, kis húgom?

Ugy-e a szeretet?!

Ha ez meglett volna, akkor minden másképp lett volna!

A szeretet azért hiányzott, mert senkiért sem lelkesedett! Munkája közben senkire sem gondolt.

Te mindig „valakiért” dolgozzál!

Ha nincs senki, akkor keress valakit. Egy szegény családot! Vagy mást!

De mindig szeress!

Mindenütt légy a szeretet kis tündére!

EGYMÁS KÖZÖTT

IGY ILLIK!

„Jaj, Páter, a . . . aranyos lélek! A cipőgyárban őt szeretjük legjobban. Kibékít mindenkit. Segít mindenkinek! Igazán ő lett a mi kedvencünk!”

„Egy leány szegény, Mikulásra nem kapott semmit sem. Nagyon megsajnálta szegényt és az egyik legszebb ajándékomat adtam neki!”

„Ugy-e Bözsi, nem szoktak Máriával civódni, hogy ki, milyen munkát végezzen? Nem, Páter! Különben is a munkát fölosztjuk. Amikor én vagyok a kertben, az állatoknál, akkor Mária a szobát takarítja és segít főzni! — De ha valaki nem lesz kész . . . vagy valami baja van? Akkor mindig segítünk egymásnak. Mi nem vagyunk ám olyan lányok, akik irigykednek, gyűlölnek egymást. Mi szeretettel segítünk egymásnak. Nem is egyszerű. Mindennap is előfordul. Hiszen másképen nem is lehetne. És olyan jó tudni, hogy van valaki, akit lehet hívni.”

Ez nagy szó! Boldogító tudat, hogy van valaki, aki segít! És hozzá milyen helyesek! Akárcsak a következő levél írója is!

„Jó tulajdonságaim közül a legkiemelkedőbb, hogy másokról vagy jót vagy semmit! Ha hallok is valamit, nem szoktam tovább adni. Egyszóval gyűlölöm a pletykát!”

Milyen fontos ez!
Ha minden lány gyűlölné a pletykát!
De te biztosan gyűlölni fogod!
Ezt határozd el most, kis húgom!
De erősen ám! És tartsd is meg!
Azután olvasd tovább:

„Van itt egy kissé nehezebb fölfogású és helytelen viselkedésű lány. Mindannyian őt bántalmazzák, nevetség tárgyává teszik. Nem engedtem, hogy így bánjanak vele. Pártfogásomba vettem. Azóta mindenki rossz szemmel néz rám, hogy együtt vagyok vele. Pedig igazán mondom, Főtisztelendő Péter, igen nagy önmegtagadásomba kerül vele lenni. De tudom, hogy egy lélekről van szó, és ha nincs senki, aki segíti, könnyen tönkre is mehet.”

„Egyszer elhatároztam, hogy ha csomagot kapok, azt szétszotom azoknak, akik sohasem kapnak semmit. Úgy is tettem!”

„Az iskolában a lányoknak segíték rajzolni, ha sokszor nincs is kedvem hozzá. Ami mást tudok, abban is segíték!”

„Barátnőm nem olyan, mint amilyennek lennie kellene, mégis iparkodtam neki segítenil”

„Egy leányt, aki lelkileg nagyon szenvedett, elvittem lelkiatyámhoz!”

„Egy kislányt mentettem meg az elzülléstől. Sem az édesapja, sem az édesanyja nem bírt vele. Elszökött hazulról. Fiúkkal járt, szülei és testvérei tudta nélkül. Ez a kislány most már teljesen megjavult.”

„Barátnőmnél mindig valami anyáskodó hangot kell megütnöm, ha valamit el akarok érni. Néha ha valami bántja, elmondja. Én megjegyzem jól és legközelebb, ha alkalom nyílik rá, visszaadom neki a már említett anyáskodó hangon. És a vége az, hogy önmagának adja meg a feleletet. Persze ilyenkor

**boldogok vagyunk és még jobban szeretjük egymást.
Ugy-e Péter, ezért nagyon boldog lehetek!"**

Igen, mert ez értékes vonás benned!
Az anyáskodó hang jól illik hozzád!
Ha eltalálsz, sokat használhatsz vele!
De vigyázz, nem szereti mindenki!
De a szeretetet, jószágot, figyelmet igen!
Ha az egyik nem, a másik segít!
Csak gyakorold tovább is!

CSAKHOGY ÉN...

Az önző leányokat be kell ismét mutatnom. Nem szívesen teszem. De kell! Tanuld meg belőle, kis húgom, milyen csúnyák tudnak lenni a leányok egymás között!

„Egyik társnőmre — minthogy minden gyanúra irányult — ráfogtam, hogy ő nyúlt a holmimhoz. Rettentő botrány lett belőle. A holmi pedig rövidesen megkerült. Amikor aztán megtudtam, hogy az én hanyagságom volt oka e félreértésnek, nagyon bántott a lelkiismeretem!"

„Egy alkalommal, egy-két évvel ezelőtt, cserben hagytam egyik legjobb osztálytársnőmet. Így csak őt szidták le én helyettem is. Utána már szerettem volna jóvátenni, de nem lehetett. Két napig haragban is voltunk."

„Értéktelennek tartottam magam, amikor önzően csak a magam dolgait szerettem elintézni, s bosszantott, amikor félbe kellett szakítanom a munkámat azért, hogy másnak segítsék!"

Ezek önző lányok. Csakhogy ők jól érezzék magukat. Mással nem is törődnek. Pedig ez az egyik legnagyobb értéktelenség.

Még szép, hogy jóvá teszik. És ezért dicséretet

kapnak. Az első kislány az eltűnt holmi esetében jóvá is tette. Így folytatta levelét:

„Jóvá akartam tenni a kárt, tehát akik az esetről tudtak, mindenki előtt helyreállítottam kis társnőm becsületét. (Nem volt könnyű dolog!) Azonkívül, amikor tehettem, titokban küldtem valami édességet, amit nagyon szeretett. Meglepetésképpen többször örömet szereztem neki... Ezután értékes leszek, hogy másokat boldoggá tegyek és hogy az embereknek megmutassam, milyen a katolikus lány!”

Ez a leány, ha hibázott is, már jó úton van!

Hibáztál, kis húgom? Tégy te is hasonlóan!

GÜNY, VESZEKEDÉS.

Ez az előbbinél is sokkal rosszabb.

Mily fájdalmas esetek! És hányszor fordul elő!

„Szörnyű értéktelen cselekedetem volt mult hónapban. Arcul ütöttem egy gyereket. Elöntött a pulykaméreg. Juj, de szégyelem még mindig magam, ha rágondolok. Igaz, ki is kaptam utána alaposan, de nagyon megérdemeltem.”

„Nagyon gúnyolódó vagyok. Sokszor már majd megfulladok és „muszáj” kimondanom, ami úgy a nyelvemre jön. Sokszor azért, mert bántani akarok, sokszor nem is azért, de már olyankor is, amikor csak figyelmeztetni akarok valakit, gúnyos lesz a hangom és megbántom az illetőt!”

„Nálunk a fátylokat mise előtt kiosztják, utána pedig összeszedik. Mivel az én fátyolom mindig gyűrött volt és mert szeretem a szépet és rendeset, bizony nem szívesen vettem fel a gyűrött fátyolt. Mikor már nem bírtam fölvenni a fátyolom, kértem a fátyolszedőt, hogy kissé rendesebben tegye el. Ő, úgy látszik, ballábbal kelt föl, mert elkezdett kiabálni, hogy ha nekem nem tetszik, tartsam rendben én.

A fátyol éppen ott volt a szék karján, én utána nyúltam, hogy eltegyem, de ő hirtelen elkapta a csuklóm, a fátyolt elrántotta, engem pedig teljes erejével ellökött. Nem tudom leírni a Péternek, mit éreztem akkor. Sértett önérzetem felkavart bennem mindent. Úgy éreztem, hogy ezt nem lehet kibírni. S máig sem tudom, miért nem adtam vissza. Pedig először történt, hogy valaki ellökött magától és durva volt velem . . . És nem adtam vissza!"

„Az egyik leánnyal, kivel együtt voltunk, mosni akartunk. Ő elvette a kancsót. Én elkértem tőle, de nem adta. Az egyik vödörben ruha volt áztatva, én átöntöttem a másik vödörbe, hogy avval merítsék vizet. De ő leintett, hogy avval nem szabad az üstbe nyúl. Mégis merni akartam, mire ő kancsójából lábamra öntötte a forró vizet. Én visszaöntöttem. Ő elesett és lerántotta a piszkos földre egy harmadik leány ruháját. És mi azt is ott hagytuk. Másnap le akart tagadni mindent . . ."

Ugy-e, mily szomorú jelenetek!

Vigyázz, veled ilyesmi ne történjék!

A veszekedés nem illik hozzád!

Inkább térj ki! Engedj! Még ha fáj is!

Igy vagy értékes leány!

PLETYKA, IRIGYSÉG . . .

Válogassátok meg, kis húgom, mit beszéltek egymás között! Néha olyan csúnyák vagytok! És ez fáj nekem!

„Néha szörnyű dolgokról beszélünk. Komolyan, sokszor olyanok vagyunk, mintha nem is leányok, hanem vásott, rossz fiúk volnánk!"

„Vannak esetek, melyek többször megismétlődnek. Amikor társaságban vagyunk együtt leányok, amikor azért ülünk össze, hogy jól kibeszéljük magunkat. És ilyenkor tényleg jól kibeszéljük

magunkat, de nem magunkról, hanem mindig másról. Persze a fiúk megbeszélése után az ismerős leányok következnek. A fiúkról is elmondjuk, hogy ilyenek, olyanok, egy se rendes. De ezt még nem tartom olyan rossznak, mint mikor a leányokról nyilatkozunk. Mert ilyenkor aztán minden csúnya dolog előjön. Úgy szoktam elhatározni, hogy csak általánosságban beszéljük meg a jelen nem lévő leányismerősünk dolgait, de aztán minden viselt dolga és talán nem is egészen viselt dolga is szóba jön. Ilyenkor jólesik a másikat szapulni és sopánkodni, hogy milyen jó a rossz lányoknak, könnyebben mennek férjhez, aki rendes, arról nem hiszik el, hogy rendes. Utána üresnek érzem a lelkem... S megkérdem magamtól: mi értelme ennek? Lehet, hogy ez azért van, hogy magunkat kipanaszoljuk, bár ha jól meggondoljuk, nincs ok a panaszra... Hiszen megvan a fiatalságunk, egészségünk... de mégis mi már így szoktuk... Valószínű, hogy azért is beszélünk annyit másokról így, hogy mi önmagunkról elhiggyük: mi rendesek vagyunk... — Elbeszélgetni jó, de utána, ha hazamegyek, olyan mintha valami belül összetört volna. Nem minden, csak mint mikor a kristálykészletből egy darab törik össze... Persze, mert csúnya dolgokban, más életében kutatni nekem is árt és az elmondott dolgokból kis sár rám is ragad."

Milyen szomorú, ha a remek váza összetörik. Hogy tud sírni miatta a leány! És ha a lélekben összetörik valami? Akkor az angyalok sírnak.

Ugy-e, erre még nem is gondoltál!

Figyelj, kis húgom! Ez csúnya leányhibál

Erről le kell szoknod! Nem méltó hozzád!

Mostantól kezdve „útáld a pletykát”!

De olvasd tovább!

„Milyen szeszélyesek, anyagiasak vagyunk mi bájos és szende, ideális nők! Hogy mennyire körmére nézünk annak, aki felénk közeledik... Milyen

fúriák tudunk lenni, mondjuk, ha a varrónő elszabta a ruhánkat... vagy valamivel több dolgunk akad, mint a másik kollégánknak! Vagy hogy milyen irigyek, pletykálkodók vagyunk, szeretjük egymást pukkasztani, féltékennyé tenni, kritizálni. Oh, még szemtől-szembe meg is szűrjük őket a gúny fulánk-jának biztosan ölő mérgével. Hányszor, de hányszor vagyunk környezetünkkel szemben igazságtalanok! Sértegetők! Hogy tudjuk néha a cselédet szekírozni (bocsánat a jó magyar szóért!). Mi, finom szívű női lelkek!... Ezek, Péter, azok a hibák és tökéletlenségek, amelyek leértékelik a nőt, amelyek rendszerint házasság után törnek ki a maguk igazában és tönkre teszik a családi boldogságot."

A boldogságot!

Tönkre teszik a házasságot!

Figyeld meg magad, kis húgom, milyen hibák vannak benned! Azután láss a munkához! A boldogságodért! Irtsd ki őket — a boldogságodért! Nem az enyémet, a tiedért! Mert, ha most nem teszed magad kedvessé, ragyogó szemű, értékes leánnyá, később talán nagyon késő lesz és tönkre teszed a saját boldogságodat!

Tehát előre!

A te... és a tied boldogságáért.

Még egy példa:

„Heves, irigy, gyűlölködő is voltam, sőt vagyok is. Nemrég keserített el az irigység, hogy miért nem vagyok én is olyan jó, olyan kedves és bájos, mint egy másik kislány? Hogy engem is szeressenek, kedveljenek, úgy, mint őt."

Nos, ezért nem irigykedni kell!

Hanem törekedni aranyosnak, kedvesnek, hibátlanul lenni!

Te, kis húgom, sohase irigykedjél. Örülj, hogy van tökéletes, szeretetreméltó leánytestvéred. De te is tégy meg mindent, hogy téged is szeressenek.

Te is légy kedves, szeretetreméltó, aranyos. És
akkor senkire sem kell irigykedned!

Szeresd leánytestvéreidet!

Szeress mindenkit!

Ez a ragyogó szemű, értékes leány!

FIÚK — LEÁNYOK

GONDOLTÁL MÁR RÁ?

Sok kislány nem is gondol arra, hogy a fiúkkal
szemben is lehet és kell is sok jót tennie. Csak
udvaroltat magának. Csak tereferél. Esetleg flörtöl.
És azt hiszi, akkor tesz jót a fiúkkal, ha túlságosan
közvetlen és „ártatlan” kéréseiket teljesíti.

Pedig nem!

Az értékes leánynak jósága más!

Most csak röviden rámutatok egy-két dologra,
kis húgom, hogy meglásd, megérezd, hogy itt is
lehet sok jót tenni, amikre talán eddig nem is gon-
doltál!

Vagy gondoltál arra, amit ez a leány írt?

„Én csak annak örülök, hogy megismertethet-
tem valakivel, hogy tiszta érzésű leányok is vannak
még, mert nagyon fáj, hogy a férfiak a nőkről csak
rosszat tudnak mondanil!”

Mily gyönyörű gondolat: megismertetni a
fiúkkal a leányok belső értékét.

Ez a legnagyobb jó, amit adhatsz a fiúnak!

Sajnos, hány fiú mondta már nekem: Péter,
nincs tisztességes leány!

Ez a kijelentés — szégyen rátok! Rávilágít arra,
hogy milyen sok leány a fiúval szemben!

De a fiúkra is káros, mert azt hiszik, hogy ha a
leányok ilyenek, akkor ők is lehetnek olyanok...

Ha még a leányok is akarják a sikamlósabb dolgokat, akkor ők hogyne akarnák. Azután az „ártatlan” dolog egyszer csak világosan bűnként jelentkezik. Akkor döbben rá a leány, hogy csak ártott magának is és a fiúnak is!

A legtöbb jót akkor teszed a fiúkkal, ha kedves vagy és így megismerteted velük, hogy van tiszta érzésű leány is! Tiszta és finom, akire fel lehet nézni, akit lélekkel lehet és kell is szeretni. Aki különb, mintahogy ők gondolják!

Fiúk között mindig erre gondolj:

„Örülök, ha most megismertethetem, hogy van tiszta érzésű leány is!”

Azután légy fesztelen és szeretettel teljes!

És mindig nemes, hófehéren tiszta!

Egyszóval ragyogó szemű, értékes leány!

AMI IGAZI ÉRTÉKET AD!

„Értékes bennem, hogy nagyon akarok tiszta maradni!”

Igen! Tisztaságod egyik legnagyobb értéked!

„Egy családnál voltam, játékra került a sor. Zálogkiváltásnál a csókot adták fel, mint mindig. De én megmondtam, hogy egy tisztességes leány nem engedi magát megcsókolni. Azóta kerülöm ezt a társaságot, ahol veszélyeztetve van lelki tisztaságom!”

Nyugodtan, a szent felsőbbtség tudatával mondd, kis húgom, ilyenkor: A csók sokkal szentebb, sem-hogy játékbá dobjam. És légy itt nagyon, nagyon erős! Mert, ha akarsz, tudsz itt is erős lenni!

Más:

„Vacsorán voltam, ahol alkalmam nyílt volna ismeretséget kötni. De ez csupán ideig-óráig tartott volna. Azt mondták rám a leányok, — azok, akik

cigarettáztak, flörtöltek — hogy különöc vagyok, nem fogadom el a fiú hízelgő udvariasságát. Igen, én nem fogadtam el. Hála Istennek!”

Te is így gondolkozol már?

Ha nem, még nem vagy elég értékes!

Azután ne rontsátok el a fiúk ízlését!

A sok festékkal... ezt teszitek!

Sokkal bájosabbak vagytok „mázolás” nélkül!

„Soha nem volt még rajtam festék színpadon kívül. Soha nem ritkítottam ki szemöldököm. Soha nem lakkoztam ki körmeimet. Pedig nem vagyok valami „régimódi kislány”. Szeretem az életet, szeretek szórakozni, de csak természetes arccal és szavakkal. Sokat küzdök leánytársaim közt is az ellen, hogy arcukat ne csúfítsák el idő előtt, de sajnos, azt kellett tapasztalnom, hogy még a természetesebben viselkedő társaim sem riadnak vissza a festék-álarc hordozásától. Sőt félek, hogy azok is, akik most talán még nem festik magukat, egyszer ettől sem riadnak vissza. Mert azt mondják, jól áll egy kis „természetesség az arcon!” Hát én nem kérek belőle!”

Én sem kérek belőle!

Kis húgom, a te értéked más legyen, mint a festék!

„A király leányának ékessége belülről vagyon!”

A nagy, önzetlen szeretet — ez az értéke!

Ez legyen a tied is!

Ugy-e, így lesz mindig!

A FIÚ IS HÁLÁS...

„Unokabátyám nálunk lakott... Egyszer aztán hallottam, hogy a korzón látták sétálni egy olyan leánnyal, akinek társasága nem éppen kíváncsot számára. S az első találkozást a többi találkák kö-

vették. Meg akartam menteni. Kértem, segítsen latin szavakat keresni, figyelje, nem játszom-e zongoraleckémet hamisan. Mindíg azon voltam, hogy lehetőleg a találka idejét lekésse. Eleinte nagyon haragudott, de azután, mikor elment, kaptam tőle levelet, amelyben hálásan megköszöni, hogy megakadályoztam avval a leánnyal való mélyebb barátságát!"

Ez csak egy kis leányfogás. Ugyesség! Bájos találékonyság! És megmentett egy lelket! Milyen értékes kislány ez! Még két esetet írt le, az egyiket itt hozom, a másikat később.

Szeretném, ha ellesnéd tőle az ügyességét. Ugy-e, nem irigykedsz rá! Örülj, hogy ilyen nővéred is van! Irigység helyett utánozd, hogy te is ily ügyes, értékes, találékony légy! Neked is megköszönjék egyszer jószágodat!

A történet folytatása:

„A levél vétele után elhatároztam, hogy azért fogok küzdeni, hogy a leányokat a fiúk szemében felemeljem. Nagyon sok alkalmam van. Nagy társadalmi életet élünk. S bizony sokszor akad olyan fiú vagy leány, aki merészen szembeszáll a leányok „bigott felfogásával"! Ilyenkor mindig megkérdem négy szemközt, vajjon önmagából ítél-e? Mert, ha igen, köszönöm barátságát, de nem kérek belőle. Ha pedig nem magából ítél, akkor hirdesse azokat az elveket, melyeket maga is követ. Példájával és szavával ne rontson, hanem tanítson!"

Nos, mit szólna hozzá?

Ugy-e öntudatos, modern leány!

Mennyire szükség van mostanában ilyen leányra. Ha mindenki ilyen lenne! Ha minden leány így vigyázna magára és leánytestvéreire! Ha föl tudnók emelni a leányok becsületét a fiúk előtt. Akkor ti is boldogabbak lennétek, de ők is. Akkor oly szép lenne az, amit az Isten is akart: a szerelem.

Erről majd másik könyvemben bővebbet olvashatsz. Most ennyi példa elég! Kövesd!

Az értéktelen leányok, elfelejtve magasztos hivatásukat, az áldozatos szeretetet, mindenáron olcsó örömhöz akarnak jutni. És jutnak is. De saját vesztükre! Mert az olcsó gyöngyök gyorsan széttörnek és utána nagy üresség következik!

Ne érts félre, kis húgom. Szabad szórakoznod. Táncolnod. Vidámnak lenned! Szabad! Sőt...! Sokszor — kell is! De ezt lélekkel! Fínom leánybájjal. Ne önző léhaságból, élvezethajhászásból tedd. És ami fontos, maradj mindig a finom katolikus leány, aki tudja, hogy lelke is van. Aki tudja, hogy a belső, önfeláldozó szeretet a legfontosabb! A leányság szép éveiben is és majd később a családi szentélyben is.

Helytelen a bűnös örömek keresése!

Helytelen az a bizonyos: „Mindenáron!”

A: „Kerüljön bármibe... de ez kell!”

„Az első a szórakozás, az élvezet...”

Ez a „mindenáron”... kell!

Csak néhány példát hozok, kiragadva egyet-mást.

„Mindenáron szép akartam lenni! Feltűnni! Hódítani! Ezért a leányfinomságokat is eldobtam magamtól. Ruhában, viselkedésben, csak ami feltűnő! Ami hódít! Most látom már — értéktelen voltam.”

„Földi szemmel néztem a világot. Úgy gondoltam, minél több fiút ismerek meg, annál többet jelentek. Természetesen ennek következtében megtettem mindent... ami által fiúismerőseim számát gyarapíthattam. Ezért elhanyagoltam még kötelességeimet is... És elmulasztottam azokat a dolgokat, melyekkel érdemeket szereztem volna magamnak a mennyország számára!”

„Jó, hogy ezt a kérdést fel tetszett adni. Így még sohasem gondolkoztam rajta. Most, hogy az

elmúlt évek között keresgélek, meg kell állapítani, volt idő az életemben, amikor azzal foglalkoztam mindig, hol, hogyan és kivel szórakozhatom kedvemre. Valóban: szórakoztam! Tánc, zene, udvaroltatás, akkor — két évvel ezelőtt — ez jó volt. Azóta már egészen más a lelki világom! Mit ér a tánc, mit ér az udvaroltatás? Ures, értéktelen hiúság! Semmi egyéb!”

„Szégyelem bevallani, értéktelen kislány vagyok. Gyenge voltam, Péter, gyenge, mint sok „tucat” leány. Nem tudtam erős lenni és megengedtem magam csókolni. Mentségül szolgáljon, hogy nem világosított fel erről még senki sem... Később bántott is a lelkiismeretem. Azt sugallta, hogy nem jól tettem és meg is gyóntam utána. De örökké szégyelni fogom, hogy ez megtörténhetett velem, hogy nem voltam elég erős és nem tagadtam meg ezt a helytelen kérést!”

Sok leány azt gondolja, hogy szeretete abban nyilatkozik meg, ha megad mindent, amit kérnek. Tudja, hogy bűn, és mégis teljesíti a kérést. Szeretném nagyon a szívedbe vésni, kis húgom, hogy a leány igazi szeretete abban áll leánysága idején, hogy nem enged a leány tisztaságából semmit! Hangsúlyozom, ez az igazi szeretet. A másik álszeretet! Csak árt!

Azt hiszem, megértesz, kis húgom!

Ha nem, akkor is bízd rám magad!

Biztos vagyok benne, hogy hasznodra lesz!

De később magad is belátod, mint annyi száz leány!

Már most vigyázz!

Már e perctől is értékes leány leszel!

Ugy-e, kis húgom!

SZEGÉNYEK

„JOBB ADNI, MINT KAPNI.”

„Akkor még 12 éves kislány voltam, amikor először éreztem azt, hogy jobb adni, mint kapni. Már előbb is tapasztaltam, milyen nagy öröm jót tenni, de ez volt az első eset, hogy gondolkoztam a dolgok felett. Egy koldusasszonynak adtam ételt, amit a szakácsnőnk megtagadott tőle. Ez volt az első értékes tettem!”

„Mindíg olyan nagy örömmel töltött el, amikor egy-egy szegény öreg bácsinak segítségére siethettem legalább egy darab kenyérrel.”

„Norma nővérek koldus-akciójára való gyűjtésben hosszú időn át résztvettem. Nem kíméltem semmit, hanem házról-házra járva gyűjtöttem a filléreket és így segítettem a szegényeknek. Ez most is boldogsággal tölt el!”

„A szegényeket nagyon szeretem, és hacsak tudok, mindig segítek is. Olyankor talán még boldogabb vagyok, mint az, akinek adtam valamit. Mikor még más városban laktam, minden karácsonykor elkészítettem — négy kis barátnőmmel együtt — egy kis karácsonyfát és elvittem az én szegény családomnak. Talán soha nem voltam boldogabb, mint akkor, mikor én valakinek a karácsonyfáját meggyujthattam és annak a síró kis maszatos gyerekeknek kalácsot tettem a szájába.”

„Oly jó volt kelengyét varrni a Gyermekvédő Egyesületnek!”

„Szegénysorsú cserkészfiúk nyári táborozására gyűjtöttem, hogy ne fájjon a szívük, mikor a többi fiú, akiknek szülei tehetősek, táborozni megy. Nyolc-tíz kistfiúnak mindig sikerült gyűjtenem. Oly jó érzés volt látnom ezeknek boldog mosolyát. Persze, én jobban örültem, mint ők!”

Két dolgot figyelj meg, kis húgom!

Először is azt, hogy mily egyhangúan teszik hozzá más és más szavakkal: „Én talán boldogabb voltam!” Igen. Mert „jobb adni, mint kapni”. Adni a legnagyobb boldogság. Minél többet tudsz valakinek adni, annál boldogabb leszel te magad. Mert a jóság, a szeretet belső érték, magában hordja jutalmát, a boldogságot és azonnal jutalmazza is a jótévőt. Ha tehát boldogságot akarsz érezni, akkor tégy hasonlóan!

A másik föltűnő dolog: a találékonyság! Egyik itt, a másik ott segít a szegényeken. Hát hogyha még a többi sok esetet is fel lehetett volna sorakoztatni. Akkor látnád csak, hogy milyen leleményesek vagytok! De hagyok neked is valami önállóságot. Kutasd ki, mi felel meg neked. Kivel és kikkel, hol és hogyan tudsz jót tenni. A szegényeknek is kell mindig juttatni valamit! Kell! Egy kis segítséget mindig tudsz adni! Ha mást nem, hát jó szót!

„ELKERGETTEM!”

„Értéktelen leány?... Ilyen voltam én is, amikor tudatosan, mikor segíthettem volna, elkergettem a reám szorulót. Oh, kegyetlen Lucifer voltam ekkor és azóta ezerszer megbántam tetteimet. Azóta az engesztelés útját járom és erőimet a gyöngék segítségére felajánlom.”

Ehhez semmit sem szólok!

Az önvallomás: „Kegyetlen Lucifer voltam”, eléggé beszél!

Azért érezte oly mélyen bűnét ez a leány, mert igazat írt valaki:

„A leányt a jó Isten több szeretettel áldotta meg, azért, hogy az elhagyatottaknak, a szegényeknek is juttasson ebből a szeretetből!”

Aki ezt nem teszi, nem szórja a szeretetet a jó

Isten akarata szerint, az meg is érzi értéktelenségét. Éppúgy, mint ahogyan az önfeláldozó kislányok érzik a jótettük utáni nagy boldogságot is.

Boldog vagy boldogtalan akarsz lenni?

Mily kérdés, Péter? Hát boldog, természetesen!

Akkor tégy jót, sok jót!

És hogy a jótetthez nem kell mindig pénz, olvasd el ezt is:

„Akkor voltam értékes, amikor egy napszámos-asszony kis gyermekét gondoztam, míg ő a férje temetésén volt. Vagy talán akkor, amikor egy szegény munkásasszonnyal találkoztam, aki kosarat cipelt az egyik karján, a másikon pólyás gyermeke pihent. A pólya rövid volt, a kis lábacsókák kilógtak és a szegény asszony félkézzel nem tudta begigazítani. Én odaléptem hozzá, karjaimba vettem a kicsit, hogy segítségére legyek... Nem tudom, a szegény asszony hálája volt-e nagyobb, vagy az én boldogságom!”

Érdekes lett volna akkor a szemeket figyelni!

Ennek a leánynak szeme napfényt, derűt ragyogott!

Ragyogott a boldogságtól!

Mert értékes leány volt!

Ragyogó szemű, értékes és boldog!

Kis húgom!

Szeretném meglesni szemed ragyogását titokban, amikor te is ilyen jót teszel! Csak mennél többet! Így vagy helyes!

AZ ÖREGEK.

A szegényeknek egyik csoportja: az öregek. Az öregek szegények, mert tehetetlenek! Aki tehetetlen, az mind szegény!

Mily szép kép az, amikor az ember kislányt,

segítő nagylányt lát egy-egy tehetetlen idős bácsi vagy néni mellett! Ez is egészen hozzád illő. Egy csoport, akikkel jól lehet tenni!

Néha egyszerű, semmitmondó a segítség. És mégis mit jelenthet egy öregnek!

Olvasd csak!

„Egy szegény öreg bácsi majdnem egy rozszart székre ült, de szerencsére még idejében figyelmeztettem. Így nem lett semmi baj!”

„Ha az utcán idősebbeket láttam nehéz teherrel, odamentem és segítettem, pedig sokszor másfelé mentek, mint én.”

„A villamoson, ha idősebbeket látok, mindig felkelek és átadom a helyem. Ezt akkor is megtettem, mikor el volt törve a lábam.”

Mily rövid kis mondatok!

Mily gazdag tartalommal!

Főképp az utolsó! Oly természetesen, oly egyszerűen, oly bájosan írja: pedig lábam törött volt! És mégis áldozatos volt... Sajnos, sok leány egészséges és mégsem önfeláldozó. Mily nagy különbségek! Mily finomak lehetnétek! Mennyi napfényt, derűt vihetnétek be az életbe!

Mosolygós szemekkel az öregeket is figyeld!

Hol lehet jól tenni!

Hol tudsz nekik segíteni!

Hisz szegények úgyis annyit szenvednek!

A GYERMEKEK

A gyermekekről külön meg akarok emlékezni. Külön is ki akarom emelni őket. Hiszen a leány és a gyermek összetartozik! Ha valakinek szabad és kell segítened, akkor az elsősorban a kis gyermek!

Nagyon szeresd őket, kis húgom!

Az Úr Jézus maga is szerette, karjaiba vette őket!

Neked is szabad!

Oly bájos vagy így! Te és a kis gyermek!

Ez olyan kép, amely mindenkinek tetszik. De különösen a férfiaknak. Meglátják benned az édesanyai szeretetet. Ebben a jövő képe tárul eléjük. Valóban úgy is van. Egyszer úgyis mindened a gyermek lesz. Kell, hogy az legyen, ha az Isten is ezt a nagyszerű hivatást adja neked. Már most kell gyakorolnod, ápolnod az irántuk való szeretetet!

Egy leány írja:

„A gyermeket nagyon szeretem. A nővérem két kis fiát rajongással veszem körül. És ezt az anyáskodást már sokan észrevették! Az egyik férfi ismerősöm mindíg gyönyörködött bennünk, mikor a gyermekekkel voltam!”

Amint mondtam!

Ez mindenkinek nagyon tetszik!

„Nővérem kisleánya, ha beteg, azonnal engem hívnak. Mert tudják, mennyire szeretem a gyermeket és ő is engem.”

„Tíz év óta, hogy az oklevél kezemben van, nyugodt lelkiismerettel mondhatom, alig múlt el egy-két nyári szünidő, amikor nem Krisztusért dolgoztam volna. Volt év, amikor három gyermeket fogtam el az úton, akik iskolába nem jártak. Az egyik kislány az úton horgolt. Megszólítottam, hogy vigyázzon a kezére. Majd kikérdeztem élete sorát. Árva, senkije sem volt, csak úgy kegyelemből tartották. Azóta pártfogásomba vettem...”

„Egyszer életemben nagyon értékes voltam, egy egész héten át! Vakbéloperációval feküdtem a kórházban. Mikor már járhattam, odaültem egy vak kislány mellé, akit szintén operációra hoztak be és olvastam neki a Szív Ujságot, vagy szép könyveket a Szűzanyáról. Nagyon szerette, ha felolvastam

neki. Istenem, szegényke milyen hálás volt érte! Úgy éreztem, nagyon értékes voltam!”

„A piszkos kis gyermekeket többször megmosdattam!”

Már nem folytatom a példák és esetek föl-sorolását. Úgy érzem, téged már ennyi is megragadott. És látod, hogy merre, mit lehet tenni a gyermekekkel. Akár otthon, akár az idegenben. Úton, szegényeknél, játszótereken, kórházban stb.

Mindegy, hogy hol — mindegy, hogy hogyan!

Csak szeresd őket nagyon!

Csak juttass nekik is kevés mosolyt!

Nem keveset, sokat! Nagyon sokat!

Akkor ő is rád kacag majd!

Átölel és megcsókol!

Akkor ismét érzed, hogy boldog vagy!

És értékes!

Ragyogó szemű, értékes kislány.

Vagy nem bánom — nagylány!

ISTENNEL — A LÉLEKÉRT!

A LÉLEKÉRT!

Sok példát hoztam már arra, hogy a kislány az édesapa, édesanya, testvér, barát, barátnő lelkét meg akarja menteni. Most egész külön beszélek erről, nehogy elfelejtsd, kis húgom, hogy a lélek, az Isten a legfontosabb! Akiket szeretsz, azoknak lelkét mentsd meg legelőször! Ez a legnagyobb jó, amit csak adhatsz!

Milyen komoly mondat ez: „Apuka lelkét meg kell mentenem az örök haláltól!” És nemcsak apukaét, hanem anyukaét is, testvéreidét is, ismerőseidét is, mindenkiét, akikét csak lehet!

Erre külön is gondolj!

Lelket menteni mindenütt!

Vallásosságra vezetni mindenkit!

Egy példa:

„Régen, talán egy-két éve azt vettem észre, hogy édesapám nem megy vasárnap misére. Nagyon fájt, hogy ennyire megbántja a Jézuskát. Sokat gondolkoztam. (Ez nagyon fontos, kis húgom, gondolkozni!!!) ... Sokat gondolkoztam, miként vehetném rá a misehallgatásra. Léven kemény férfi, nem volt könnyű dolog. Megpróbáltam. Itt vasárnap délelőtt fél 12 és 1 óra között van a korzó-idő. Megkértem, kísérjen el, mert sétálni szeretnék. Mit sem sejtve, megtette. Mikor a templom elé értünk, pont fél 12 volt, éppen akkor kezdődött az utolsó szentmise. Kértem, menjünk be egy percre. Természetesen megtette. A pár percből félóra lett és édesapám szépen végighallgatta a szentmisét... Hála Istennek, már becsapás és csel nélkül is elmegy minden vasárnap misére!”

Lám, egy okos kislány mit ki nem talál! És mit el nem ér!

Nem kell sokat rábeszélni...

Finomán, találékonysággal!

Elsősorban jó példával.

Néha kéréssel is. Attól függ, milyen a helyzet!

Az eredmény néha meglepő! Ezt a kislányt is hallgasd meg:

„Még tavaly megtérítettem valakit és most olyan boldog vagyok, mikor az illető azt mondta, hogy el sem tudja képzelni a vasárnapot szentmisehallgatás nélkül. Sokszor délután is betér a templomba, mikor nincsenek sokan és elbeszélget a jó Istennel. Én ezt értékes munkának tartom!”

Az is, kis húgom!

Mennyi példát tudnék hozni! Kicsit, aprónak látszót. És nagyot. Megtéréseket, áttéréseket! Mind

leányok munkájal A kicsiket oktatják. A nagyokat
lelkigyakorlatokba küldik! A vőlegényt megtérítik.
Vallásossá teszik! Stb. stb.

Oly gyönyörű ez a levél is!

„Kedves Páter, úgy gondolom, hogy akkor
szereztem örömet a jó Istennek, amikor egy szegény,
eltévedt kis báránynak megmutattam az utat.
Sokat kellett harcolnom, küzdenem, de boldogan
tettem. Hisz az az igazi katolikus, aki a jó Istentől
kapott sok kegyelmet és szeretetet nemcsak magá-
nak tartja meg, hanem ebből másnak is juttat. Akkor
azok is, kik eddig nem ismerték az Isten jóságát,
általa megismerik és megtudják — „mily édes az
Úr!” . . . Akkor ők is ráeszmélnek, hogy eddig mily
sok kincset vesztegettek el! Arra kérem a jó Istent,
engedje meg, hogy továbbra is hinthessem a drága
lelkekbe Isten végtelen szeretetét!”

Viszont én azért imádkozom, hogy te is ilyen
lelkületű légy! Te is így gondolkozz! Te is a lelkek
mentését szorgalmazd! Te is sok-sok lelket vezess
az Úr Jézus szent Szívéhez! Ott olyan jó lesz meg-
pihenni. Az eltévedt kis báránycák is — és veled
is!

Tehát egyik jelszónk:

Lelkeket menteni!

ISTEN ELLEN . . .

Az ellenkező csoport Isten ellen és Isten nélkül
él. Vagy nem törődik a jó Istennel. Vagy bűnnel
bántja meg. Vagy néha ellene is dolgozik, amikor
mást bűnre csábít! Sajnos, ilyen leányok is vannak!
Sajnos! És ez a legrosszabb!

De ez a leányoknak is a legfájóbb!

Igaz, sokan „megszokják” az istennélküliséget.

De legtöbb így sír fel:

„Egy olyan leány írja ezt a levelet, akinek

mindene van, amit csak szeme-szája kíván, de a legfőbb nincs meg: a lelki béke. Kedves, jó Páter, rengeteget lehetne erre a papírra vetni feleletként erre a kérdésre, hogy mikor voltam értéktelen. Talán akkor, amikor magam az ördög karjaiba vetettem, amikor bűnt követtem el, amikor szentségtöréstől sem riadtam vissza...!"

Egy másik leány:

„Szerintem akkor voltam értéktelen, amikor az édes Jézust bűnnel megbántottam. De akkor nemcsak értéktelennek, hanem élettelennek, üresnek éreztem magam egészen addig, míg meg nem kaptam a bűneim alól való föloldozást!"

„Akkor, amikor legnagyobb szükségem lett volna Istenre, akkor hagytam el... és nem tudtam bízni, nem tudtam hinni... bűnt bűnre halmoztam!"

„Felláztam még Isten ellen is, ha valami nem úgy volt, mint ahogyan én akartam. Ilyenkor elkecseregettem és azért voltam olyan szörnyű. Most már csak iszonyattal tudok rá visszagondolni, pedig nem is történt még olyan régen!"

„Szörnyű" nagy dolgok ezek, jól írta az a leány!

Valami nagyon nagy a bűn.

Mégis oly könnyen vétkezünk!

Mégis a lélekkel alig törődünk!

Csak a külsőség, csak a szép, csinos megjelenés!

Kacérkodás,... kerüljön bármibe!

Ilyenre csak „iszonyattal" lehet visszagondolni!

Lám, viszont milyen jó a gyóntatószék!

Hogy ott lemoshatjuk bűneinket!

Ott eltűnnek az értéktelenségek.

Ismét hófehérek leszünk és üdék! A gyóntatószékben!

Ugy-e, milyen jó katolikus leánynak lenni!

Csúnya szó, de le kellett írnom!

Mert bizony nem egyszer előfordul, hogy a leányok elárulják, megtagadják az édes Jézust. Míg jó, addig hozzá simulnak. Amikor szeretetből próbára teszi őket, akkor elpártolnak, hűtlenek lesznek Hozzá! És hányszor előfordul, hogy egykor buzgó leányok egy „jó partiért” hűtlenek lesznek az Egyházhoz, saját és gyermekeik lelkét eladják. Nagy bűn ez, kis húgom. Nagyon nagy bűn. A legnagyobb szeretetlenség Isten és a jó katolikus Anyaszentegyház ellen. De önmagad ellen is. És még inkább a kis gyermekek ellen, akik a te hibád-ból nem láthatják meg az igazi hit világosságát. De még az ellen is, aki miatt ezt a sok bajt okozod... mert nem lehet rajtatok Isten áldása!

Kis húgom, már most határozd el magad, hogy inkább sohasem mész férjhez, minthogy ennyi bajt zúdíts magadra és tiedre.

Mikor hűtlen akarsz lenni...

Bármilyen kis dologban is...

Jusson eszedbe ez a levél:

„Mikor voltam értéktelen? — A szegény pírja fut az arcomba, szememet könnyek töltik meg, amikor erre a kérdésre felelni próbálok — Atyám! Ha meggondolom, hogy az édes Jézus eddig 17 évet engedett megélnem. Adott minden jót: örömet, friss, fehér kenyeret, meleg ágyacskát, kedves ismerősöket, testvérkét, szerető szülőket, és legnagyobbat, a katolikus hitben Önmagát. Megadta azt a gyönyörű valamit, amit tiszta leányléleknek neveznek... És én, a parányi teremtmény ezt a sok jót, ezt a sok értéket sokszor nem használok arra, amire kaptam, néha bünt követek el... Péter, én nagyon bánom, hogy ilyen értéktelen voltam eddig. De ezután ígérem, megjavulok, értékes leány leszek. Érzem, hogy ezentúl igazi, katolikus, magyar leányhoz méltó életet fogok élni!”

Mit akarnék, kis húgóm, mást, mint ezt!
Hogy te is boldog, katolikus, magyar leány
légy!
Ragyogó szemű, értékes!

SZIVECSKÉK — KŐSZIVEK

Amit eddig rólatok írtam, rólatok, nagylányokról, — kis húgom — azt kicsiben megtalálni a kis húgocskáitokban is. Ők úgy írták, hogy: Szivecske voltam... Kőszívű voltam...

Azért is írom le ezeket a kis eseteket, hogy kis húgocskáid lelkébe belevidd, bevésd a „szivecske”, a „kőszív” gondolatát. Hogy már egészen kiskorában ismerje meg a szeretetet... és gyakorolja is!

Azt már nem is kell említenem, hogy minden kislány a te kis húgocskád!

KŐSZIVEK.

„Kőszívű akkor voltam, amikor anyukám azt mondta, kislányom, menj el az üzletbe és hozz egy kiló kenyeret, mert nincs itthon a leány. Erre én vállat vontam és azt feleltem: Most nem érek rá! Anyukám erre nagyon elszomorodott!”

„Nagyon sokat voltam kőszívű szüleimmel szemben. Egyszer akkor, amikor anyuka megkért, hogy menjek el kis testvéremnek babasapkát venni. A helyett, hogy elmentem volna, játszani mentem.”

„Kőszívű voltam, amikor nem fogadtam szót, mindig feleltem, nem akartam azt csinálni, amit parancsoltak!”

„Egy alkalommal, mikor hazamentem az iskolából, nem vettem le az új szoknyám és édesanyám rám is szólt, de akkor sem akartam levetni!”

„Kőszívű voltam, mikor egyszer a kisasszonyom mindent a legnagyobb gonddal készített el, én pedig mindent kifogásoltam. Nagyon bántotta szegényt, hogy nekem semmi sem tetszett.”

„Egyszer azt mondtam az irodakisasszonynak: te számár! Ekkor voltam legkőszívűbb az életemben.”

„Tél volt. Én éppen sétálni mentem és majdnem megfagytam. Az egyik utcasarkon egy koldus didergett. Mikor elmentem mellette, kért, hogy adjak valamit neki, mert éhezik. Nekem volt a zsebemben pénz, de lusta voltam elővenni, így azt mondtam, hogy nincs!”

„Nyár volt és nagyon sok volt a légy. Én nagyon haragudtam és megfogtam egy legyet. Leszakítottam a fejét és néztem, hogy forog körbe. Azután még sokat fogtam. Levágtam szárnyukat, de még a lábukat is. És néztem, hogy szenvednek. Még pici voltam, de mégsem lett volna szabad ilyet csinálnom!”

Ezek kis kegyetlenségek — melyek nagyra nőnek!

Ezért veszélyesek!

Ezért kell kerülni azokat!

TESTVÉREK — TÁRSAK.

„Akkor voltam kőszívű, amikor semmi dolgom sem volt, a testvérem nagyon jól játszott. Apukám elküldte őt a boltba, ezzel megzavarta játékát. Én elmehettem volna, hisz úgysem volt semmi dolgom, de hagytam, hadd menjen ő el.”

„Kőszívű voltam, amikor testvéremre ráfogtam, hogy ő megverte a másik testvéremet.”

„Testvéremet a folyóba löktem, mert meg akartam bosszulni, hogy elvette tőlem az éretlen almát!”

„Testvérem arcába dobtam kőszívűen a labdát!”

„Egyszer kért a kis testvérkém egy játékot. Nem is egészen az én játékom volt és nem is szerettem. Mégis, mikor kérte tőlem, én nem adtam neki és elküldtem, mert köszívem volt.”

„Nővéremet beárultam csak azért, hogy árulkodjak.”

„Egyszer unokatestvérem eljött hozzám, de én nem akartam semmi játékot odaadni. Ő megharagudott, erre én felpofoztam.”

„Bátyámmal verekedtem. Sokszor voltam ilyen köszívű!”

„Akkor voltam köszívű, amikor az öcsémrel nem játszottam, hanem inkább olvastam, pedig öcsém nagyon szépen kért, de én durcáskodtam!”

„Egyszer kaptam egy zacskó cukrot. Kért tőlem egy kislányka, de én nem adtam. Ekkor igazán köszívű voltam.”

„Akkor voltam köszívű, amikor az egyik gyerektől elvettem a labdát. Az sem volt szép tőlem, hogy míg az egyik gyerek felállt, addig én elfoglaltam a helyét.”

„Éppen nyár volt. A hegyen csináltunk magunknak egy homokcsuszdát. Ott volt egy kis parasztleány is. Mi azt mindig lelöktük a hegyről, úgyhogy ő gurult, gurult és közben jól megütötte magát. Mi nemhogy megsajnáltuk, hanem mikor sírt, még a tetejébe meg is vertük és azt mondtuk, azért sír hogy meghallják és mi kikapjunk! Juj, útalatosak voltunk!”

Talán soha nem is gondoltad, hogy a kislányok is ilyen köszívűek néha!

Mennyit segíthetnél!

Ha megtanítanád őket, hogy mily csúnya, ha valaki köszívű!

A „szivecskék” sokkal kedvesebbek!

Lásd, milyenek a „szivecskék”!

„Egyszer láttam, hogy édesanyám nagyon fáradt volt és én segitettem neki, ahogy tudtam, erre ő megdicsért és elhatározta, hogy máskor is szivecske leszek!”

„Szivecske voltam, amikor szüleimnek jó tanulással örömet szereztem!”

„Akkor voltam szivecske, amikor nagyon érdekes könyvet olvastam és anyukám hívott, hogy csináljak uzsonnát és én szó nélkül mentem.”

„Szivecske voltam, amikor az ágyban lustálkodni akartam, de mikor anyukám szólt, rögtön kiugrottam az ágyból!”

„Akkor voltam igazi szivecske, amikor otthon anyukának segitettem!”

„Csak mint „szivecske” tettem meg, hogy mikor a könyv legizgalmasabb részét olvastam, és esőben el kellett hazulról mennem — mosolyogva tettem!”

*

„Akkor voltam szivecske, amikor fáradt voltam, de testvérem hívására mégis játszani mentem!”

„Egy alkalommal érdekes könyvet olvastam. Testvérem beteg volt, vizet kért. Én abbahagytam az olvasást és vittem neki! Ekkor szivecske voltam!”

„Egyik reggel kis öcsémet felöltöztettem tetőtől-talpig. Ekkor éreztem magamat leginkább szivecskének.”

„Mikor nővéremmel osztzkodtunk, neki adtam a jobbat.”

„Egyszer csokoládét kaptam apustól, finom tejcsokoládét, amit nagyon szeretek. A bátyám nem kapott, mert fáj a gyomra. Sóvárogva nézett engem, mikor számba vettem az első darabot. Én megsajnálтам és eltettem neki a felét akkorra, amíg meggyógyul!”

„Szivecske voltam akkor, mikor együtt tanultam egy leánnyal, aki nehezen tanulta meg a leckéjét.”

„Szivecske voltam, mikor egyik barátnőm rosszat csinált és én magamra vállaltam, hogy ő ne kapjon ki.”

„Mikor Margitnak adtam a labdát, hogy jóvátegyem, amit ellene tettem, szivecske voltam.”

„Anyukának és a cselédnek mint kis szivecske segitettem.”

*

„Szivecske akkor voltam, amikor szegény, beteg kolduson segitettem, ételt adtam neki.”

„Egyszer az iskolába menet az úton egy nagyon szegény bácsit vettem észre. Attól a naptól kezdve mindig vittem neki valamit. Egyszer kenyeret, egyszer vaját, de sohasem mentem el mellette üres kézzel.”

„Szivecske akkor voltam, amikor velem szembejött egy vak néni és én hazavezettem. Mikor anyuka ezt megtudta, nagyon örült.”

„Egyik osztálytársamnak édesanyja mosónő. Őzvegy. Nem keresett eleget. A kislányt elhívtam hozzánk ebédelni és ruhát is kapott tőlünk!”

„Egyszer jött hozzánk egy, a háborúban megrokkant szegény öreg koldus. Én mindjárt lementem a konyhába, vágtam egy nagy darab kenyeret, szalonnát, kolbászt. Még egy pengőt is adtam, pedig azt cukorra kaptam! A szegény öreg nagyon hálálkodott és azt mondta: Isten fizesse meg! Én nagyon örültem, hogy a szegény embernek örömet okoztam, de különösen azért, mert tudtam, hogy ezt a kis jótettet az édes Jézusnak tettem!”

Ezt minden kislánynak magyarázd meg!

Jézuska kedvéért tegyen jót!

Nem csupán az emberekért, még kevésbé a háláért!

Egyedül az Úr Jézusért!

Ez a kis szivecske tulajdonsága!

MINDENKINEK MINDENE!

Már látod világosan, kis húgom, hogy a ragyogó szemű, értékes leány valóságban „mindenkinek a mindene”. Szeretetet szór mindenfelé. Mert a szeretet, az önfeláldozó szeretet a legsajátosabb leányvonás.

Az ellenkezője az önző leány. Aki csak magát tartja szem előtt. Mindent érte tegyenek. Ő nem akar másnak segíteni. Kényes, finnyás. Bűnt bűnre halmoz. Magát és más is a romlásba taszít. Még egyszer szeretném mind a kettőt bemutatni. Milyen az önző, milyen az értékes leány.

Milyen az, aki csak önmagáért él — és milyen az, aki „mindenkinek mindene”.

A HIDEG ÖNZÉS.

„Sok leány írhatja ezt magáról:

Mindíg önmagammal foglalkoztam. Csak én. Az én jólétem. Pillanatnyi vágyam. Néha egészen elfoglal az — öltözködés. Nagyon sokszor csak azon törtem a fejem, hogy hol szórakozhatok, táncolhatok többet és jobban. És aki önmagával van elfoglalva, vajjon mit tesz az Isten és felebarát iránti szeretetből? Nem tud áldozatot hozni még kis dolgokban sem. — Milyen érték lenne, ha minden leány tudna egy kicsit korábban felkelni, misét hallgatni Isten iránti szeretetből. És ha felmerülne a leányokban mindennap a kérdés: mit is tehetnék ma felebaráti szeretetből?

Van egy fiatalasszony barátnőm. Itthagytta a várost és az urát azzal, hogy ő itt halálra únja magát. Mert itt nem lehet szórakozni. Pedig ugyancsak sokat járt moziba stb., stb. A mindenféle regény olvasása is unalmas — mondotta. Neki Pest kell. Ez „modern” leány, aki most ment férjhez. Természetesen háztartással nem foglalkozik . . . úgy hozat-

ják az ebédet. Szerinte „keresztényibb” felfogás, ha fogadna egy gyermeket és azt felnevelné... De hogy magát feláldozza a saját gyermekéért, hogy valóban fel is nevelne egy fogadott gyermeket, azt már nem... Szórakozás, tánc, multság, ebben látja életcélját...

Igy fejlődik ki bennük a hideg önzés!"

Gondolkozzál rajta, kis húgom, mennyire igaz ez. Azok a lányok, akik nem gyakorolják a szeretetet, akik mindig jól akarják magukat érezni, azokban kifejlődik a hideg önzés... és... és teljesen értéktelenek lesznek! Mit használnál ilyen kis „aszszonyka” a hazának, a családnak, a társadalomnak? Semmit! Értéktelen! Csak ront másokat. Csak fekély a nemzet testén! Hány ilyen leány van! Akiből ilyen asszony lesz!

De én azért írom ezt a könyvet, hogy minél kevesebb legyen.

Hogy az ilyenek eltűnjenek az élet színpadáról.

Kis húgom, segíts nekem ebben példával, szavaddal!

EGY MEGTÉRŐ.

Sok leány visszatér a hideg önzés útjáról. Érzi, tapasztalja, hogy ez nem méltó hozzá. Ez nem is lehet méltó hozzá! Ez nem tud boldogságot adni. Az önzés útja tartalmatlanná teszi a leány szívét! Hideg lesz és számító. Azért szeretne visszatérni a szeretet útjára. És van visszatérés. A szeretetet minden percben meg lehet kezdeni. És akkor máris értékes vagy!

Egy visszatérő leány írja ezeket:

„Hogy mikor voltam a legértéktelenebb? — Mikor az Isten nőnek teremtett, teleszórta a szívem szeretettel. Hivatást adott, kincset bízott rám, hogy bennem a jó és szép megszázsorozódjék. Búza-

szemnek teremtett az Isten, hogy megsokszorozzam magam... És én akkor voltam a legértéktelenebb, mikor visszadobva mindent, önmagamnak nyíló rózsza akartam lenni...

Amikor nem akartam elfogadni a keresztet, amikor féltem a gondtól, a sötétségtől, az egyedül-léttől. És azt kívántam, hogy minden fény, minden sugár, minden csillogás az enyém legyen. Szép legyenek — kívülről. Gazdag anyagiakban. Egyszóval minden, ami kényelmes és jóleső, minden — csak Isten és lélek nem! Amikor a pillanat könnyű, játékos szórakozásaiért a lelkem tettem kockára. Amikor vágyaimat, mint mérges vizek bűnös virágait, ápolgattam. Amikor minden igyekezetem az örömök elérése volt...

Akkor voltam legértéktelenebb, amikor becsaptam az Istent, felebarátot, önmagamat! Mikor a má-nak szappanbuborék-örömeiért otthagytam az Istent. Amikor vétkezni nem, de felülemelkedni szégyenkeztem. Amikor minden tükörben önmagam láttam, de a keresztet nem akartam meglátni...

Pedig az Isten nőnek teremtett...

Teleszórta szívem szeretettel...

Hivatást adott, kincset bízott rám, hogy bennem a jó és szép megszázsorozódjék!

És így éltem!

Aztán egyszer jött a Jó Pásztor... a tékozló leány Atyja... a Szeretet. Megfogta a kezem. Fel-emelt. Visszavezetett. Meggyóntam jól! Kinyílt, megtisztult a lelkem! — Most itt vagytok!"

„A Szeretet” megint eljött, kis húgom.

Megfogja a kezedet!

Vezet! Téged! Az én kis húgomat!

Menj hát a szeretet útján!

Két kézzel szórd a szeretetet... mindenkinek... mindent...

Hogy szebb legyen a föld...

Néhány szép levél.

Kis húgom, úgy szeretném!... Úgy-e, tudod, hogy mit?

Gondolkozzál te is így!

„Páter! Ezután mindenki vel szemben még kedvesebb leszek és barátságosabb, mint eddig voltam. Még ha olyan dolgokra is megkérnek, ami nehezemre esnék, feltétlenül megteszem. Hisz az Úr Jézus is fáradozott értem sokat! Sokat!”

„A jó Isten segítségével mint fiatal pedagógus akarok a községemnek szolgálni... mindenki vel mindene leszek!”

„Most jöttem rá arra, amit eddig öntudatlanul kerestem... „mindenki vel mindene” akartam lenni! Most tudatában vagyok, a jó Isten engem „szivecskének” rendelt és az is leszek! Mindenki vel mindene!”

„Életem főmotívuma: segíteni ott és azon, ahol és akin kell!”

Nehéz, de fenséges feladat. Aki ezt a feladatot tűzte ki élete céljául, annak tudnia kell azt, hogy az utat tüskék szegélyezik, melyek meg-megszúrják az embert. De ha elhatározása szilárd, ha a hite megingathatatlan, borítsák bármily súlyos sebek, az úton meg nem állhat, mert a szeretet játszva továbbviszi. Kell-e ennél felemelőbb életcél? Van ennél hozzánk jobban illő életprogramm?

Ne vegye Páter tolakodásnak. Néhány példa az életemből:

Vegyesházasságból származó tanítványom halálos ágyon fekszik. Csodával határos módon végzi el első áldozását a csöppség.

Más tanítványom szintén halálos ágyon. Apátlan, anyátlan árva. Hat hónapig tartjuk benne az életet, a reményt... Most, amikor már maga is látja a vég közeledtét, azon vagyunk, hogy rette-

netes szenvedéseit kamatoztassa... És ha meghal, fel kell öltöztetni tisztességesen, el is kell temetni. Csak nem állhatnak körül társai egy gyalultatlan koporsót?!...

Könnyező édesanyával találkozom az úton... Fiának rossz a bizonyítványa. Szidja a tanárokat... Hosszú beszélgetés után belátta, hogy bennük is van hiba... lassan-lassan megvigasztalódott!

Lányom bér málkozna, de nincs bérmaanyja — mondja egy asszony... Megvan! Épp kapóra jön... a házasság úgy sincs rendben, legalább ott is segíthetek. Egy csapásra két...

... Az Isten áldja meg... a kislányomat kel-lene beíratnom... de nincs most pénzem... „Majd megcsorgálom!”

Egy ismerősöm rosszul lesz, kórházba kell men-nie... Meglátogatom, bár nem érdemelte meg előbbi viselkedése alapján...

... Hibámon kívül nem voltam vele beszélő viszonyban. Rosszul lesz, segítem. Gondos segély-nyújtásom annyira meghatotta, hogy bár köztünk sok-sok év van, bocsánatot kért a múltért...

Ime, néhány szemelvény a női lélek sok-sok értékéből. Segíteni mindig, mindenkin, válogatás nél-kül, és avval, amivel éppen kell! Ima, tanács, vigasz-talás, meghallgatás, közvetítés, kijárás, sőt igen gyakran súlyos anyagi áldozattal is!

Az a nő, aki ezt az életcélt tűzte ki magának, az elmondhatja magáról: Uram! Mindenemet oda-adva, mindenkinek mindene lettem... követlek Téged!”

*

Kedves kis húgom! Őszintén írom, ilyen nagy lélek láttára nem találok megfelelő szót a dicsé-retre... De álljon itt helyettem egy kislány szava:

„Páter! Úgy kinyílt a szemem és a szívem! Mennyi sok jót lehet tenni!”

Kis húgom!
Nyíljon ki hát a te szemed . . . a te kis szíved is!
Lásd, mennyi jót lehet tenni!
Járj körül, jót téve, mint annyi lány, mint az
Úr Jézus!
Légy mindenkinek a mindenel
Kicsivel kezd és naggyal fogod végezni . . .
Menj!
Ezen a királyi úton legyen útitársad az áldo-
zatos szeretet.
Hogy szebb legyen a föld!
Hogy boldogabb legyen Magyarország!
Igy, meglásd, tied lesz a gyönyörű mennyország!

**„PÁTER KÉREM,
LEHETEK ÉN MÉG ÉRTÉKES LEÁNY?”**

ÉN MINDIG CSAK JÓT TEGYEK?

Kaptam ilyen levelet is:

„Sokszor elgondolkoztam azon, hogy érdemes-e egyáltalán kedvesnek, értékesnek lenni?

Vajjon, ha az életbe kerülök, nem fognak-e kihasználni?”

„Bár én mindig, mindenkivel szemben kedvesnek, előzékenynek igyekszem lenni, velem mégsem olyan kedves mindenki, mint ahogyan én azt szeretném...”

„Hát én mindig csak jót teszek?”

Nos, kis húgom, ezekre a kérdésekre hosszan válaszolok!

Először is azt, ha így gondolkozol, soha nem lehet belőled igazán értékes leány. Mert az értékes leány jót tesz, és jót téve föláldozza magát. És egyáltalán nem nézi azt, hogy viszonzák-e, vagy sem. Ő csupán az édes Jézusért tesz jót és csupán azért, mert jó szíve van és boldog, ha másért magát föláldozva mást boldoggá tesz.

Ez nagyon fontos gondolat! Boldogságod legyen

jót tenni csupán azért, mert jó szíved van! És az édes Jézusért!

Ha tehát értékes, boldog, ragyogó szemű kis húgom akarsz lenni és maradni, akkor kimondom, igenis kell „mindíg csak jót tenni!” Igenis kell „mindíg kedvesnek, előzékenynek lenni — mindenkivel szemben!” „Kell mindíg mosolyogni — mindenkire!”

De beszéljessünk erről még egy kicsit!

Mert lásd, nem is egészen igaz, hogy neked, kis húgom, „mindíg” csak jót kell tenned. Mert hiszen kis öcsikéd nem sír mindíg, nem zaklat minden órában, édesanyád sem hív minden percben... A jóság gyakorlásának alkalmai bizony csak elszórva fordulnak elő az életben. Itt-ott tűnnek fel, mintha koronád drágagyöngyeit egy titkos kéz szét-szórta volna a világban. És bizony, ha értékes akarsz lenni, akkor mindenegyves alkalomra készen kell állnod! Minden gyöngyszemet felszedned! Amint jelentkezik valami alkalom, azonnal ragadd meg és tégy jót, mosolyogva!

„De így is mennyire igénybe vesznek! Így is holtra fárasztanak! Sohase pihenhetek!”

Ugy-e kis húgom, ezt egészen magad sem hiszed el! Mert azért lesz idő a pihenésre is! De az is tény, hogy a szeretet gyakorlása önmegtartóztatással jár. Fáradtság, munka, önelgyőzés nélkül azonban még enni sem lehet! És hogy akarsz te értékes leány lenni ölbe tett kezekkel, kényelmeskedve?

Hogy akarsz te a szeretet kis tündére lenni önfeláldozás nélkül? Hogy akarod te az értékes leány előnyeit élvezni? Úgy, hogy önző is vagy egyúttal? De ez a kettő nem fér össze!

Ha értékes akarsz lenni, akkor hozz áldozatot is!

Kis húgom, csak így lehet belőled értékes leány!

NEM FOGNAK KIHASZNÁLNI?

De igen!

Ki fognak használni!

Mert mindenki azt keresi, aki magát föláldozza!

Örülj, ha kihasználnak, ha elfogadják jószágodat!

A napsugár is örül, ha ragyoghat, ha élvezik meleg sugarait!

Azután gondold meg azt is, hogy mások mennyi jót adtak és adnak neked! Nézz magad körül. Nézz a multba, nézz a jelenbe, de a jövőbe is!

Minden, ami körülötted van, azt jelenti, hogy sok-sok ember dolgozott érted. Az ágy, amelyben oly édesen alszol, szegény munkások nehéz munkájának, áldozatának eredménye!

Azok a párnák, paplanok, amelyek közé oly sietve bújsz a hideg téli estéken, keserves munka eredménye, amelyen ezren és ezren dolgoztak.

A melegítő kályha juttassa eszedbe, hogy azon éhbéren színylődő munkások fáradtak és talán ezért a munkáért odaadták hitüket, meggyőződésüket, talán boldogságukat...

A cipőt, a selyemharisnyát, szép ruháidat, melyekre oly hiú vagy, szegény emberek kérges keze nyújtja neked! Ha meglátnád, mennyi áldozat, mennyi verejték, elfojtott sóhaj fűződik hozzájuk!

A párolgó étel, a finom hús, a puha kenyér... minden, minden fáradságos munka gyümölcse...

De nem folytatom tovább. Csak azt kérdezem, hogy ha az emberek ennyit dolgoztak érted, te nem tudnál nekik semmit sem adni? Te tudnál tétlenül ülni puha párnákon, megtagadva önmagadat, leány voltodat, meghazudtolva a szeretet parancsát akkor, amikor körülötted minden arról beszél, hogy mások mennyit áldoztak érted?

Ne mondd, kis húgom, hogy azok csak pénzért és átkozódva dolgoztak, nem szeretetből. Ne mondd,

mert ez részben természetes, részben fájó tény, szívbe markoló keserűség! Ez annak a jele, hogy nincs meg bennük a szeretet!

Tudom, hogy ezren és ezren káromkodva kovácsolják a vasat. Tudom, hogy sokan megátkozzák munkájuk jövő birtokosát. Tudom, hogy égő gyűlölet él millió és millió munkás, munkásnő szívében a helyett, hogy szeretettel kísérnék munkájukat. Hiszen ha pénzt kér érte, kérheti, kell is kérnie, mert abból él! De lakozzék szívében szeretet és minden megváltozik.

Ezek szegények azért olyan durvák, mert nem látják a szeretetet! Nem látnak példát. Mert mindenki másra hárítja a szeretet gyakorlását...

Látod, kis húgom, ezért kell neked még áldozatok árán is gyakorolni a szeretetet. Példáddal kell elől járni. Igen, neked a szeretet kis tündérévé kell válnod! Neked szeretetet kell sugároznod! Neked barátnőiddel karöltve a szeretetet kell belevinned a szívekbe!

Csak így lehet belőled értékes leány!

Pedig azzá kell lenned!

Hogy szebb legyen a föld!

Hogy téged mindenki szeressen!

A CSODAGYŰRŰ!

Tudom, nehézségbe, önmegtagadásba, szenvedésbe kerül a szeretet gyakorlása. De hogy könnyebb legyen a küzdelem, segítek neked.

Talán még visszaemlékszel egy-két gyermekori mesére. Bizonyára vissza tudsz gondolni a téli estékre, amikor a meleg szoba csendjében édesanyád mellé ültél, aki oly szeretettel mesélt neked a szerencse fiáról... Hogyan is volt?

A szerencse fia szegény legény volt, nem volt

egy fillérje sem. Pedig az igazán nem sok. Amíg az édesanyja élt, még jól ment sorsa a fiúnak. De amikor utoljára tekintett rá, amikor utolsó szava is elhangzott, amikor a hideg sír elnyelte, amikor a szürke rög eltakarta őt fia elől, attól kezdve sanyarú, keserű, sivár napok virradtak reá.

Eddig volt mit ennie. Eddig tudott ruházkodni. Eddig volt, aki megsimogassa, szeretettel magához ölelje, forrón megcsókolja. Így nem is érezte szegénységét, így a száraz kenyér is kalácsszámba ment. Hiszen az édesanya szeretete mindent megédesített.

Hej, de amióta az a szerető szív megszűnt dobogni, azóta mind mostohábban bánt a sors a fiúval. Nem is volt maradása, elhagyta faluját és ment, mendegélt szerte a nagyvilágba.

És ahogy így ment, mendegélt, egy sötét erdőbe ért. Sötét volt az erdő, sötét volt a fiú szíve is. Úgy gondolta, hogy megférnek egy helyen. Be is ment a sűrű lombok közé és addig meg sem állt, míg egy tisztáshoz nem ért. A tisztás kellős közepén kis tavacska ragyogott, mint égen az esthajnali csillag. Már este volt, csend; pihentek a madarak. Elfáradt a fiú is. Nyugalomra tért.

Alighogy elszunnyadt, álmot lát. Gyönyörű tündér emelkedik ki a vízből. Csónakba száll. A csónakot hat hattyú húzza. Egyenesen feléje jönnek. A szegény legény csak bámulja a tüneményt. A gyönyörű szép tündér ráemeli csodaszép két szemét, aztán csengő, édes, csilingelő hangon így szólítja meg:

„Hallod-e te szegény legény! Akarsz-e a szerencse fia lenni? Akarsz-e a gyémántország királya lenni? Akarod-e, hogy én a tied legyenek? Ha kiszabadítasz engem ebből a tóból, ahol rabságban sínylődöm, tied leszek és tied lesz egész örökségem is. De nagy harcok várnak rád! Ezt a tavát ki kell szárítanod. Ez azonban csak úgy lehet, ha a tápláló forrást elzárod. A forrás egy titkos barlangban van,

melyet a hétfejű sárkány őriz. Ezt kell legyőznöd. Kemény munka lesz ám, mert tüzet okád és halált lehell! De ne félj! Én segítek! Hogy azonban ne kételkedjél szavamban, bizonyságul itt a gyűrűm, — kidobta a partra — húzd fel ujjadra, ha bajban leszel, fordíts egyet rajta és én látatlanban segítséget küldök...”

A tündér eltűnt, a fiú fölébredt. Egyenesen a tóhoz futott, hogy hátha nem is álom az álom... És ott a fű között aranykarikát talált, a szép tündér jegygyűrűjét...

Nem fejezem be a mesét. Hiszen úgyis tudod, hogy sebtiben ujjára húzta a gyűrűt... fölkereste a hétfejű sárkányt... legyőzte... Közben sokszor forgatta a gyűrűt és a szép tündér mindig segített... És a vége: dinomdánom, lakodalom. Még ma is élnek, ha meg nem haltak!

Ez mese. De az is mese, amit most mondok neked, a szeretet „igaz meséjét”.

Volt egy kislány, aki értékes akart lenni... Tudta, hogy sok áldozat, önmegtagadás kell hozzá... és elszomorodott... és elaludt. Akkor jött egy tündér... Nem gyűrűt adott, hanem varázsigét súgott a kislánynak... És a kislány egyszerre megváltozott! Mosolygó lett és kacagó, mindenkivel jól tudott tenni...

Mit gondolsz, kis húgom, mi volt a varázsigé?

Nos, megmondom: „Akarok a szeretet kis tündére lenni!”

És ami most jön, az már nem mese, az valóság!

Evvel a varázsigével te is győzől, kis húgom!

Csak mondd mindig: Akarok a szeretet kis tündére lenni!

Ha valami nehéz, mondd: Azért is akarok a szeretet kis tündére lenni!

Evvel ébredj, evvel aludj el: „Akarok a szeretet kis tündére lenni!”

Erre gondoldj mindig! Meglásd, az is leszel! A
szeretet tündére!

A varázsigét el ne felejtsd: „Akarok a szeretet
tündére lenni!”

„AKAROK!”

Ettől függ minden, kis húgom!

Akarsz-e, vagy nem!

Ha nem akarsz, sohasem leszel értékes!

Ha akarsz, akkor biztosan az leszel!

Teljesen tőled függ!

Ez legyen a te gondolatod, leveled is:

„Azért leszek ezután értékes, mert dolgozni
akarok a leánylkek megmentésén. Megtanítom
őket tiszta lelki szeretetre. S hogy ezt megtehessem,
sok lemondást, sok önmegtagadást kell gyakorol-
nom. És én ezt mind megteszem, akarom megtenni.
Hősiesen akarom, mert a csonka hazámnak értékes
magyar leánya akarok lenni. Akarok! Igen! Ezt a
rövidke szót tűzöm magam elé: Akarok!

„Akarok! Egy kemény, rövid szó,

Melyben benne van egész életem.

E szó mögött sok nehéz harc rejtőzik.

E szó miatt még sokat könnyezek,

De történjék bármi, ha egy egész világ is

Fog ellenállni, vagy ha egyedül is maradok,

El nem csüggedve mégis: akarok!”

Magam előtt látlak most, kis húgom. Látom mo-
solygó, ragyogó szemedet! Látom finom mosolyodat!
Látom kissé szigorúra változó homlokozdat! Látom
beszédre nyíló ajkadat! És hallom:

Páter! Én is akarok! Akarok!

Én is ezt a szót tűzöm magam elé: akarok!

Akarok a szeretet tündére lenni! Akarok!

Bármibe kerül! Akarok!
Történjék bármi, ha egy egész világ is
Fog ellenállni, vagy ha egyedül is maradok,
El nem csüggedve mégis: akarok!
Igen! Akarok!
Akarok a szeretet kis tündére lenni!
Akarok!

„ÖNLEGYŐZÉSSSEL IS! AKAROK!”

Nem ámítlak, kis húgom! Önlegyőzés nélkül
nem is lehet! Kizárt dolog, hogy értékes légy! Nem
megy. Sehogy sem megy! Csak avval! De avval
biztos a siker!

De te akarj! Tudj akarni! Önlegyőzéssel is!
Történjék bármi! Akarok!

Sok kislány látta ezt. Oly jól esett olvasnom
leveleiket!

„... hogy ezt megtehessem, sok lemondást, ön-
megtagadást kell gyakorolnom. És ezt mind meg-
teszem, akarom megtenni!”

„... Már kezdem magam fegyelmezni! Tudom,
sok önmegtagadással jár, sok önlegyőzésbe kerül,
de megváltozom! Akarok értékes lenni!”

„Belátom. Az a kérdés, akarok-e lemondani...”

„... jól megszidtam magam, hogy miként aka-
rok nagyobb dolgokat végbevinni, ha ilyen kis
dologban nem tudok kitartó lenni. Azóta szorgal-
masan takarítok, hogy necsak szüleimnek, de a jó
Istennek is örömet szerezzek!”

„Most már belátom! Ott volt a baj, hogy nem
kalapáltam, nem csiszoltam eléggé a lelkem, nem
voltam elég erős!”

Pedig a kislányok erősek tudnak lenni — ha
akarnak! Te is, kis húgom! Nálad is csak ez a kérdés:

Onleggyőzéssel is akarok!

Akarsz-e áldozatot hozni?
Akarod-e magad megtagadni?
Akarod-e lustaságodat végleg megtörni?
Akarsz-e hibáidról lemondani?

Akarod-e a varázsigét — akarok a szeretet kis tündére lenni — akkor is használni, amikor önlegyzésről van szó? Mert e nélkül nincs benned szeretet! E nélkül van benned érzelem, talán a szeretetnek az érzelme is, de nincs benned szeretet, nincs benned áldozatos szeretet! Az igazi szeretet — áldozatos szeretet! És a hangsúly az áldozaton van! Ha nem tudsz áldozatot hozni, nem szeretsz! Ha nem szeretsz, semmi sem vagy! Nem érdemled meg, hogy szeressenek! Mert áldozatos szeretet nélkül — értéktelen vagy!

„SZERETEM, HA SZERETNEK!”

Ime egy példa arra, hogy mi nem a szeretet. Egy példa, hogy önlegyzés nélkül milyen a leány.

„Voltam-e valamikor értékes? Erre még nem is gondoltam. De most, hogy írok róla, úgy érzem, hogy alig voltam még értékes. Szeretem a táncot, zenét, szeretem, ha középpont vagyok a társaságban és sokan körülrajonganak... Szóval szeretem, ha szeretnek... De én nem tudom éreztetni a szeretetet senkivel. Szeretni tudok, mert például érzem, hogy a szüleimért meg is tudnék halni, de éreztetni nem tudom. Nem vagyok engedetlen, de minden lépésem hideg udvariasság. Mindenki így vagyok. Minden este megcsókolom anyukát, de csak azért, mert ő kívánja. Közben érzem és ő is tudja, hogy ez csak hideg udvariasság. Szeretnék megváltozni, sőt akarok!”

Ez az „akarok”, ez a vigasztaló!

A „szeretnék” még semmi!

Az akarok, az nagyon sok!

Látod, kis húgom, ez a szeretet nem szeretet. Nem szeretet, mert nem tud áldozatot hozni. És ha még szeretet volna is, értéktelen szeretet ez, mert nem tud megnyilatkozni. Rózsafa, mely sohasem hoz virágot! Ez a kislány ámtja magát. Figyeld csak, mennyire nem igaz, amit ír, hogy szeret...

Azt írja: „Érzem, hogy szüleimért meg is tudnék halni!” De ha meg tudna halni, akkor miért nem tud szeretetből áldozatot hozni? Miért csak „hideg udvariasságból”?

Tudod, mit jelent magyarul: nem tudom éreztetni senkivel a szeretetet? Annyit: nem tudom — azaz nem akartam — senki kedvéért magam megtagadni. Legyőzni... Mert szeretem, ha én vagyok a központ, akit dédelgetnek, körülrajongnak... De hogy én másért valamit is tegyek, hogy csak a kisujjamat is megmozgassam... arra képtelen vagyok! Miért? Csak azért, mert nincs bennem áldozatos szeretet!

Áldozat nélkül a „szeretet” üres szó!

Önlegyőzés nélkül a „szeretet” merő önzés!

Önmegtagadás nélkül a „szeretet” tiszta hazugság!

Ha így gondolkoztál eddig, kis húgom, írd meg gyorsan: Szeretnék megváltozni, sőt akarok! Vagy inkább ezt:

„Ezután kétszeres erővel akarok!”

Igen! Akarok! Kétszeres erővel akarok!

EZ A SZERETET!

Az előbb bemutatam, hogy mi nem a szeretet: pusztá érzelem tettek nélkül. Most szeretném megmutatni, mi az igazi szeretet! Az, amelyik áldozatra képes. Mely önmagát legyőzi és így ad...

„Egy kicsikét akkor voltam értékes, amikor

legyőztem a haragomat és bosszúságomat és bocsánatot tudtam kérni és így szívességet is tenni. Én úgy szerettem, hogy nem mentem moziba, színházba, mert ezzel is csökkenteni akartam szüleim kiadását. Le tudtam mondani ruháról, kalapról, cipőről, mert nehéz lett volna szüleimnek előteremteni a rávaló pénzt!”

„Nem nézhettem tovább édesanyám szenvedéseit. Undoromat legyőztem és segítségére siettem!”

„Segítettem még akkor is, ha semmi kedvem sem volt hozzá!”

Jaj, kis húgom, ezt szeretném, ha megjegyeznéd! „Akkor is, ha nincsen kedvem hozzá!” Akkor is kell a szeretetet gyakorolni! Hány kislány addig tesz csak jót, addig mondja, hogy a szeretet kis tündére lesz, amíg „hangulata van”! Utána, amikor elmúlik a hangulat, akkor nem tesz semmit. Akkor önző és kiállhatatlan. Vagy legalább nem olyan szolgálatkész. — Pedig akkor is kell jót tenned, amikor nincs hozzá hangulatod. Ezt lehet! A cselekedet, a segítség az akarattól függ! Ha akarod magad legyőzni, ha akarsz igazán szeretni, akkor rossz hangulatod ellenére is szeretetteljes vagy! Jó? De ne felejtsd ám el!

Olvasd még el ezt is! Nagyon szépen ír!

„... Hibáim és helytelen viselkedésem ellen megindítom a harcot. Fegyverem az erős akarat és szívemben a bátorság. Ha gyáván feladom a küzdelmet és hagyom magam alul maradni — értéktelen vagyok. A jó Jézus szívembe lát és ha látja bennem az iparkodást és jószándékot, akkor megadja segítő kegyelmét! Akkor biztosan győzők is!”

Ezt akarom!

A fegyver az erős akarat!

És bátorság a szívben!

Ha feladnád gyáván a küzdelmet, kis húgom, akkor teljesen értéktelen lennél. Ha hagyod magad alul maradni, ha a szenvedélyek elnyomják a

te bájos szereteted, akkor igazán nem leszel értékes! De ha kimondod:

Fegyverem az erős akarat!

És szívemben a bátorság!

Akkor, kis húgom, a győzelem biztos! De akkor minden hangulaton, minden szenvedélyen, hibán át győznöd kell!... Akarattal, bátorsággal!

Gondold meg, neked milyen hibáid vannak, milyen hibákban szenvedsz... értékeidet milyen gyengeség veszélyezteti... Azután bátran szállj szembe a benned lakozó ellenséggel! Győzd le őket! Egymásután! Nem csüggedve! Bátorsággal! Erős akarattal! És ha az édes Jézus látja a te jóakarodat, a törhetetlen akarodat, akkor ő is segítségére siet. A kegyelmek árával halmoz el és így veled együtt egészen biztosan értékes leszel! Biztosan eléred az igazi boldogságot!

„GYENGE AZ AKARATOM”

Meglehet, azt mondod: „Igen Péter, én akarnék, de oly gyenge az akaratom!”

Amint egy kislány írta kissé más szavakkal:

„Úgy érzem, hogy bennem van lelki tartalom, de nem tudok eléggé uralkodni magamon és hangulataimon.” — Vagy a másik:

„Szeretnék, de még nem erős az akaratom!”

Nos, kis húgom, erre a nehézségedre egy kislánnyal felelek:

„Gyenge az akaratom, de válhat belőlem értékes leány. Ezt egész életemben szem előtt fogom tartani.”

Mindenkinek van akarata. — Az egyik azonban nagyon akar, a másik csak kicsit vagy sehogy sem.

Akaratod neked is van!

Ha gyenge is, de lehetsz értékes leány!

Pusztán attól függ, kimondod-e: Én mátol kezdve nagyon akarok! Nagyon akarok értékes lenni! Ha törik, ha szakad! Akarok! Mégha meg is kell magam tagadni: akarok! Sőt akarom is magam megtagadni! Akarom!

Ha így elhatározod magad, akkor biztosan eléred célodat. Egyszer csak azt veszed észre, hogy már nagyon tudsz akarni, már nem gyöngö az akaratod!

Tedd csak próbára akaratodat!

Mint ez a kislány tette:

„Egy nap volt az életemben, amikor próbára tettem, kibírom-e, hogy szó nélkül, mosolyogva, minden vonakodást félretéve megtegyem mindazt, amit Jézus kíván tőlem szüleimen, testvéreimen keresztül! Megtettem!... Kibírtam!... Nem tagadtam meg aznap senkitől semmit. Oly boldog voltam és erős! Ezután mindig ilyen leszek! Ha egy nap kibírtam, máskor is kibírom! Ha egyszer boldog lehettem, miért ne lennék máskor is boldog?”

Úgy-e, milyen kedvesen ír?

Kis húgom, próbáld meg te is!

Akármilyen gyengének gondolod akaratodat!

Az édes Jézusért! Hiszen valóban ő kér szüleidet, testvéreidet, szegényeket, társnőidet, mindenkin keresztül! Ő, az édes Jézus! Ezt tanítja szent hitünk!

Határozd tehát el, hogy holnap, ha törik, ha szakad, a szeretet kis tündére leszel! Nem holnap, még má! Azonnal! Mosolyogva járj körül. Tégy meg mindenkinek mindent! Meglásd, sikerülni fog! Kibírod! Meglásd, te is boldog leszel és erős!

Ha egyszer kibírtad, máskor is kibírod!

Ha egyszer boldog voltál, miért ne lennél más-más is az?

Nagyon sok kislány evvel mentegeti magát: Ideges vagyok!

„Páter, ezen nem lehet segíteni. Hiszen beteg vagyok, ideges!”

Nos, feleljenek a lányok:

„... Mikor egy félóra mulva szerettem volna a kertben dolgozni és nem engedtek... akkor toporzékoltam, kiabáltam és sírtam úgy, hogy kénytelenek voltak megengedni. Ilyenkor azt mondták, hogy ideges vagyok. És én is elhittem. Pedig tudom, hogy nem ideges, hanem fegyelmezetlen, akarat nélküli, értéktelen leány voltam. Nem akartam magam mások akaratának alávetni!”

„... Az előbb azt írtam, hogy mindig idegesebb leszek. Ez helytelen, mert csak néha vagyok az. Nem is ideges, ugyanis ezt a szót nem szeretem, mert ha ezt mondom, a gyerekek azt felelik, hogy affektálok és egy 17 éves leány nem lehet ideges. Igen, türelmetlen vagyok!”

Nagyon igaz! A legtöbb leány nem „ideges”, csak türelmetlen, fegyelmezetlen, értéktelen leány!

És ha valaki mégis ideges volna! Akkor is a legbiztosabb, leghatásosabb és egyedüli gyógyulásra vezető szer: az önfegyelmezés, a türelem gyakorlása, a fegyelmezettség, az értékességre való törekvés!

Ezt ideggyógyászok is mondják!

Sőt nagyon okos ideggyógyászok!

Ha tehát valóban ideges vagy és beteg, akkor is a legjobb módszer: akarj értékes leány lenni. Akard az „idegesség” külső megnyilatkozásait a szeretet, az áldozatos szeretet gyakorlásával legyőzni!

Oly kedves volt egyik kislány! És valóban ideges. Először azt mondtam neki, — mert akkor még nem ismertem — menjen idegorvoshoz. De tíz

perc után, amikor láttam, hogy okos leány és az édes Jézust nagyon, de nagyon szereti, kimondtam: Magának nem kell ideg orvos. Maga szeresse tovább az édes Jézust! És szeretetből mindenkivel szemben legyen a szeretet kis tündére. Így meggyógyul. Nincs szüksége ideg orvosra!

Oly bájos volt, amikor mondta: Igen, Páter! Az előbb már akartam is ezt mondani. Mert erre én már régen rájöttem! Most megerősített. Így teszek ezután!

És te?

Te hogy teszel ezután?

„NEM ÉRDEMLIK MEG!”

„Páter, az emberek nem érdemlik meg, hogy jó legyek velük szemben!”

„Megteszek bármit, bárkinek, de ha legközelebb én fordulok hozzájuk valamiért és nem teszik meg, hanem visszautasítanak, akkor többet nem tudok jót tenni velük!”

„A sok jószágot önzéssel viszonzozzák!”

Ez bizony sok esetben nagyon is igaz lehet! Igaz lehet, hogy a te szeretetedet valóban „nem érdemlik meg”! Olyan hálátlanok, önzők, szeretetlenek! Kihaszználják egészen és tetejébe még áskálódnak ellened! Szeretetlenek! Igazat írt a kisleány: Nem érdemlik meg!

És mégis jót kell velük is gyakorolnod!

Mert emlékszel, mit mond az édes Jézus?

„Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, nekem tettétek!” Vagyis: Te csak az embereken át adsz valamit az Úr Jézusnak! Nemde, amit egy kisgyermeknek adsz, azt az édesanyja úgy veszi, mintha neki adtad volna. Sőt még jobban örül, hogy a kisfiával tettél jót... Meghálálja! Mégha a kisfiú

ügyetlenül meg sem köszönte, sőt talán még hálátlan is a következő pillanatban . . .

Ugyanígy az édes Jézus is. Amit valakinek tesz, azt ő úgy fogadja, mintha neki tetted volna. Még ha az ember hálátlan is! De az édes Jézus megjegyzi! Nem felejtí el!

Az édes Jézusért pedig érdemes!

Érte érdemes jónak, kedvesnek lenni!

Ó, bár az emberek mögött látnád mindig az édes Jézust!

Ó, csak hallanád mindig: „Amit egynek cselekedtetek . . . Nekem cselekedtétetek!”

Ez a keresztény szeretet!

Tenni, adni, mosolyogni, segíteni, még ha nem is érdemli meg, még ha oly útálatos és kiállhatatlan is!

A napsugár is mindenhova be akar ragyogni. Még a sötét pincébe is! Nem mintha megérdemelnék! Nem! Hanem azért, mert a jó Isten úgy rendelte!

Te is csak úgy vagy igazán értékes, ha sugározod a szeretetet mindig, mindenhová!

Nem azért, mert megérdemlik! Nem!

Hanem azért, mert az édes Jézus így akarja!

„HA VAN HANGULATOM!”

„Páter, ha hangulatom van, akkor könnyű minden. De sokszor nincsen hangulatom. És akkor nem megy . . . Néha nekibuzdulok, és akkor tanulok. Azután inkább kézimunkázom. Aztán . . . semmit sem csinálok. Akkor megint jönnek a buzgóság napjai: takarítok, főzök, segítek, ahol csak lehet . . .”

„Páter, olyan vagyok, mint a szélkakas. De valósággal ám! Úgy változom, szinte óránként. Mit csináljak?”

És hány leány írhatna ilyesmit! Mert a hangulat

követése egészen leányhiba. Most buzgóságot érzek, tehát teszem. Most — nincs kedvem, — tehát nem teszem. Ma aranyos vagyok, holnap kiállhatatlan. Ma a szeretet kis tündérének szerepét vállalom, holnap önző, kiméletlen és „ideges” vagyok! Úgy két hónapig betartom ígéretemet. Aztán jön valaki, mesél valamit — újra megváltozom. Természetesen megint csak két hónapra!

Mit csináljunk?

Azt, amit ez a leány írt!

„De ezt nem engedem így tovább! Mert igazán értékes akarok lenni. Én tartós boldogságot akarok. Elég nagylány vagyok ahhoz, hogy hivatásomra gondoljak. És ha én a női hivatás egyik leggyönyörűbbikét választom, ezt így nem folytathatom. Mi lesz jövődő családommal, ha hangulat szerint főzök és teszem a munkámat? Péter kérem, én ezt mind tudom és belátom. De ott van az a „de”, az a „kényelemszeretet”, ami legyőz, illetve ezután legyőzne, ha engedném, de én nem engedem!”

Hát csak ezt tedd!

Ne engedd, hogy a „hangulat”, illetve a „kényelemszeretet” uralkodjék rajtad! Ezt is győzd le! Mint minden mást!

Elég nagylány vagy ahhoz, hogy hivatásodra gondolj!

Milyen lesz az az otthon később, ahol te a hangulat szerint kényelmeskedsz?

Milyen lesz a munkád, ha a hangulat szerint dolgozol?

Látod, kis húgom, a hangulatra nem hagyatkozatsz!

Igaz, Péter! Belátom!

Ezután én győzöm le a hangulatomat!

Igen! Ígérem! Így lesz!

„KEDVEM NEM VESZITEM EL!”

„...majdnem mindennap járulok a szentáldozáshoz, naponként elmélkedem és jó elhatározással kezdem a napot. Este lelkiismeretvizsgálatot tartok. Két éve állandóan küzdök főhibám ellen. Még nem sikerült teljesen legyőznöm, de nem vesztetem el kedvemet!”

Ez a leány jó harcot harcol! Neked is így kell küzdened!

De megsúgom, kis húgom, ha sok hibád van, nem sikerül mindjárt győzedelmeskedned. Néha kemény lesz a harc. Mikor azt hiszed, hogy nem is érdemes tovább küzdeni! Pedig érdemes! A végső győzelem biztosan a tied! Csak ne add fel a harcot! Ne hátrálj meg! Csak mindig előre. Mint ez a leány írta, te is határozd el:

Kedvemet nem veszítem el soha!

Addig küzdök, míg nem győzök!

Akarok, igen, akarok értékes lenni!

Addig küzdök, míg célt nem érek!

És hogy célt érjek: a főhibámmal szembezálok! Azt győzöm le először! A gyökerében irtom ki magamból a konkolyt! A főhibát! — És hogy ez így legyen:

Sokszor áldozom, elmélkedem! Ha lehet, naponként! És naponként este meg is vizsgálom magam!

Az édes Jézussal a szívemben, imával a lelkemben én is ki tudok tartani!

Akarok kitartani!

„A HELYETT, HOGY . . .”

„Bennem van a hiba . . . a helyett, hogy szóba sem álltam volna a kísértésekkel, kínlódtam, harcoltam . . . Ebben felőrlődött a kedvem, az erőm . . .

Már gyenge, erőtlén voltam ahhoz, hogy rámosolyogjak mindenkire . . . hogy jót tegyek!

Annyit hallasz majd a szeretet gyakorlása ellen! Annyit ellenvetés, kísértés ér majd! Ne törődj velük! Mert ha törödsz, akkor ebben felörlődik az erőd.

Azért nagyon vigyázz!

Egyet tanácsolok: Ne törődj vele!

Ne engedd, hogy erőd a velük való harcban felörlődjék!

•

Egyik kislány maga írja:

„Ne törödjünk az úgynevezett „felvilágosodottak” ellenvéleményével!”

Mert biztos, hogy kikezdek, megtámadják jószágos szeretetedet. Már csak azért is, mert ők önzőek. Tele vannak hibával. És fáj nekik, hogy más olyan kedves, szeretetreméltó! Gáncsolni fognak! Ezt ezért és ezért teszed! Mint egyik leány írja: „Mint tanítónő a kislányoknál segítettem ünnepélyt rendezni. Elterjedt a pletyka, hogy a fiatal tanítóért teszem. Pedig egyáltalán nem azért tettem.”

A másik támadás az, hogy bebeszélük: nem érdemes. Kár a jószágot osztani. Ez csak olyan vallásos örület, „papos találmány!” Igen, légy kedves azokkal, akik veled kedvesek, — mondják — a többivel semmit se törödj! Nem érdemlik meg! Ilyen a világ. Önző. Légy te is önző, mert különben kihasználnak . . .

Ezekkel se törödj semmit!

Ne pazarolj rájuk időt!

Ne is vitatkozzál velük! Mosolyogj. És csak annyit mondj: „Én vagyok annyira modern, hogy nézetemen nem változtatok! Én ezt átgondoltam már minden oldalról. Azt is meggondoltam, amit ti mondtok. És szilárd az elhatározásom, hogy „csak azért is” a szeretet kís tündére, mosolygó áldozata leszek!”

•

És ebből ne engedj semmit sem!

Mégha jóakarólag szeretnének is lebeszélni. Mert ez is lehet. Nem mindenki látja az igazságot. Nem mindenki találja meg a boldogság útját. De ez a biztos út, mert az édes Jézus is ezt az utat adja, mutatja. Ő pedig a legbölcsebb. Az igazságot egyedül Ő tanítja! Azért, kis húgom, sohase adj helyet a kísértéseknek. Hiszen Jézus az Út, az Igazság és az Élet! Te Őt választottad. Maradj hű Hozzá! Jézus megsegít!

•

Még a sötéten látókra se hallgass. Azokra se, akik nem hisznek a szebb jövőben... akik nem tudnak remélni a boldogságban. Ne hallgass rájuk... Egy levélből:

„Már kizökkentem a beteges pesszimista komorságból és mosolygok. Mégis nagyon fáj a szívem és nem látok mást, csak kusza részleteket. Kétkedem, hogy van-e igazi boldogság...”

Pedig ez már törekszik fölemelkedni. Belátja, hogy ez beteges lelkület.

Még így is!

Azért vigyázz a sötéten látókra!

Az ő szavukat sohase kövesd!

•

Ilyenekben felörlődik az erőd! A kedved!

Szóba se állj a kísértésekkel!

Légy azért is a szeretet kis tündére!

KÉRJ TANÁCSOT! . . .

Még a jó gyakorlásában se légy egyedül!

Mindíg legyen valakid, kis húgom, akivel megbeszéled jótetteidet!

Nem azért, hogy eldicsekedj vele. Mert akkor

máris elveszítetted értékeidet. Hanem azért, hogy segítsen, bátorítson, a nehézségeket eloszlassa. Ketten könnyebben győztök, mint egyedül! És egyedül néha oly nehéz. Egyedül sokszor nem tudsz kiigazodni a sok kérdés között.

Tehát valakivel feltétlenül beszéld meg!

De kivel?

Legjobban szeretném, ha ezt a kislányt követnéd:

„Még sohasem voltam értéktelen. Még sohasem tettem olyant, ami miatt értéktelennek kellett volna magamat éreznem. De ezt a jó Isten különös gondoskodásának tekintem, mert olyan édesanyát adott nekem, akivel minden gondolatomat, tetteimet közlöm. Tanácsért mindig hozzá megyek, mert tudom, hogy megért és nekem mindig a legjobbat akarja!”

Nos, kis húgom, az édesanyádat ajánlom minde nekelőtt!

Légy hozzá bizalommal! Beszélj meg vele mindent! Azt is, hogy miként lehetnél a szeretet kis anyyala.

Meglehet azonban, hogy nem ért meg. Talán te is hibás vagy ebben. De ha nem volnál hibás, és édesanyád nem akar vagy nem tud megérteni, akkor szabad mást is keresned.

Nagyon ajánlom az egyesületi vezetőt.

Vagy lelkiatyádat!

Vagy egy nagyon jó barátnődet!

De valakit feltétlen keress, akivel ezeket megbeszél.

Ha van valakid, aki segít, támogat, akkor biztosan értékes, mosolygós, ragyogó szemű leány leszel.

A szeretet kis tündére!

„VALAKIÉRT VAGYOK . . .”

„Páter! Ha nem érzem mindennap, hogy valakiért vagyok, nem tudok jót tenni!”

„Akkor voltam értékes, amikor elfelejtettem önmagamat. Önmagamat pedig csak akkor tudtam elfelejteni, amikor valaki vagy valami iránt lelkesedni tudtam.”

Kis húgom, te is „valakiért” élj!

Legyen mindig valaki vagy valami, akiért vagy, amiért lelkesedel, akkor könnyű lesz a szeretet tündérévé válnod! Légy tudatában, hogy miért élsz!

Ez a leány tudta:

„Akarok talpig becsületes, szerető, önfeláldozó élettárs, édesanya lenni... rengeteget küzdök... Megteszem nemcsak az én boldogságomért, hanem elsősorban azért a férfiért, akit én olyan nagyon szeretek és leendő édes, aranyos, mosolygós kicsikéimért!”

Ezért légy te is mindig értékesebb és értékesebb!

Óerte és őérettük!

Váljék véredde a jóság, a szeretet!

*

„De... mit kezdjen ezzel a természetünkből eredő és valódi erénnyé alakítható készséggel az, aki az otthonától távol, mint egy remete, teljesen elzárva él s még reménye sincs arra, hogy valaha is a saját otthonának áldozatos életű irányítója lehessen?”

Mit tegyen az a leány, aki nem remélhet „valakit” és „valakiket”!

Nos, olvasd el válaszul ezt:

„Legértékesebb napom életemben, az első áldozás napján kívül, az első vizsgám napja. Amikor nem egy szülő jött hozzám és kérdezte, mit csinálók a fiacskájával, hogy a gyermek már reggel 7-kor

akar iskolába menni? Semmi különöset — mondtam. — Csak nagyon szeretem a gyermekeket. És ezt érzik. Mint anyuka is megállapította, hogy engem a jó Isten tanítónőnek teremtett, — úgy látszik, jól választottam!”

„A jó Isten minden leányt arra teremtett, hogy valakit vagy valakiket szeressen! Ha nem lehet Őt, akkor őket, a gyermekeket, a szegényeket, az árvákat, a környezetemben mindenkit...”

És míg a hitves egynek a mindene...

Addig a leány mindenkinek a mindene!

Nem is lehet egykönnyen eldönteni, ki tud több jót tenni. Kinek az élete áldozatosabb és boldogabb. A csillagé-e, mely világrészekre mosolyog a sötét éjtszakában, vagy a mécsesé-e, mely egy kis családot hint be fénnel... Nem lehet eldönteni. Mind a két helyen kell a szeretetet gyakorolni — valakiért vagy valakikért!

Különben nincs értékes élet!

JÉZUSSAL — JÉZUSÉRT!

Jézusért is lehet élned!

És ez a legboldogabb élet!

Mindíg és mindent az édes Jézusért! Érte élni, érte jót tenni!

Ha nincsen senkid... ha nincs, akit szeress... ha senki sem szeret... ha árva vagy... ha kitanak... ha elfelejtenek... sőt megvetnek... de ha az édes Jézust szereted, áldozatos szeretettel szereted... boldoggá tesz téged!

Ha mindenkit szeretsz! És ha mindenki szeret! És egy valakit lángolón. Ha tenyerükön hordoznak! Ha körül is rajongnak. Ha dicsérnek és bókolnak is előtted. — De ha az édes Jézust kizártad a szívedből — üres marad a szíved. Végeredményben semmi sem lesz, boldogtalan leszel!

Mert az édes Jézus a minden — a mindenki!

Azért, az édes Jézusért elég élned!

Igy sohasem leszel egyedül. Életed nem lehet cél nélküli, üres! Nem!

De Ő mindig vár tereád. Ő mindig szeret téged. Ő mindig készen áll, hogy letörölje könnyeidet, hogy magához vonjon téged.

Azért, kis húgom, ha egészen egyedül érzed magad, ne csüggedj el! Nem vagy egyedül. Csak meg kell találnod az édes Jézust. Menj hozzá! Igérd meg neki, hogy mától kezdve Érte akarsz élni. Igérd meg, hogy szent Szívét szívedbe zárod. És kérd, zárja a te szivecskédet is az Ő szent Szívébe! Ajánld föl magad neki! Azután menj és tégy úgy, mint Ő: járj körül, jót tével! És mindig csak Érte, az édes Jézusért!

És meglátod, boldog leszel!

Meglátod, szemed mindig ragyogni fog! Egész különös fényell!

Igy leszel egészen, mindig: ragyogó szemű, értékes leány!

MINDENKINEK SZABAD . . .

Jézust mindenkinek szabad szeretnie!

És kell is!

Mert ezek összetartoznak:

Érte — és Jézusért!

A gyermekekért — és Jézusért!

A szegényekért — és Jézusért!

Bárkivel jót teszel, bárkit szeretsz, Jézust is kell szeretned vele és velük együtt! Ha az édes Jézussal szeretsz mindenkit, akkor a szeretet kétszeres örömet jelent. Ő is és Jézus is fölmelegíti szívedet!

Jézust a szeretetedből soha ki ne felejtsd!

Fogadd többször a szívedbel! Áldozzál gyakran, hogy veled legyen az áldozatos szeretetben.

Jézussal mindig könnyű lesz az áldozat, amit szüleidnek, testvéreidnek, barátnőidnek, szegényeknek és egyszer férjednek, gyermekeidnek hozol. Mindíg legyen szemed előtt: „Amit egynek cselekedtetek... nekem cselekedtétetek!”

És minden bajban menekülj Jézushoz!

Amint ez a kislány tette:

„Nagyon sok hibám van. Néha elkeseredem a sok sikertelenségen. Hiába szeretnék jó lenni — nem tudok. Önmegtagadást végeznék — nem sikerül. Ilyenkor jó egy szerető kézbe kapaszkodni. Mikor úgy érzem, hogy nem szeret senki, Róla biztosan tudom, hogy szeret! Aztán, ha kisírtam magam Nála, Ő megmutatja érzékelhetően is szeretetét. És Vele az önmegtagadás is megy. Ővele már minden sikerül! Így igazán boldog vagyok!”

Ó, az édes Jézus segítségét, kis húgom, ne hagyd ki számításodból!

Tégy úgy, mint ez a kislány!

Ha már semmi sem segít... ha nem tudod magad legyőzni... hiába is akarsz... akkor vonulj vissza a templom egyik sarkába. Nézz az oltárszekrénykére. Lásd meg lelki szemeiddel az édes Jézust. Ő ott van. Vár rád. Lát téged. És segít! Szent Szívének melegével segít!

És ha nincs közelben templom. Vagy nem mersz el. Akkor vonulj vissza szíved kis kápolnájába.

Emeld fel szívedet Hozzá!

Kérd Őt, hogy most segítsen!

És biztos megsegít!

A SZÜZANYÁT IS KÉRD!

A Szűzanyáról megfeledkezned nem szabad!

Mert ő is készen áll segítségedre!

Az ő vágya is az, hogy te értékes, ragyogó szemű leány légy. A szeretet kis tündére. Szűz Máriának nagy öröme telik abban, ha segíthet neked. Kérd tehát bizalommal segítségét!

Megkapod.

Mária még senkinek sem tagadta meg kérését!

A tiedet sem tagadja meg.

Azonban nem elég csak kérned jó édesanyádat, Máriát. Nem! Neked követned is kell Őt!

Egy-egy szabad félórádban, az esti ima alkalmával, vagy máskor, gondolj a Szűzanyára. Képzeld el őt a szülői otthonban — mint nagylányt. Mily jószágos volt. Hogy segített mindenkinek. Hogy mosolygott állandóan. Mennyire beszédes volt szeretetben ragyogó két szeme! Rajongtak érte. Mellette nem lehetett sírni vagy szomorkodni vagy dolgozni a nélkül, hogy ő sugárzó derűjével ne segített volna!

Milyen bájos is lehetett ő!

Mennyire szerették!

Mennyi könnyet száríthatott föl!

Mennyi örömet szerezhetett másoknak!

Ezen gondolkozz, kis húgom! Többször is. És utánozd a Szűzanyát. Gondold el, hogy ő mit tenne helyedben. Milyen jószágos volna! Mennyire föláldozná magát! Mennyi melegség volna szemében! Nem riadna vissza a nehézségektől. Nem! Csak szórná, sugározná a szeretetet, a jószágot!

Ilyen gondolatok után imádkozz buzgón, kis húgom! Kérd Szűz Máriát, hogy te is olyan jó lehess! Olyan kedves! Olyan önfeláldozó! Kérd nagyon. Kérd sokszor!

Ő megsegít!

Egészen biztos!

Csak nézz rá sokszor!

Csak kérd kitartóan!

Eddig, kis húgom, bemutattam, mit kell tenned, hogy elérd a célt. Arra az útra vezettelek, mely biztosan a boldogságba vezet. Itt a földön és odatúl az égben. Ha mindazt megtartod, amit mondtam, akkor értékes leszel. A szeretet kis tündére leszel! Ragyogó szemű, értékes leány leszel!

Ezt akarom!

De akkor nem szabad úgy tenned, mint tette egy leány, aki így ír:

„... Az én életem nem volt nyugodt... Mindig új utakat kerestem, kutattam — s mindig mellékutakat... A célt kerestem mindenben és nem kerestem a hozzá vezető utat... Most, úgy érzem, új életet kezdek...”

Kezdj! De úgy, hogy necsak a célt akard, hanem a hozzá vezető utat is! Aki el akar valamilyen városba jutni, rá kell térnie az odavezető útra. Aki boldog akar lenni, a boldogság útjára kell térnie. Aki értékes akar lenni, annak el kell indulnia az egyetlen úton: Jót tenni mindenkivel!

Ezen az úton sok nehézség, sok tövis akad, melyek vissza akarnak tartani. Akadályozni fognak a saját gyengeségeid. Az irigység, a féltékenységek, a harag, a lustaság, a testi vágyak, a kényelemszeretet, a hiúság, a gőg, a megfelelő „hangulat” hiánya, az önlegyőzéstől való félelem, az önzés, a szeretetlenség stb. stb. — Akadályozni fognak mások is, akik le akarnak beszélni. Talán azok is, akikről legkevésbé vártad. De megkísérlik. — A sátán sem fog nyugodni! Mindenféle kísértéssel zaklat majd. Nem pihen! Hátha megnyer. Hátha sikerül neki legalább néha értéktelen cselekedetre csábítani...

A fegyvereket ebben a fejezetben megmutattam! Használd őket! Használd a varázsigét: Akarok értékes lenni! Akarok a szeretet tündére lenni!

És szóba se állj a kísértővel! Kár volna az időért!
És beszéld meg a kérdéseket valakivel. Édesanyáddal vagy mással. Aztán tüzz magad elé egy gyönyörű célt: Érette... értük... a hazáért... az édes Jézusért! Imádkozzál sokat! Ez a leghatalmasabb fegyver! Vedd igénybe!

Lám, mennyi eszköz. Mennyi segítség!

Csak használd ki mind!

Csak akarj a szeretet kis tündére lenni!

Akarj kétszeres erővel!

Akarj jótulajdonságokban gazdag lenni!

Szerető szívvel sok jót tenni!

Tudom, most valami ilyesmi motoszka a fejecskédben, amit ez a leány gondolt és írt:

„Kedves Péter, nagyon szépen köszönöm ezt a sok jót, ezt a sok gondolatot, ezt a sok értékes magot, amit a lelkembe el tetszett ültetni. Tiszta szívemből mondom, hogy nem talált köves talajra, honnan az égi madarak fölszedik, hanem jó földbe, ahol kikel és folyton növekszik és terem. Az érett magvakat pedig más lelkekbe vetem el. Főtiszteendő Péter, még egyszer nagyon hálásan köszönöm, hogy meg tetszett mutatni az utat, melyen egy életen át haladnom kell. Isten fizesse meg!”

Azután eszedbe jut az a másik leány is:

„És én ezt mind megteszem, akarom megtenni! Hősiesen akarom, mert a csonka hazámnak értékes magyar leánya akarok lenni! Akarok! Igen! Ezt a rövidke szót tűzöm magam elé: Akarok!

Akarok! Egy kemény, rövid szó,

Melyben benn van egész életem!

S e szó mögött sok nehéz harc rejtőzik.

E szó miatt még sokat könnyezek!

De történjék bármi, ha egy egész világ is

Fog ellenállni, vagy ha egyedül is maradok,

El nem csüggedve, mégis: Akarok!”

Igen, akarok!
Akarok sok erényt gyűjteni!
Akarok a szeretet kis tündére lenni!
Kétszeresen akarok!
Akarok mindig!
Akarok!

„TELE VAGYOK LELKESEDÉSSSEL!”

Gyönyörű szép nyilatkozat!

Leánytestvéred írta:

„Páter! Tele vagyok lelkesedéssel, hogy megvalósítsam a leányideált! Hogy majd boldog lehessenek! Hogy valóban Szűz Mária leánya, képmása legyek! Megígérem az Úr Jézusnak, hogy ezután minden másképp lesz! A hibámat kiirtom szívemből. Meg akarom valósítani azt, amit célul tűztem ki, hogy boldog legyek, hogy megszerezsem a boldogságot másoknak is. Páter! Telve vagyok lelkesedéssel! Megyek! Megvalósítani a célt, az ideált!”

„AKAROK BOLDOG LENNI...”

„Páter! Szeretnék valami olyat tenni, ami igazán boldogítani tudna, és amiből érezném, ezért érdemes volt szenvedni és mindent elviselni!”

Mit írhatnék mást, kis húgom, mint hogy légy a szeretet kis tündére. Tégy jót mindenkivel. Csak azért, mert csupa szeretet vagy! Csak azért, mert

nagyon jó szíved van! Ha Jézusért teszed, és csak azért, mert te jó vagy, mégha hálátlanok is az emberek, boldog leszel! Ez igazán boldogít téged! Érezni fogod: ezért érdemes volt szenvedni és mindent elviselni.

Hozzak bizonyítékot?

Jól

A szeretet kis tündérei mind boldogoknak mondják magukat!

Olvasd csak, mit írnak!

„Szüleimet, de különösen anyukámat nagyon szeretem. Leányszívem mindig nagy szeretettel rajongja őket körül...

Nagyapámat is nagyon szeretem. Szegény már 10 év óta világtalan. Bármikor elkísérem, segítek neki és szolgálatkész vagyok. Tehetetlen nagynénémet is nagyon szeretem. Bármikor szolgálatára állok.

Az iskolában tanárnőim és társnőim egyaránt szeretnek. Jó tanuló vagyok. Mindig jókedvű, szeretem a természetet, a kirándulásokat. Rokonaim és barátainak nagyon kedves, eleven kislánynak tartanak. Rokonságom is szeret.

Alig várják jöttömet és mindig szeretettel gondolnak rám!

Igy oly boldog vagyok!”

Vagy gondolj vissza arra a kislányra, aki ezt írta:

„A ház kis tündére vagyok! Elsimítom a gond redőit apuka homlokáról, mosolyt csalog anyuka arcára. Fáradtságot nem ismerve, az ént feledve, mindent megteszek, hogy megkönnyítsem munkájukat...”

És emlékszel, mit ért el vele?

Azt, amit te kerestél:

„Most boldog vagyok és boldogok enyéim is!”

Hogyne lelkesednél hát a következő leánnyal:

„Igen, feltámadt lelkemben a vágy... én is értékes leány leszek! Az otthon napsugara akarok lenni! Bátyáimnak szerető, gondos kis húguk. A társaságban, igen, ott is mosolygó virág leszek! Meg akarom tartani liliomos koronámat. Fényt akarok az életbe vinni, hogy rajtam keresztül sokan megtalálják az utat Krisztushoz!”

Vagy másik társnődet akarod hallani?

„Hogy az emberek megbecsüljenek és másokat boldoggá tudjak tenni, és ezáltal itt a földön magam is boldog legyek. A szeretet apostola leszek!... Ha már befejeztem földi életemet és a jó Isten magához hív, nyugodtan megyek égi Atyámhoz abban a biztos, boldog tudatban, hogy itt a földön értékes leány voltam és a mennyben sok kis testvérkémmel együtt igazán és örökre boldog leszek!... Ezért leszek én értékes leány. Ezt erősen szívembe véssem, és ha netán elesem, felkelek és Atyámhoz megyek, mert akarok boldog lenni és az is leszek!”

Te nem akarsz boldog lenni, kis húgom?

De igen, Péter!

Akkor légy a szeretet kis tündére!

Igy nagyon boldog leszel!

Itt a földön és a mennyországban!

Vésd nagyon a szívedbe!

„Akarok boldog lenni! És az is leszek!”

Igen, Péter! Akarok! Tele vagyok lelkesedéssel!

„... AKIT MINDENKI SZERET!”

Nem egy leány kérdezte levelében:

„Péter! Hogy lehetnék szeretetreméltó? Szeretnék én is olyan leány lenni, akit mindenki szeret!”

Nos, kis húgom, a felelet egyszerű: Légy a szeretet kis tündére. Akkor biztosan mindenki szeret! Akkor eléred nagy vágyadat!

A földön csodákat művel a szeretet!

Nem tapasztaltad ezt még, kis húgom?

Akkor siess és próbáld meg. Légy a szeretet kis tündére. De necsak egy napig! Nem! Mindíg! Meglásd, ha az önzetlen, katolikus szeretetet szórod magad körül, akkor leszel igazán boldog! Akkor téged is mindenki szeret!

Menj csak el a szegények tanyájára. Beszél-gess el szeretettel a testi nyomorban sínylődők-kei. Akár gazdag vagy, akár szegény. Nézd meg nyomorúságukat, küzdelmüket. Az apa arcán gond ül. Honnan szerezze be a legszükségesebbeket... Az édesanya szemében könnyek égnek. Mit adjon síró gyermekeinek? A kis emberpalánták, a fázó, éhes gyermekek siránkozva ismétlik: Anyám! Éhes vagyok! Éhes vagyok!

Kis húgom, tégy le eléjük egy kis meleg ételt, mint a szeretet kis tündére! Vagy adj nekik egypár fillért! És meglátod, milyen a hálás szeretet!

Vagy látogass el a kórházba, a földi kínok tanyájára. Ulj le az egyik kislány mellé, ágyának szélére. Aki nagyon szenvedni látszik, akihez alig jön be valaki. Beszél-gess vele. Simogasd meg bánatos arcát. Vigasztald szomorú, bánatos szívét. Vigy be neki egy-két szál virágot... És ha látod, hogy a kis szenvedő arca ragyogni kezd, ha látod, mint sugárzik szeméből a hálás szeretet melegsége, ha a végén, távozásodkor nem is tudja, hogy köszönje meg jószágodat... akkor a te szívedben, önmagadban tapasztalni fogod már, hogy mi az igazi boldogság...

Ha valóban elhatározod, hogy a szeretet kis tündére leszel, ha lépten-nyomon a szeretet sugár-zik ki szívedből, ha önmagad fölál-doza a szeretetet osztod mindenfelé, akkor majd érzed, hogy mit jelent a szeretet, akkor szent fogadást teszel, hogy a szeretet tündére maradsz egész életeden át...

Ha kis öcsikéd, húgocskád tudja, hogy nálad

mindíg jó szóra talál, ha tudja, hogy te mindig segítségére vagy, akkor nem egyszer fog kis szívetek együtt dobogni a szeretet boldogságában!

Ha szegény osztálytársnőd, akit mindenki bánt, nálad menedéket talál, ha te őt barátnődnék fogadod, bár áldozatodba kerül... akkor sokszor felmelegszik a te szíved is, miközben őt szeretettel megvigasztalod!

Ó, a szeretet csodákat művel! A szeretet meghódítja a világot! A szeretet magához bilincseli a szíveket! A szeretet eloszlat minden nehézséget!

Ismételd hát, kis húgom, a varázsigét sokszor:
„Akarok a szeretet kis tündére lenni!”

Akarok!

Ez az egyetlen út ahhoz, hogy mindenki szeressen!

Olvasd csak mégegyszer a szeretet himnuszának egy részét:

„Szóljak bár az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretetem nincsen, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És legyen bár prófétáló tehetségem, és ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, és legyen bár oly teljes hitem, hogy a hegyeket áthelyezzem: ha szeretetem nincs, semmi sem vagyok!”

De szeretettel mindened van!

Szeretettel minden vagy!

Ha te szeretsz, mindenki szeret!

Igy lehet! Csak így, hogy mindenki szeret!

„VIDÁMSÁGRA GYÓGYSZEREM!”

A jótett gyógyszer is, kis húgom!

A szomorúság gyógyszer!

„Amikor otthon, családom körében vagy más-
hol jót tettem, valakinek a segítségére siettem,

mindíg úgy éreztem, mintha lelkem jó fürdőt kapott volna, amelyben fölfrissült, fölüdült. S bizony sokszor, amikor olyan fáradtnak, olyan üresnek éreztem magam, mikor semmi nem tudott fölvidítani, jó kedvre hangolni, akkor eszembe jutott, hogy van nekem egy nagyszerű gyógyszerem, melytől mindjárt, szinte egészen új leszek. Csak jót kell tennem valakivel! Ilyenkor nagyon-nagyon boldog tudok lenni!"

Kis húgom, mint orvos, neked is ezt rendelem!

A szeretet a legjobb orvosság a szomorúság ellen!

Sok kislány panaszkodik, hogy nincsen hangulata... hogy olyan üres, olyan nehéz a szíve... hogy olyan kedvetlen... olyan kicsinyesen önző... és semmi sem tudja felüdíteni!

Nos, ez az orvosság a biztos orvosság:

„Akarok a szeretet kis tündére lenni!" Most, azonnal valakivel jót teszek. Rámosolygok. Segítek rajta. Felüdütem. Játsszom kis testvéreimmel... Vagy akármi mást. De sürgősen teszek valami jót. És a szomorúság, levertség elmúlik. Mert a szeretet gyorsan ható gyógyszer!

Kis húgom, használd ezt a gyógyszert!

Nagyon sokszor!

Mindíg, ha szomorú vagy!

Hogy vidám légy!

És azért is, hogy kimutasd, amit valaki mondott:

„NEM VAGYOK MÁR KISLÁNYI!"

Igy nem illik hozzád az önzés!

A kisgyermek önző... A nagylány már nem!
(És itt súgom meg neked, hogy ha „kis" húgomnak szólítalak is, azért te már nagylány vagy. Hiszen

érezed, hogy ezt szeretetből mondom. És ha sok „nagy” leány levelét úgy idéztem, hogy valamelyik „kislány” írta, ezt is szeretetből tettem!)

Igen, Ti „nagy” leányok vagytok!

Mert nem vagytok önzőek!

Milyen jól megfigyelte ezt egy „kislány”!

„A kisgyermek elrontanak, rendetlenül hagynak mindent. Önzőek. Édesanyjuknak kell utánuk rendet teremteni. Ha sok apró gyermek van a családban, az édesanya feje majd leesik a sok gondtól. De ha egy „nagy lány” is van a családban, akkor már az vigyáz a házirendre. Ha valamit elrontanak, ő hozza rendbe, ő igazít el mindent... Ilyet a fiúk nem tesznek meg! Nem is kívánja tőlük senki, de legalább, ha elrontanak valamit, hozzák rendbe. De ők evvel nem törődnek. Csak azt mondják, csináld meg te, azért vagy „nagy lány!”

Jól láttad, jól megfigyelted!

A gyermek önző — a nagylány önfeláldozó!

Teljesen igaz! De ez is igaz:

„Már nem vagyok kislány és erre nagyon büszke vagyok... Ha valahova elmegyek, büszkén járok az utcán. A fiúk ki is nevetnek érte néha, de nem törődöm velük... De arra eddig nem is gondoltam, hogy otthon kell nagylánynak lennem és nem az utcán...! Most már otthon is megmutatom, hogy nem vagyok kislány. Sokat segítek anyukának... Néha meg is dicsér ezért! Ez olyan jó! De borzasztó, még egyben kislány vagyok. Éppen ma sült anyuskám karácsonyra. Nekem kellett kavarni valamit... nem bírtam ki... Mikor anyus megfordult és meglátta, hogy nyalakodtam, nagyon haragudott, én is szomorú voltam. Csúnya hibát követtem el, anyuskát is megbántottam és hozzá nagylány sem voltam!”

Kis húgom, nem vagy már kislány!

Már nagylány vagy!

Ezt bizonyítsd is be!

De ne úgy, hogy büszkén jársz, föltartott fejjel
Hanem legyen meg benned a „nagylány”-öntudat
és evvel kapcsold össze a bájos jóságot! Legyen
benned öntudatos jóság. A szeretet, a kedvesség
fölnye. Oly fölny, aki mindenkivel szemben vi-
dám, kedves, szolgálatra kész, önfeláldozó, ragyogó
szemű, finom és értékes! Mindíg a szeretet kis tün-
dére!

Igy vagy nagylány!
Igy készülj föl szép hivatásodra!

„OLY GYÖNYÖRŰ A HIVATÁSOM!”

Irja az egyik leány!

És mi ez a hivatás?

Tudod már, de mégegyszer ismétlem:

„Szeressen nagyon... áradjon belőle a szeretet,
bájos, halk, finom szépség... nyomába mindenütt
tisztá öröm, boldogság fakadjon... Akár a család-
ban, akár azon kívül... hivatása, hogy mosolyt
fakasszon, hogy könnyeket szárítson... hogy be-
aranyozza az egész országot!”

Igen, kis húgom, ez a hivatásod! Körüljárva jót
tenni. Mindenkivel!

Ez a főhivatásod!

Nem az a főhivatásod, hogy férjhez menj! Hi-
szén nem lehet minden leány a családi tűzhely kis
úrnője. Az Isten nem vezet minden leányt a családi
szentélybe. És az sem egészen biztos, — bár vágyó-
dol utána — hogy te is ott találod meg földi ott-
honodat!

Mondom, nem az a főhivatásod, hogy édesanya
légy!

A főhivatásod, hogy ott, ahova Isten rendel,
Isten akarata szerint jót tegyél. Mindenütt, ahol

vagy, örömet hints, könnyeket száríts fell! Minden
körülmény között a szeretet kis tündére légy!

Olyan gyönyörű ez a hivatás!

Gyönyörű főhivatás!

De a részleteiben is gyönyörű!

Oly gyönyörű boldog és boldogító hitvesnek,
édesanyának és önfeláldozó „anyahelyettesnek”
lenni! Olvasd csak!

„Akarok majd egy édes, meleg, boldog, puha
családi otthon édes anyuskája lenni!”

„Akarok önfeláldozó, szerető, boldogítani tudó
élettárs, hitves lenni!”

„Értékes akarok lenni, hogy ha eljön az az idő,
hogy kis anyuska legyek, akkor tudjam aranyos
kislányaimat is értékesé tenni, nevelni!”

„Nehezemre esik a munka, de leküzdöm a nehézséget.
Óerte és értük!”

De ezt is jegyezd meg jól!

Nagyon fontosat írl!

„Azt akarom, hogy egy édesanya-helyettestel
több legyen! Édesanyja akarok lenni azoknak a kislányoknak,
akiket senki sem szeret, akiknek édesanyjuk nem volt olyan,
amilyennek kellett volna lennie. Nagyon akarom őket szeretni.
Igazi, édesanyai szeretetet akarok rájuk sugározni!”

Nos, nem gyönyörű lelkek ezek?

Mennyire tele vannak lelkesedéssel!

És te?

A te szíved, kis húgom, nincs telve még lelkesedéssel?

De igen, Páter!

Lelkesedem!

Én is a szeretet kis tündére leszek!

Fölkészülök hivatásomra!

Már most kezdem szórni a szeretetet!

Két kézzel... hogy szebb legyen a föld és boldogabb!

Mindegy, hogy hol!

Akár a családban — akár azon kívül!

Ahogy az édes Jézus akarja!

„BÉKÉT VARÁZSOLOK MINDENÜTT!”

Elhatároztam, Péter!

Sokszor, míg e könyvet olvastam!

De most még egyszer! „Békét akarok varázsolni mindenüttl!”

Akarok!

Én pedig még meg akarlak erősíteni, kis húgom, ebben az elhatározásodban, hogy soha semmi el ne tántorítson elhatározásodtól! Azért nagyon szeretnék valamit.

Szeretném, hogy a szívedbe égesd, mégha fáj is:

„Engem csak az önfeláldozó szeretet boldogít!”

„Mindenáron akarok önfeláldozóan szeretni!”

Mindenáron akarok!

Hiszen te nagyon jól tudod, talán már nem egyszer tapasztaltad, hogy ahol egy mosolygós, szeretetben ragyogó leány megjelenik, ott valami titokzatos erő uralkodik. Ott melegebb minden szó, minden hang!

Valahogy az az igazság, hogy a leányok csodás energiát rejtegetnek, hogy csillogó két szemük a béke, a boldogság gyengéd báját ragyogja. Hogy jelenlétükkel mindenkit megigéznek!

A jó Isten ajándéka, akarata ez! A jó Isten úgy rendelte, hogy a gondterhes, nehéz munkák mellett szelídlelkű, kedves leánylelkek mosolyogjanak az életbe, és mint dalos madársereg kísérjék a szenvedőket a földi élet könnyes útjain!

Az a ti hivatástok, kis húgom, hogy a földi élet keserű óráiban, a legkegyetlenebb viharok idején is ti legyetek a derűt hozó szivárvány, tündöklő, melegítő, mosolygó nap az élet sokszor sötét, fellegekkel borított egén!

Az a ti hivatástok... Istenadta hivatástok... szent kötelességek, hogy egész lényetekkel szeretetet sugározzatok! Szeretetet, mely minden gondot

megoszt, mely minden fájdalmat csillapít, amely minden szenvedést megenyhít!

Milyen gyönyörű hivatás ez!

Igazi leányhivatás!

A jó Isten nektek ajándékozta a gyengédséget, a kedvességet, a megértő szeretetet — és mindezzel az egész világot!

Minden leánynak a vágya, a te vágyad is, kis húgom, hogy veled foglalkozzanak, hogy téged szeressenek! Minden leány ki akar tűnni a többi közül. Minden leány magára akarja vonni mások figyelmét!

Nos! Szeress! Légy a szeretet kis tündére! Varázsolj békét mindenütt! Légy napsugár! — Meglátod, eléred titkos vágyadat, kívánságodat! Mindenkinek szeretni fog téged!

Akarj kitűnni! Én is akarom! De a szeretetben tűnjél ki! A szeretet, egyedül a szeretet tudja legyőzni a világot! Szeretettel, egyedül csak a szeretettel bilincselsz le mindenkit! A szeretet, egyedül a szeretet biztosítja az állandó boldogságot! — A szeretet hatalma nagy! Szeresd, kis húgom, nagyon az önfeláldozó szeretetet!

Chantal Szent Franciskát mennyire szerették az emberek. Mikor hosszú betegség után otthonába visszatért, az emberek tömegesen tódultak hozzá, körülfogták, kezeit csókolgatták és a szegények hálát adtak az Istennek, hogy visszaadta nekik anyjukat!

Olvastad azt a magyar kislányt, kiről az édesapja mondta: „Úres a ház, ha te nem vagy itthon!”

Emlékszel arra is, aki ezt írhatta magáról: „Alig várják jöttömet és mindig szeretettel gondolnak reám!”

De nem folytatom, hiszen ez a könyv tele van ilyen példákkal!

Lásd, ezek jól betöltötték hivatásukat!

Mondd, kis húgom, ugy-e te is akarsz egyszer így írni magadról! Ugy-e végleg elhatároztad, hogy gondolkodás nélkül osztod, szórod a szeretetet! Félredobsz minden kicsinyességet! Félre minden önzést! Félre minden nem leányos vonást! És a szeretet kis angyala leszell!

Igen! Leszek!

Akarok lenni!

Már sokszor megígértem. Újra megteszem!

Akarok mindenkivel jót tenni — az önfeláldozásig!

Akarok!

„AZ ÉDES HAZÁÉRT!”

Gondolj erre is!

„Életemet Isten dicsőségére és hazám javára fogom feláldozni. Sok szeretet kell majd hozzá. És sok türelem, megértés és sok szenvedés. De nem baj. Vállalom a hazáért. Vállalom, mert úgy érzem, hogy hivatásom van rá, hogy Isten nem a mindennapi életre teremtett! Nekem nem azért kell a pályám, hogy pénzt keressek! Nem! Hanem, mert segíteni akarok, szeretni akarok, Istenhez vezetni mindenkit a hazáért. Jóformán minden világi örömtől meg leszek fosztva, de nem bánt, mert számomra az lesz az igazi öröm, ha munkám gyümölcsét fogom látni, ha boldog lesz Magyar Hazám!”

„Én azért teszek sok jót, hogy Istennek tetsző legyen életem, és hogy szegény csonka Hazánkat boldoggá tegyem azáltal, hogy sok magyar kislánynak megmutatom az igazi boldogság útját. És így én is nagyon boldog leszek!”

„A hazáért sok jót akarok tenni!”

Igy, és ehhez hasonlóan gondolkoznak a magyar kislányok!

Tudom, te is így gondolkozol, kis húgom! Így is kell gondolkoznod! Hogy a magyar hazában mosolyogni tudjanak az emberek! Ha sokat szenvedünk is, de legyenek a hazának kis tündérei, akik a gond redőit elsimítják, akik vigaszt nyújtanak, akik sok szeretettel aranyozzák be az ország minden lakójának könnyes életét...

Igen! Úgy szoktam mondani: Ha csonka is az ország! De legalább legyünk boldogok! Boldogok mi, hogy egyszer a boldogságot elvihessük testvéreinkhez is. Vagy inkább, ha visszajönnek, érezzék, hogy milyen a magyar szív, milyen a magyar szeretet... milyenné tudják varázsolni a nehéz időkben is a bús szíveket a magyar nemzet aranyos szívű, mosolygós szemű kis tündérei, a hetedhét országon túl is híres magyar leányok!

Kis húgom! Te is magyar vagy!
A te szíved is magyar szeretetet dobog!
Légy hát a nemzet kis tündére!
Légy a szeretet önfeláldozó tündére!
Hogy boldog legyen az ország!
Hogy itt mindennél szebb legyen a föld!

MÁRIA LEÁNYA VAGY!

Erről se feledkezz meg!
Az édes Szűzanya leánya vagy!
Nemcsak azért, mert minden katolikus leány a jó Szűzanyának édesleánya is! De azért is, mert mint magyar leány, a Magyarok Nagyasszonya királynői udvarába tartozol! Azért is, mert talán Mária-leány, kongreganista vagy. És azért is, mert már nem egyszer felajánlottad magad az édes Szűzanyának! Te sok címen is Mária, a Szűzanya leánya vagy!

Erre légy büszke!

Ennek örülj nagyon!

Mert ez kitüntetés! Hiszen így az angyalok királynőjének vagy az édesleánya. A legelőkelőbb édesanyád van. Nála előkelőbb nincsen! Nem is lehet! El sem lehet képzelni! És Ő a te édesanyád! És te az Ő leánya vagy! Igazán kitüntető!

De nemcsak kitüntetés ez! Hanem sok előnnyel is jár!

Elsősorban azzal, hogy te is az ő gondoskodó szeretetében részesülsz! Te is az ő pártfogoltjai közé tartozol. Pedig a Szűzanya nagyon hatalmas! Mindenkinél hatalmasabb. A jó Istennél a legnagyobb, leghatalmasabb közbenjáró! Mindent meg tud szerezni. Mindent ki tud eszközölni. Mily nagy előny ez!

De az is nagy előny, hogy neked szabad a Szűzanyát követni. Jóságban utánoznod. Neked a mestered, a mesternőd maga az édes Szűzanya lehet. Aki a szó legnemesebb értelmében a szeretet tündére volt! Mennyi jót tett mint leány... mint édesanya... mint Jézus megváltói munkájában részes, mint királynő az égben, mint minden kegyelem osztogatója! Mennyi jót tett!

Kövesd őt, kis húgom, a jóság gyakorlásában! Őt, aki lilomos koronával járta végig a szeretet útját! És ő segít, hogy te is a szeretet kis tündéré légy! Szeretettel teljes! És mint ő, hófehéren tiszta!

De az is igaz, amit egy leány írt:

„Ha nincs bennem szeretet, akkor hogyan mondhatom, hogy én a Szűzanya leánya vagyok?!“

Ha nincs benned jóság, önfeláldozó szeretet, hogy akarsz akkor a Szűzanya leánya lenni?

Ha nem akarsz áldozatot hozni, akkor nem is lehetsz a Szűzanya leánya!

Ha önző vagy, ha hideg a szíved, akkor ne mondd, hogy magyar vagy, leánya a Magyarok Nagyasszonyának!

Mert a Szűzanya leánya tele van jósággal!

A Szűzanya leánya önfeláldozóan szeret!
A Szűzanya leánya önzetlenül másokért él!
A Szűzanya leánya kitűnik a szeretetben!
A Szűzanya leánya a szeretet kis tündéré! —
Tehát akarom, hogy a Szűzanya leánya légy!
Akarom, hogy a szeretet kis tündére légy!

AZ ÉDES JÉZUSÉRT!

„Kisebb koromban a jót legtöbbször azért tettem, mert anyuka mondta. Vagy azért, mert hit-tanárom kívánta. Vagy valakinek kedvéért tettem; például azt a tanárt szerettem. Néha arra is gondoltam, hogy a jó Isten ezt így akarja. Mostanában pedig — és ezt már két, három éve teszem — azért, mert az Úr Jézus szeret és én is szeretem Őt! Az Úr Jézusért mindent megteszek!”

„Azért akarok szeretetet osztani, mert az Úr Jézushoz hű akarok lenni a halálígy!

Azért leszek értékes, hogy áldozatos szeretettel éghessek — Jézusért!

Azért leszek értékes, hogy Jézussal a szenvedés közt is mosolyogva, mások boldogságát elősegítsem!

Hogy amerre járok, a könnyeket letöröljem . . .

Hogy a földi élet útján napsugarat, virágot és dalt hintsek — Jézusért!

Páter, mikor mindezt leírtam, elmélkedve még egyszer átgondoltam, könnyes lett a szemem! Köszönöm neked, Istenem, hogy dalt, virágot, napsugarat hinthetek!”

Milyen mély lelkiesség!

Milyen magasztos gondolat!

És ez a lelki mélység számodra is nyitva áll, — csak tedd a jót te is Jézussal, Jézusért! Ez a leg-szebb gondolat! Ez adja a legtöbb erőt! Ő a leg-méltóbb a te szeretetedre! Ő sohasem felejt el a te

meleg szívedet! Őt nem vesztet el soha! Ha Őt szereted, a Legnagyobbat, a Legszebbet szereted!

Kis húgom, mindent Érte tégy! Még, amit az embereknek adsz, azt is Érte tedd! Iránta való szeretetből! Ez a katolikus leány! Jézusért szereti az embereket! Jézusért tesz jót mindenkivel!

És így, ha az emberek hálátlanok is, mégis mindig tudsz szeretetet szórni... Mindig tudsz jót tenni... Nem csüggedhetsz el, mert Jézusért tetted, Jézus visszamosolyog! Jézussal, Jézusért mindig, minden körülmény közt a jóság kis tündére lehetsz!

A kitartás titka ez a kis szó:

Jézusért!

Az el nem csüggedés forrása is ez:

Jézusért!

Szeretném, nagyon szeretném, ha lélekben most magad előtt látnád Őt, az édes Jézust. Szeretném, ha e betűk közül is az ő jóságos szeme tekintene rád. Szeretném, ha behúnyt szemmel lélekben eléje borulnál és nagy ígéretet tennél:

Jézus! Én a szeretet kis tündére leszek — Érted!

Jézus! Te vagy a Jóság — Én is jóság leszek — Érted!

Jézus! Te vagy az Önfeláldozás — Én is feláldozom magam — Érted!

Jézus! Te a Szívedet adod -- Jézus, én is a szívemet adom — Érted!

Jézus! A te szent Szíved semmit nem kímélt, hogy boldoggá tégy engem! — Én sem kímélek semmit, hogy viszonzzam szeretetedet!

Jézusom édes Szíve!

Add, hogy téged minél jobban szeresselek!
Amen!

Jézus mondta:

„Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”

Jézus akaratát pedig kell teljesíteni!

Jézus szeretet-parancsát meg kell tartani!

Vagy ítéld meg magad! Nem kell-e csupán Jézus kedvéért is mindenkivel jól tenned? Nem kell-e meghálálni Jézusnak így az ő jószágát, szeretetét? Nem kell-e csupán azért is a szeretet kis tündérévé válnod, hogy Jézusnak így örömet okozál? Jézusnak, aki a legszebb, a legjobb, a te megváltód, a te jövődöbeli bírád?

Valóban!

Kell minden katolikus leánynak szeretni! Mert csak így katolikus. Csak így szereti Jézust! Csak így teljesíti az Ő akaratát.

Fájdalom, a szeretet kezd kihűlni, eltűnni a szívekből! Még a katolikusok is elfelejtik a nagy parancsot, a szeretet parancsát! Élnek, mintha nem is tudnák, hogy testvéri szeretet nélkül, tevékeny, önfeláldozó szeretet nélkül még az örök üdvösség is kétséges!

Hallgasd csak meg, kis húgom, Jézusnak erre vonatkozó szavait:

„Mikor pedig eljövend az Emberfia az ő fölségében, és vele mind az angyalok, akkor ő beül fölségének királyi székébe. És összegyűjtenek eléje minden nemzeteket és elválasztja őket egymástól ...

Akkor majd így szól a király azoknak, akik jobbra felől lesznek:

Jöjjetek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok engem, mezítelen és felruháztatok engem, beteg voltam és

meglátogattatok engem, fogságban voltam és eljöttetek hozzám.

Erre felelik neki az igazak, mondván: Uram! mikor láttunk téged éhezni, és tápláltunk téged? Szomjúhozni, és italt adtunk neked? mikor láttunk idegenül, hogy befogadtunk volna? vagy mezítelenül, hogy felruháztunk volna téged? vagy mikor láttunk téged betegen vagy fogságban, hogy hozzád mentünk volna?

És feleletül a király azt mondja nekik: Bizony mondom nektek, amit egynek e legkisebb atyámfiai közül cselekedtetek, nekem cselekedtétetek.

Akkor így fog szólani azokhoz is, akik balfelől lesznek: Távozzatok tőlem átkozottak, az örök tűzre, mely az ördögnek készített és az ő angyalainak. Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok nekem italt, idegen voltam és nem fogadtatok be engem, mezítelen és nem ruháztatok engem, beteg és fogságban voltam és nem látogattatok meg engem.

Erre azok is felelik neki, mondván: Uram! mikor láttunk téged éhezni vagy szomjúhozni, idegenül vagy mezítelenül, betegen vagy a fogságban, és nem szolgáltunk néked?

Akkor majd megfelel nekik, mondván: Bizony mondom nektek, amit nem cselekedtetek egynek e legkisebbek közül, nekem sem cselekedtétetek.

És ezek örök büntetésbe mennek, az igazak pedig örök életbe!”

Mikor egy buzgó kongreganista ezeket a sorokat elolvasta, megilletődve írta: „Valósággal megborzadtam, amikor a végére jutottam az örök tűzre kárhozottak felett eldörgött ítéletnek... Megsemmisülve tettem le a könyvet. Hallottam ezeket a dolgokat már többször, de így még sohasem döb-bentem rá, hogy akik nem gyakorolják az irgalmas-ságot, azok az örök kínra mennek! — Tehát nem elég, ha szentmisét hallgatunk? Nem elég, ha bõj-

tölünk? Nem elég, ha akár havonta is az Úr asztalához járulunk? Nem elég, hogy selyem antipendiumot himeztem Jézus Szíve oltárára? Kevés az, hogy a jó Isten irgalmából kerülöm a halálos bűnöket?"

Kis húgom!

A felebaráti szeretet nélkül minden kevés!

Ezért kell neked a szeretetet gyakorolnod!

Ezért kell a szeretet kis tündérévé lenned!

Mert azt szeretném, hogy amikor eljő az Emberfia az ő fönségében és vele mind az angyalok, amikor beül fölségének királyi székébe, és amikor összegyűltek minden nemzetek, akkor az ég és föld színe előtt, az összes angyalok és emberek előtt, a Szűzanya jelenlétében így szóljon hozzád, ragyogó szemű kis húgom, az édes Jézus:

„Jöjj, Atyám áldotta, vedd birtokodba a világ kezdetétől fogva neked készített országot!”

Ezért légy a szeretet tündére, drága kis húgom!

Ezért a nagy kitüntetésért, boldogságért!

Ezért!

ÖSSZEFOGUNK!

Tudom, kis húgom, tele vagy lelkesedéssel!

Szeretnél szárnyakon repülni a szeretet útján!

Szívedben a szeretet lángja magasra fölcsapott!

De még egyet szeretnék a lelkedre kötni:

Egyet, és ez most az utolsó kérésem!

Ezt egész biztosan teljesíted! Egész biztosan!

Kérésemet ez a levél foglalja össze:

„Páter, nagyon szeretném, ha össze tudnánk fogni, mi katolikus leányok, hogy drága Magyar Hazánkat újra nagygyá és nagyon boldoggá tegyük. Hogy minél többen megvalósíthassuk a krisztusi nagy szeretetet!

Ugy-e teljesítéd?

Tudom, kis húgom, már meg is ígérted!

Már el is határoztad! Mindent megteszek! Mindent! Én is a szeretet kis tündére leszek. Ráveszem a barátnőimet is, hogy szintén a szeretet kis hadseregébe sorakozzanak. Mindenkit, akit csak ismerek, erre fogok rávezetni. Otthon, iskolában, gyárban, városban, községben, falun, mindenütt! Az egyesületben és azon kívül is a szeretet apostola leszek! Hogy szeretetben összefogjunk s így egy szívvé legyünk! Így drága Magyar Hazánkat újra naggyá és nagyon boldoggá tegyük!

Igen, Péter! Oly szép, amit tőlem kér! Megteszem!

A szeretet apostola leszek!

Igérem! Mi leányok összetartunk, összefogunk!

Hogy drága Magyar Hazánkat újra naggyá! nagyon boldoggá tegyük!

TELE VAGYOK LELKESEDÉSSEL!

Befejezem a könyvemet, kis húgom.

Írógépem, hűséges munkatársam megpihen.

Te pedig indulj el a diadalmas úton és amit a szeretetről írtam, soha el ne felejtsd!

Szívből írtam, szívedhez szólt!

Ugy-e, tele a szíved lelkesedéssel?

Ugy-e, mindent így teszel, mint aki ezt írta:

„Péter! Én segíteni akarok mindig, mindenben, mindenkinek! Örömeimről le tudok mondani — másokért. Odaadom magam és mindenemet az édes Jézusért és a drága Hazáért! Lemondok a kényelemről, a szórakozásról a nagy célért, a magyar katolikus testvérekért! Engedelmes akarok lenni szüleimnek és előljáróimnak. Az édes Jézushoz mindig hű leszek. Szívében maradok és Ő is mindig a szí-

vemben lesz! Ő a mindenem, Uram, Istenem, boldogságom! — Érte szeretek mindenkit! Őbenne mindenki testvérem!... Magyar akarok lenni! Értékes akarok lenni! Értékes, mint a gyémánt! Erős, szilárd, ragyogó és fényes. Világító, meleg szív akarok lenni! Aki segít, vigasztal, bátorít, felemel. És mosolyog mindenkire!

Hárfa vagyok, a jó Isten hárfája!

Róla vagy Neki éneklek!

A jutalma: szent, édes, drága,

Egy egyszerű keresztl

És ez virágba szökken bennem,

Pedig én sírni is tudok,

És vérezni szokott a szívem,

De én akkor is dalolok!

A könnyeim liliomok,

A vércseppem egy-egy rózsaszál.

És én élő hárfá vagyok,

Aki mindenkinek muzsikáll!"

„Páter! Tele vagyok lelkesedéssel, hogy megvalósítsam a leányideált! Hogy boldog lehessek! Hogy igazán Szűz Mária leánya, képmása legyek! Megígérem az Úr Jézusnak, hogy ezután minden másképp lesz! A hibáimat kiirtom szívemből! Meg akarom valósítani azt, amit célul tűztem ki, hogy boldog legyek, hogy megszerezsem a boldogságot másoknak is! Páter! Tele vagyok lelkesedéssel! Megyek! Megvalósítani a célt, az ideált!"

*

Igen, Páter!

Én is telve vagyok lelkesedéssel!

Igérem, hogy a szeretet kis tündére leszek!

Igérem! És ígéretemet megtartom örökre!

És ezt a rövid szót tűzöm magam elé: Akarok!

Akarok mindig!

Akarok örökre!
Akarok!

*

A jó Isten áldjon meg, kis húgom!
Amit ígértél, tartsd meg!
A mennyországban majd találkozunk!
Addig is légy a szeretet kis tündére!
Ragyogó szemű kis húgom!
Ezt kéri tőled szeretettel az Úr Jézus szent Szí-
vében bátyád,

a Páter.

A SZERETET ISKOLÁJA

AZ ÖSSZEFOGÁS.

Az egyik leány, amint olvastad, kimondta a magyar leányok közös vágyát: „Páter, nagyon szeretném, ha össze tudnánk fogni mi, katolikus leányok, hogy drága Magyar Hazánkat újra naggyá és boldoggá tegyük. Hogy minél többen megvalósíthassuk a keresztény nagy szeretetet!”

Hogy miként érhetitek ezt el, azt most leírom.

Minden leány tartsa szent kötelességének, hogy egyik leányegyesületbe lépjen a Katolikus Akció keretén belül. Ha véletlenül nem volna helyben neked való egyesület, akkor fogjatok össze néhányan barátnők és addig is, míg a központtal nem beszéltetek, leveleztetek, megvalósíthatjátok azt, amit most írok.

De a már meglévő egyesületekben is szabad lesz bizonyára a szeretet-iskolát megnyitni. Minden egyesületi leány beletartozik ebbe az iskolába. A szeretet iskolája lesz ez! Tündérképző iskola!

A kezedben levő könyv a tankönyv.

A tanmenetet úgy állítottam össze, hogy egy év alatt minden leány a szeretet kis tündérévé képezhesse ki magát. Hogy mindenki szeresse, hogy szebb legyen körülötte a föld.

Ezen a tanmeneten szabad változtatni is, ha úgy kívánják. De ha nem kell, jobb betartani.

Az iskola 10 hónapig tart. Két hónap vakáció van. Azaz akkor kell bebizonyítani, hogy alaposan tanultatok! Az év végén kis összefoglalót lehet rendezni. Amikor is a szeretet kis tündérei elismerést kapnak bizonyítékul, hogy a gyakorlatban is és emlékezetükben is tudják a szeretetgyakorlatokat.

Az anyag beosztásának főbb irányelvei:

Havonként négy feladat elé kerül a leány.

1. A könyv szelleme és a helyi megbeszélés szerint minden leány köteles a szeretetet gyakorolni, különösen abban a körben, amelyet arra a hónapra kijelölnek.
2. Minden hónapban a könyv szerint egy-egy nehézséget legyőz, vagy egy módszert elsajátít. Így könnyebb lesz a szeretet gyakorlása.
3. Minden hónapban átgondol a tanterv szerint egy-egy indítóókot, hogy miért is lesz a szeretet kis tündére.
4. Minden hónapban lépésről-lépésre átgondolja, hogy ki is az értékes leány. Szintén a pontos utasítás szerint.

Az anyag oly bőséges, hogy akár heti gyűlésre is beosztható. Első héten megbeszélik az egyesületben az első pontot. A következő heteken a következőket.

Vagy lehet úgy is, hogy két gyűlésre osztják be az anyagot, ha kéthetenként gyűléseznek. Vagy esetleg egy-egy részt a leányoknak otthon maguknak kell átolvasni, átgondolni. De az egyesületben is foglalkozzatok vele.

Csak az a fontos, hogy a véreteké válják a szeretet!

Csak az a fontos, hogy valóban a szeretet kis tündérei legyetek!

Csak az a fontos, hogy drága Magyar Hazánkat
újra naggyá, boldoggá tegyék!

Csak az a fontos, hogy az édes Jézusnak, Szűz-
anyánknak sok örömet szerezzetek!

A MUNKATERV.

I. hónap.

1. Édesapa arca felderül. 58. — Ezért szomorúan nézett rám. 60. — Anyu győzelme. 61.
2. Én mindig csak jót tegyek? 111. — Nem fog-
nak kihasználni? 113.
3. Akarok boldog lenni! 145.
4. Szeretnék olyan lenni. 11. — Egész éjszakán
át gondolkoztam. 12.

II. hónap.

1. Ne halj meg, jó leszek! 63. — Kerítéshez lök-
tem. 65.
2. A csodagyűrű! 114. — Akarok! 117.
3. Akit mindenki szeret! 147.
4. Egészen értéktelen voltam. 16. — Minden
leányban van érték. 17. — Annyira érték,
hogy... 18.

III. hónap.

1. A szeretet győz! 68. — Nem volt szép! 68.
Vagy ugyanakkor: Kőszívek. 97. — Testvé-
rek, társak. 98. — Szivecskék! 100.
2. Onlegyőzéssel is akarok! 118.
3. Vidámságra gyógszerem. 149.
4. Az értéktelen érték. 20. — Az erények ér-
téke. 22. — Két szép levél. 24.

IV. hónap.

1. Onfeláldozó volt. 69. — Szép jutalom. 70. —
Lélek nélkül. 71.
2. Szeretem, ha szeretnek! 120. — Ez a szere-
tet! 121.
3. Nem vagyok már kislány! 150.
4. Istenadta értékek. 26. — Szerzett értékek. 26.

V. hónap.

1. Így illik. 73. — Csakhogy én! 75. — Gúny, veszekedés. 76. — Pletyka, irigység. 77.
2. Gyenge az akaratom. 123. — Ideges vagyok. 125.
3. Oly gyönyörű a hivatásom. 152.
4. Áradjon belőle a szeretet. 33. — ...hogyan szebb legyen a föld! 35.

VI. hónap.

1. Gondoltál már rá? 81. — Ami igazi értéket ad! 82. — A fiú is hálás. 83. — „Mindenen!” 85.
2. Kérj tanácsot! 131. — Valakiért vagyok! 133.
3. Mária leánya vagy! 157.
4. Az anyai szeretet! 43. — Segítőtársa a férfinak! 44.

VII. hónap.

1. Jobb adni, mint kapni. 87. — Elkergettem. 88.
2. Nem érdemlik meg! 126. — Ha van hangulatom. 127.
3. Békét varázsolok mindenütt. 154.
4. Ezt minden leány tudja! 35. — El is várják a leánytól. 37.

VIII. hónap.

1. Az öregek. 89. — A gyermekek! 90.
2. Kedvem nem veszítem el! 129. — A helyett, hogy... 129.
3. Kell szeretni! 162.
4. A ház kis tündére. 38. — Ilyen az én nővérem. 41. — A szegényeknek is jusson! 42.

IX. hónap.

1. A lelkekért. 92. — Isten ellen. 94. — Árulás! 96.
2. Jézussal — Jézusért! 134. — A Szűzanyát is kérd! 138.

3. Az édes Jézusért! 159.
4. Mindíg, ami helyes! 50. — A tiszta szeretet! 50. — Isten- és emberszeretet! 52.

X. hónap.

1. A hideg önzés. 102. — Egy megtérő. 103. — Mindenkinek mindene! 105.
2. Mindenkinek szabad. 136. — Hálásan köszönöm. 139.
3. Az édes hazáért. 156. — Összefogunk! 164. — Tele vagyok lelkesedéssel. 165.
4. Akár a családban, akár azon kívül. 46. — Bearanyozni az egész országot! 48.

O. A. M. D. G.

T A R T A L O M

Előszó	— — — — —	3
A szerző előszava	— — — — —	5
Bevezető	— — — — —	7

AZ ÉRTÉKES LEÁNY!

„Szeretnék olyan lenni...”	— — — — —	11
„Egész éjszakán át gondolkoztam!”	— — — — —	12
„Egészen értéktelen voltam!”	— — — — —	16
„Minden leányban van érték!”	— — — — —	17
„Annyira érték, hogy...”	— — — — —	18
Az értéktelen érték	— — — — —	20
Az erények értéke	— — — — —	22
Két szép levél	— — — — —	24
Isten-adta értékek	— — — — —	26
Szerzett értékek	— — — — —	26
A legnagyobb érték!	— — — — —	29

A SZERETET KIS TUNDÉRE!

„Áradjon belőle a szeretet!”	— — — — —	33
„... hogy szebb legyen a föld!”	— — — — —	35
Ezt minden leány tudja!	— — — — —	35
El is várják a leánytól	— — — — —	37
„A ház kis tündére!”	— — — — —	38
„Ilyen az én nővérem!”	— — — — —	41
A szegényeknek is jusson!	— — — — —	42
Az anyai szeretet!	— — — — —	43
Segítőtársa a férfinak	— — — — —	44
Akár a családban — akár azon kívül!	— — — — —	46
„Bearanyozni az egész országot!”	— — — — —	48
„Mindig ami helyes!”	— — — — —	50
A tiszta szeretet!	— — — — —	50
Isten- és emberszeretet!	— — — — —	52

TUNDÉRJÁRÁS — KONNYFAKASZTÁS

Édesapa arca felderül! — — — — —	58
Ezért szomorúan nézett rám... — — — — —	60
Anyu győzelme — — — — —	61
„Ne halj meg, jó leszek!” — — — — —	63
„Kerítéshez löktem...” — — — — —	65
A szeretet győz! — — — — —	68
Nem volt szép! — — — — —	68
Onfeláldozó volt! — — — — —	69
Szép jutalom! — — — — —	70
„Lélek nélkül...” — — — — —	71
Igy illik! — — — — —	73
Csak hogy én!... — — — — —	75
Gúny, veszekedés — — — — —	76
Pletyka, irigység... — — — — —	77
Gondoltál már rá? — — — — —	81
Ami igazi értéket ad! — — — — —	82
A fiú is hálás... — — — — —	83
„Mindenáron...” — — — — —	85
„Jobb adni, mint kapni” — — — — —	87
„Elkergettem!” — — — — —	88
Az öregek — — — — —	89
A gyermekek — — — — —	90
A lelkekért... — — — — —	92
Isten ellen... — — — — —	94
Árulás... — — — — —	96
Köszívek — — — — —	97
Testvérek — társak — — — — —	98
Szivecskék! — — — — —	100
A hideg önzés — — — — —	102
Egy megtérő — — — — —	103
Mindenkinek mindene! — — — — —	105

„LEHETEK ÉN MÉG ÉRTÉKES?”

Én mindig csak jót tegyek? — — — — —	111
Nem fognak kihasználni? — — — — —	113
A csodagyűrű! — — — — —	114
„Akarok!” — — — — —	117
„Onlegyőzéssel is! Akarok!” — — — — —	118
„Szeretem, ha szeretnek!” — — — — —	120
Ez a szeretet! — — — — —	121

„Gyenge az akaratom” — — — — —	123
„Ideges vagyok . . .” — — — — —	125
„Nem érdemlik meg!” — — — — —	126
„Ha van hangulatom!” — — — — —	127
„Kedvem nem veszítem el!” — — — — —	129
„A helyett, hogy . . .” — — — — —	129
Kérj tanácsot! . . . — — — — —	131
„Valakiért vagyok . . .” — — — — —	133
Jézussal — Jézusért! — — — — —	134
Mindenkinek szabad . . . — — — — —	136
A Szűzanyát is kérd! — — — — —	138
„Hálásan köszönöm!” — — — — —	139

„TELE VAGYOK LELKESEDÉSSEL!”

„Akarok boldog lenni! . . .” — — — — —	145
„ . . . Akit mindenki szeret!” — — — — —	147
„Vidámságra gyógyszerem!” — — — — —	149
„Nem vagyok már kislány!” — — — — —	150
„Oly gyönyörű a hivatásom!” — — — — —	152
„Békét varázsolok mindenütt!” — — — — —	154
„Az édes Hazáért!” — — — — —	156
Mária leánya vagy! — — — — —	157
Az édes Jézusért! — — — — —	159
Kell szeretni! — — — — —	162
Összefogunk! — — — — —	164
Tele vagyok lelkesedéssel! — — — — —	165

A SZERETET ISKOLÁJA

Az összefogás — — — — —	171
A munkaterv — — — — —	173

